

Đến Đây Nào, Vợ Ngốc !!

Contents

Đến Đây Nào, Vợ Ngốc !!	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	27
12. Chương 12	29
13. Chương 13	35
14. Chương 14	38
15. Chương 15	41
16. Chương 16	44
17. Chương 17	46
18. Chương 18	49
19. Chương 19	52
20. Chương 20	55
21. Chương 21	58
22. Chương 22	61
23. Chương 23	65
24. Chương 24	67
25. Chương 25	70
26. Chương 26	72
27. Chương 27	74
28. Chương 28	77
29. Chương 29	79
30. Chương 30	81
31. Chương 31	82
32. Chương 32	85
33. Chương 33	87
34. Chương 34	90
35. Chương 35	92
36. Chương 36	94
37. Chương 37	96
38. Chương 38	98
39. Chương 39	101
40. Chương 40	103
41. Chương 41 - End	106

Đến Đây Nào, Vợ Ngốc !!

Giới thiệu

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/den-day-nao-vo-ngoc>

1. Chương 1

Chap 1: Vợ chồng tương lai...?!!

- Các con đã biết vì sao ta gọi các con đến đây rồi chứ? - Gõ gõ ngón tay lên ghế, Hàn lão gia uy nghiêm từ lời nói đến cử chỉ. Đưa đôi mắt nhìn hai đứa con gái đang ngồi trước mặt mình. Ông biết, chúng đã biết tất cả. Phải, ông muốn thông gia với nhà họ Đằng, một dòng dõi quý tộc giàu có, và ông sẽ có lợi nhuận từ việc này để cứu rỗi cái tập đoàn đang chơi vơi trên bờ phá sản.

Cô con gái lớn chẳng mấy quan tâm, xòe bàn tay sẫm soi mấy cái móng vừa mới được sơn. Cát giọng chanh chua, ngọt mận của một cô tiểu thư chính hiệu:

- Ba muốn gả con gái mình cho nhà họ Đằng chứ gì!

- Phải, vậy... trong hai con, ai sẽ đồng ý? - Hàn lão gia đan các ngón tay vào nhau, ngả người thoải mái ra chiếc ghế sofa. Nhưng ai biết được rằng, trong lòng lão gia là cả một cơn sóng. Làm sao mà ông an tâm giao con gái khi mà con trai của nhà họ Đằng bên đó là... một tên mafia của tập đoàn P&R. Nhưng ông bị dồn vào đường cùng rồi, hết cách rồi.

- Ba, tên ấy nhỏ tuổi hơn con. Làm gì có cái chuyện vợ lại lớn tuổi hơn chồng được chứ! - Cô cả lên tiếng phản đối, vắn chu môi thổi phù phù vào mấy cái móng tay còn chưa khô. Hàn lão gia ậm ừ tán thành rồi đưa mắt nhìn cô con gái còn lại, vẻ xót xa.

Hàn Đông Nhi - cô con gái út của Hàn lão gia từ đầu đến giờ vẫn im lặng. Vì cô biết, người bị kéo vào cuộc “ép hôn” này chỉ có cô là phù hợp. Cụp đôi mắt đen lầy sau hàng mi dài xuống, tỏ vẻ khó chịu. Sao cô lại vướng vào tình thế khốn đốn như thế này..? Ông trời thật nhẫn tâm với cô. Sau một hồi im lặng, Đông Nhi mới lên tiếng, giọng nói trầm uất mang cả một nỗi phiền lòng không biết làm thế nào để vơi đi bớt:

- Ba... để con!

....

Nâng bước chân nặng nề về phòng, Đông Nhi bần thần bước trong vô thức. Đưa tay mở cách cửa gỗ nặng trịch. Sao mà cách cửa nặng giống tâm trạng cô bây giờ quá..? Liệu khi cô lấy chồng, thế giới của cô sẽ tốt đẹp như khi cô bước qua cánh cửa để đến với căn phòng màu hồng phấn mà cô yêu thích...? Hay lại là một màu đen u tối bao trùm lấy cô...?

Thả cơ thể rơi tự do xuống chiếc giường xinh xắn. Nhưng sao nó chẳng dễ chịu chút nào cả. Ngày mai, ngày cô đi gặp gia đình nhà chồng để ra mắt. Đông Nhi khẽ cười thành tiếng một cách khinh bỉ, khinh cái số

phận sao lại sinh ra cô ở cõi đời này, để bây giờ cô phải chịu cái cảnh... lấy chồng sớm. Cô... cô mới 18 tuổi thôi mà.

- Gì... gì cơ? - Minh Vũ ngạc nhiên. Con người lạnh băng như anh cũng có lúc phải sửng sốt như thế này. Vì sao ư? Vì cậu phải lấy vợ... ngay lúc này.

- Con phải lấy vợ, đó là luật lệ của dòng họ ta khi con đến 21 tuổi! - Đàng lão gia lật lật đóng hồ sơ trước mặt, cất giọng nghiêm nghị nói mà không nhìn Minh Vũ đang thấp thỏm đứng ngồi không yên với cái đề nghị hết sức là... điên rồ này.

- Nhưng... nhưng không phải là bây giờ, còn cả cái tập đoàn của nhà mình thì sao...!! - Minh Vũ gằng giọng phản bác, anh nhú mày bực dọc. Ở đâu ra cái luật lệ... chết người này không biết!

- Không nói nữa! Mai lo mà đi gặp nhà người ta, hẹn hết cả rồi đấy!

Minh Vũ dừng dừng bước ra ngoài, đóng cánh cửa một cách bạo lực nhất khiến Đàng lão gia giật thót người, sau đó lắc đầu ngán ngẫm với thằng con... trời đánh. Minh Vũ tiện chân đá luôn chậu cây kiểng trước phòng, hăng học bước lên phòng mình.

Sáng, mặt trời vừa ló qua cái rèm cửa lớn màu trắng sữa trong phòng của Đông Nhi, cô đang còn ngủ thì bị cái ánh sáng ấy làm phiền, khó chịu với tay kéo cái chăn bông to sụ đắp lên mặt rồi... ngủ tiếp. Một lát sau thì inh ỏi ở đâu đó tiếng gọi tên cô. Chắc cô đang mơ nên tiếp tục với giấc ngủ ngàn vàng. Lát sau nữa thì tiếng bước chân rầm rầm ngày càng gần, sau đó nữa là tiếng đập cửa:

- Tiểu thư!! Hôm nay cô có hẹn đấy! Dậy đi cô!!

Bị quấy rầy, Đông Nhi nổi sùng, cô uể oải bước xuống chiếc giường yêu quý, cố gắng lết từng bước chân ra mở cửa, nheo mắt nhìn mấy chị người làm, cất giọng ngái ngủ:

- Gì thế...? Trời ơi... !! Đang ngủ mà cứ kêu réo là thế nào hả???

- Nhưng thưa tiểu thư, hôm nay cô có hẹn, cô phải...

- Biết rồi, biết rồi... xuống nhà chuẩn bị đồ ăn sáng cho em, em xuống liền... - Đông Nhi đưa tay che miệng bởi cú ngáp dài, mắt nhắm mắt mở đóng rầm cánh cửa gỗ. Vò vò mái tóc dài đến mức nó xù lên bởi bàn tay nồn nà, trắng trẻo của Đông Nhi. Tiếp tục lết cái xác “chuẩn” vào nhà tắm.

Sau một hồi vật lộn với đồng quần áo trong tủ, cuối cùng Đông Nhi cũng tìm ra bộ quần áo phù hợp. Chiếc váy ren màu xanh dương nhạt ngắn trên đầu gối, hơi bó sát eo làm tôn lên cái eo nuột nà rất chuẩn. Xỏ thêm đôi giày búp bê trông xinh cực. Tóc tết mái, xõa dài đến nửa lưng màu nâu hạt dẻ.

....

- Con chào ba...

- À, con gái! Đến ăn sáng rồi đến chỗ hẹn với ta! - Hàn lão gia nhìn Đông Nhi cười cười, sau đó tiếp tục phân ăn của mình. Uống một ngụm nước, ông lại ngược nhìn cô con gái bé nhỏ của mình mà tự hào. - Đông Nhi, hôm nay con đẹp lắm! Nhà chồng thế nào cũng thích con!

- Cảm ơn ba, ba không cần làm con vui đâu, con ổn mà! - Đông Nhi nhìn thoáng qua cũng biết ông muốn gì. Hồi cô còn nhỏ, cứ mỗi lần cô không vui, ba cô lại khen cô xinh, dễ ngọt cô. Bây giờ vẫn thế, cô khẽ cười vì ít ra, ba cô cũng muốn làm cô vui, vậy thì việc gì cô phải buồn. Kéo chiếc ghế rồi ngồi vào bàn ăn, cũng là lúc cô chị cả bước xuống.

- Cố mà làm dâu nhà người ta cho tốt, không khéo lại bị đuổi về thì nhục lắm! - Cái giọng chanh chua vẫn không bỏ, cô đá đếu Đông Nhi. Chẳng hiểu vì sao cô lại ghét đứa em út này đến thế. Là vì, Đông Nhi được chiều chuộng hơn, hay vì sự có mặt của Đông Nhi làm chương tai gai mắt cô?

- Cảm ơn chị đã nhắc nhở em nhé! - Không chịu thua, Đông Nhi khề lờm bà chị một cái rồi nhếch môi cười, sau đó tiếp tục cắm cúi nhiệm vụ... là ăn để lót cái bụng đói meo như con mèo của mình.

- Hai đứa có thôi ngay không?? Đông Nghi, sao con lại nói em mình như thế hả??? - Hàn lão gia lớn giọng, đến cô chị cả cũng phải im thin thít, lẳng lặng ngồi vào bàn ăn.

Cuộc hẹn diễn ra khá suông sẻ. Tất nhiên đa phần là hai ông bố già ngồi nói chuyện với nhau, toàn là chuyện công ty gì gì ý. Đông Nhi nghe tai được tai không. Chỉ có đáng tiếc là “chồng” sắp cưới của cô không đến nên cô không gặp mặt được. Cũng hơi buồn tí tẹo. Nhưng vẫn cố giữ ý giữ tứ, chốc chốc lại phải mỉm cười đến mỗi cả quai hàm.

- Xin lỗi con nhé! Thằng oát ấy chắc lại long nhong ở đâu đó rồi, mới sáng ra đã chẳng thấy mặt nó đâu! - Đàng lão gia hay còn gọi là... “ba chồng” của Đông Nhi lên tiếng an ủi cô con dâu tương lai, cười cười trấn an.

- Không sao ạ! - Lại phải cười. Đông Nhi nở nụ cười tươi rói nhất, thầm nghĩ: “Đồ thằng chồng khôn khiếp, cười về rồi thì bà phải dạy dỗ lại đàng hoàng mới được!!”

Tối. Đông Nhi xin phép ba cho đi mua sắm ít đồ, chứ sự thật thì cô phi thẳng đến quán bar Trường Vũ, nơi mà cô vẫn thường hay lui tới, đến mức bà chủ quán... quen mặt. Nhằm xả xì trét trước ngày cưới. Cô mặc chiếc áo thun trắng kết hợp với quần thun đen và áo khoác da lửng đến nửa eo có đính tán nhỏ, cũng màu đen nốt. Đôi giày cao gót màu đen giúp cô tăng thêm chút chiều cao. Mái tóc được buộc cao, mái búi phồng. Trông cực chất và dữ dằn.

Sải bước chân bước vào quán bar, đưa tay đẩy mạnh cánh cửa kính cách âm. Thứ âm thanh dồn dập ập đến, to muốn lũng cả màng nhĩ với những người không quen không khí ở đây. Đông Nhi ngay lập tức gây sự chú ý với mọi người. Từ con trai đến con gái, và từ đàn ông đến đàn bà.

Cả chục ánh mắt đổ dồn về phía Đông Nhi. Đám con trai nhìn mà thèm thuồng, muốn chảy cả dãi. Bọn con gái lại thể hiện sự ganh tức, ghen ghét đối với Đông Nhi. Tuy nhiên chỉ có một ánh nhìn không nhìn về hướng của cô giống như bao người khác.

Đông Nhi tiến lại gần một chiếc bàn, rồi gọi phục vụ đem rượu cho mình. Một người đàn ông đã lớn tuổi cũng tiến đến gần, móc ra trong túi một xấp tiền đô để trước mặt Đông Nhi. Khởi nói cũng biết, ông ta đang muốn gì. Đông Nhi không màng tới, tiền thì nhà cô không thiếu.

Mặc kệ ông ta đang nhìn mình chăm chăm, Đông Nhi khẽ lắc người theo tiếng nhạc. Ông ấy bắt đầu làm càn, tiến đến gần Đông Nhi rồi vòng tay ôm lấy chiếc eo thon ấy rồi kéo dần xuống phần dưới. Cô giật mình, giãy nảy nhưng đã bị ông ta kiềm chặt hai cánh tay. Bất lực... muốn phát khóc. Làm gì bây giờ...? La hét chẳng ai nghe cả!!

“Cạch”

- Đứng yên nếu mày muốn sống! - Kèm theo cái âm thanh lạnh ấy là một giọng nói lạnh không kém vang lên. Nhỏ thôi, đủ để anh và người đàn ông ấy nghe thấy. Ông ta từ từ buông tay Đông Nhi ra, xoay người lại phía nòi súng đang hướng về mình. Toát mồ hôi hột khi nòi súng tử thần đang chĩa đến.

- Mày... mày là... - Sau ánh đèn mập mờ ở quán bar, dường như ông ta không nhìn thấy rõ gương mặt người đối diện, nhưng sau vài giây ông bỗng thốt lên hốt hoảng, giọng lắp bắp run rẩy - Thiếu... thiếu gia của tập đoàn P&R....

Đông Nhi xoa xoa cổ tay bị đồ ửng cả lên, nhả mặt: “Chỉ là thiếu gia của tập đoàn P&R thôi mà, việc gì phải sợ hãi đến mức như thế!”

- Dẫn đi! - Tiếp sau câu nói đó là cái hất mặt về phía người đàn ông, ngay lập tức đám người to cao bặm trợn mặc vest đen từ đầu đến chân đứng phía sau tiến tới, kéo người đàn ông ấy đi một cách mạnh bạo.

Đông Nhi thở phào, cũng may có người giúp, nếu không... Đông Nhi chưa kịp định thần lại thì đã bị một bàn tay nào đó nắm lấy tay cô, kéo nhanh ra khỏi quán bar. Mạnh bạo ném cô vào chiếc xe BMW màu đen bóng loáng đậu phía trước quán. Chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã bị con người bạo lực ấy ném cho một ánh nhìn ghê rợn. Minh Vũ ngồi vào xe, khoác tay trước ngực nhìn người con gái kể bên mình, gắng giọng:

- Cô là... Hàn Đông Nhi?

- Sao anh biết tên tôi? Tại sao lại kéo tôi ra đây hả?? - Đông Nhi hằng học xoa xoa cổ tay, vết đỏ khi nãy chưa kịp mờ đi đã bị người khác hành hạ tiếp. Cái số của cô không được yên ổn thì phải.

Nhéch đôi môi hoàn mỹ nở nụ cười. Minh Vũ không ngờ, đây lại là... vợ mình. Gặp nhau trong lúc anh đang đi ‘xử’ một thằng côn đồ. Sao mà éo le thế, chẳng lãng mạn như mấy bộ phim Hàn Quốc mà mẹ anh hay xem mỗi tối. Chỉ thấy toàn mùi bạo lực. Nhưng thôi kệ, như thế mới để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng vợ anh.

- Trước khi cưới, phải tìm hiểu vợ mình trước chứ, Hàn Đông Nhi!

- Gì... ??? Nói thế anh là... - Được về đầu mất về sau. Đông Nhi không thốt ra lời. Không thể tưởng tượng nổi, cô có người chồng... đẹp trai đến như thế. Còn hơn diễn viên điện ảnh. Bàn tay trắng muốt của cô vô thức đưa lên muốn chạm vào đôi mắt Minh Vũ nhưng đã bị anh nắm lại.

- .. Là chồng của em! - Minh Vũ một tay nắm lấy tay Đông Nhi, tay còn lại nhẹ nhàng nâng cằm cô, rồi đặt một nụ hôn lên đôi môi màu cánh hoa đào ấy. Chỉ chạm nhẹ giữa hai lớp môi mà đã khiến Đông Nhi bỏ bưng cả mặt, nóng ran. Minh Vũ cất giọng, khuôn âm trầm khàn mà lạnh như băng - Được rồi, nhà em ở đâu? Anh đưa về!

- Không... không cần, tôi tự về được!

- Đừng bước với anh... - Minh Vũ ném cho Đông Nhi một cái nhìn hết sức ‘bình thường’ nhưng khiến cô rợn hết da gà da vịt. Cái không khí lạnh ngắt từ giọng nói của Minh Vũ chạy dọc sống lưng khiến cô khẽ rùng mình. Minh Vũ quay hẳn người sang phía Đông Nhi, nhìn thách thức - nếu như em còn muốn sống!

2. Chương 2

Chap 2: Lễ cưới...!!

Cơ thể Đông Nhi chuyển sang chế độ bất động hoàn toàn. Căng tròn đôi mắt đen lay láy nhìn Minh Vũ. Ở đâu ra cái kiểu chồng mà đòi giết vợ thế này...? Thế mà mới sáng nay thôi, cô còn nghĩ rằng sẽ cho thằng chồng khốn nạn này một trận như đòn cơ đấy! Bây giờ thì Đông Nhi bị lép vế mất tiêu rồi còn đâu. Cơ mà cái khí thế hùng hồn có sẵn trong con người cô khiến cô vùng dậy, mạnh mẽ đàn áp Minh Vũ:

- Anh đừng có mà hù tôi!!

- Tất nhiên, anh đâu có hù. Dù có là vợ anh đi nữa thì anh vẫn không bỏ sót đâu! - Minh Vũ lên tiếng nhẹ nhàng. Không như Đông Nhi, hét to để đàn áp người khác. Đối với Minh Vũ, chỉ cần nói nhỏ nhẹ với cái thanh âm của quý thể này cũng đủ làm tinh thần của người nghe rụng rời thành từng mảnh nhỏ rồi rơi lả tả như lá rụng mùa thu.

- Nhưng mà ông xã.... - Bỗng dưng giọng Đông Nhi ngọt lịm đi như mía lùi. Khoác tay Minh Vũ, rồi dựa đầu vai anh. Trong tình huống như thế này phải dùng ‘Mỹ nhân kế’ là cách tốt nhất. Thằng con trai nào mà không xiêu lòng được chứ. - em chưa muốn về. Cho em đi chơi đi!

Cười thầm trong bụng, Đông Nhi chắc chắn lần này thành công một cách mỹ mãn. Cô có thể đường hoàng bước ra khỏi xe rồi đi chơi một cách thoải mái dưới sự cho phép của chồng mình mà không sợ bất cứ lời bàn tán ra vào nào. Nhưng... cô đã sai lầm. Làm sao mà Minh Vũ có thể mắc cái bẫy ruồi của cô được. Ở cái thế giới phức tạp của Minh Vũ, ‘Có qua có lại mới toại lòng nhau’ và ‘Tiền trao thì cháo múc’.

- Được thôi, hôn anh đi, em sẽ được những gì em muốn! - Minh Vũ nở nụ cười ma mị. Mái tóc đen tự do lòa xòa trước mắt y hệt mấy nhân vật nam chính trong mấy bộ truyện tranh mà Đông Nhi hay xem. Hai từ có thể diễn tả Minh Vũ trong lúc này: “Tuyệt đẹp!!”

Bị mắc lại vài giây vì gương mặt điển trai của Minh Vũ đã hút hồn Đông Nhi, cô lắc đầu nguây nguây để óc cô được thông hơn. Lúc này chẳng biết là ai đang dụ ai nữa. Cô chỉ biết rằng, lúc này cần phải giữ tỉnh táo tuyệt đối để đối phó con người ‘nguy hiểm’ trước mặt.

Hôn... hôn ư???

- Anh... không trao đổi thứ khác được à??

Không trả lời vào đúng trọng tâm câu hỏi của Đông Nhi, Minh Vũ khẽ chồm người đặt thêm một nụ hôn nữa lên môi Đông Nhi. Nụ hôn trong chớp nhoáng, không để cho người ta kịp phản ứng hay bất kì chống cự nào.

Nụ hôn thứ hai trong ngày....!!

Không... thốt... nên... lời. Đông Nhi lần nữa bất động. Sao cô toàn bị ép hôn thế này...? Đúng là kêu trời không thấu mà!!! Trợn tròn đôi mắt hết nhìn Minh Vũ, xem lẫn tức giận tốt độ. Cái đầu như muốn bốc lửa phừng phừng. Định nhào tới cho Minh Vũ một trận túi bụi thì anh đưa ngón tay cái vuốt nhẹ làn môi của mình, khẽ cười:

- Giao dịch đã xong! Anh sẽ đi với em!

- Không... tôi muốn đi một mình!

- Hoặc là đi với anh, hoặc là về nhà và bị mất trọn một cái hôn. Em muốn cái nào?

Đông Nhi định lên tiếng phản bác lại thì tiếng chuông điện thoại của Minh Vũ reo lên. Anh rút trong túi quần ra chiếc Iphone 5 mới toanh màu đen. Ngón tay thon dài lướt nhẹ ngang qua màn hình điện thoại rồi áp lên tai nghe. Và Đông Nhi đã kịp nhìn thấy cái tên trên điện thoại: “Daddy”

- Alo...

- “Minh Vũ! Con qua dẫn Đông Nhi đi mua nhẫn và váy cưới đi nhé!”

- Bây giờ sao??

- “Phải, 2 tuần nữa sẽ tổ chức đám cưới đấy. Gấp lắm rồi!”

- Nhưng, có cần phải gấp như thế không?

- “Xem ngày tốt hết cả rồi! Đừng có cãi lời ta!”

Đằng lão gia cúp máy cái rụp. Để lại cho Minh Vũ một nỗi ảm ức to đùng. Sao mà phiền phức thế không biết...?

- Cùng đi mua nhẫn cưới nào!

- Nhẫn... nhẫn cưới á??

....

- Nhiệm vụ thứ nhất: Chọn nhẫn cưới!

Chiếc xe BMW màu đen bóng loáng đỗ xích trước một siêu thị lớn. Siêu thị này toàn bán đồ cưới, và tất nhiên có cả nhẫn. Đông Nhi vuốt vuốt lại mái tóc rồi xoa ra, cởi luôn chiếc áo khoác da màu đen có đinh tán rồi vút lại trong xe. Cho bớt dữ dằn đi một chút, vì cả hai vợ chồng nhà này đều mang đồ... đen. Bước vào siêu thị người ta lại tưởng chừng bố thì khổ!!

Đặt bàn chân đầu tiên vào siêu thị, Đông Nhi dường như bị lóa mắt bởi nơi đây. Không chỉ là vì nó được trang trí đẹp, mà còn là một màu trắng tinh khiết, trắng đến... bật ngửa. Minh Vũ nắm lấy tay Đông Nhi kéo đi sâu vào trong, mấy cô bán hàng đều dừng tay để tranh thủ nhìn Minh Vũ khi anh đi lướt qua, nhưng sau đó lại đổi thái độ ngay lập tức khi thấy Đông Nhi đang tay trong tay với trai đẹp.

Dừng lại ở chỗ bán nhẫn. Đông Nhi nhìn muốn lóa mắt vì chiếc nào cũng đẹp cả. Còn tiền giá thì cao ngất ngưỡng trên tận mây xanh. Khiến cô muốn chóng mặt choáng váng.

- Lấy cho tôi chiếc này! - Không thèm hỏi ý kiến Đông Nhi, Minh Vũ tự ý chọn cặp nhẫn. Đông Nhi ngó người, cô muốn tức điên lên vì Minh Vũ. Gì thế này...? Vợ chồng sao lại thế...? Chẳng đồng lòng gì cả là thế nào...?

- Tôi không thích chiếc đó! Tôi muốn chiếc này! - Đông Nhi cũng ngang ngạnh không kém. Cô chỉ vào một cặp nhẫn khác có đính viên kim cương nhỏ phía trên. Trông đơn giản nhưng đẹp hơn chiếc của Minh Vũ nhiều.

- Nhưng chiếc này đẹp hơn!

- Không, chiếc này!

Hai vợ chồng trẻ cãi nhau qua lại như trẻ con ngay trước mặt cô nhân viên bán hàng khiến cô phải bịt miệng khẽ cười. Sau đó lên tiếng nhằm hòa giải cặp đôi chưa cưới mà đã cãi nhau:

- Quý khách có thể thiết kế nhẫn theo ý mình mà! Tôi nghĩ quý khách nên góp ý với nhau để tạo nên cặp nhẫn cho riêng mình!

Sau một hồi “chiến tranh” bùng nổ xảy ra. Cuối cùng cả hai cũng thiết kế được cặp nhẫn vừa ý với mình. Mỗi chiếc nhẫn sẽ có một nửa trái tim đắp những hạt kim cương bé xíu. Khi ghép hai chiếc nhẫn lại với nhau, sẽ có một trái tim trọn vẹn. Đông Nhi còn có ý tưởng muốn mỗi chiếc nhẫn sẽ khắc tên viết tắt chữ đầu người còn lại vào mặt trong của chiếc nhẫn. Minh Vũ hoàn toàn chiều theo ý vợ, ngồi gặt gù tán thành cho bình yên thể xác và tâm hồn.

- Tôi muốn có gấp. Tuần sau tôi sẽ quay lại lấy! - Minh Vũ gằng giọng lạnh tanh dặn dò cô nhân viên bán hàng. Chẳng biết cô có còn nghe thấy gì không, chỉ thấy cô cứ gật gật sau mỗi câu nói của Minh Vũ và nhìn anh chăm chăm với hai trái tim to màu đỏ chót, căng mọng nơi hai con mắt. Minh Vũ lại tiếp tục kéo tay Đông Nhi đi tiếp.

- Nhiệm vụ thứ hai: Thử váy cưới!

Đông Nhi buông thõng tay để mặc cho Minh Vũ muốn kéo đi đâu thì kéo. Cái đầu vẫn quay vòng vòng chăm chú nhìn ngắm mấy bộ váy cưới lộng lẫy xung quanh mình. Bất giác cô lên tiếng băng quơ hỏi Minh Vũ:

- Cô nhân viên bán hàng khi nãy xem ra mê một anh rồi nhỉ? Cũng phải, ở đây mười cô thì hết chín cô nhìn anh mất rồi!

- Sao thế? Em ghen à? - Minh Vũ chột khựng lại vì câu nói của Đông Nhi, quay người sang nhìn cô mỉm cười đầy ẩn ý.

- Điên à? Tôi việc gì mà phải ghen cơ chứ!

- Yên tâm, anh chỉ yêu mỗi em! Theo anh nào! - Minh Vũ nở nụ cười hiếm hoi kể từ lúc cô gặp anh đến bây giờ. Nụ cười ấy thật sự rất đẹp, thế mà gương mặt Minh Vũ lúc nào cũng thấy lạnh ngắt cái vẻ ngạo mạn, bất cần. Đông Nhi biết, cuộc hôn nhân này chỉ là do hai gia đình ép buộc, chứ sự thật Minh Vũ chẳng hề yêu cô. Thế nhưng khi nghe anh nói ra câu nói ấy, tự dưng cô cũng thấy mát lòng đi một chút. Vẫn dặn lòng rằng, đây chỉ là sự ép buộc của hai gia đình mà thôi.

Đông Nhi bắt đầu vào thử váy. Thật khó cho Minh Vũ vì dáng của Đông Nhi đã đẹp sẵn rồi, chỉ mỗi tội hơi nhỏ con một tý nhưng vẫn có thể khắc phục được. Cái khó ở đây là, Đông Nhi mặc bộ nào cũng đẹp cả, khiến anh chẳng biết nên chọn bộ nào.

Cuối cùng thì mọi chuyện cũng được giải quyết êm đẹp vì nhờ vào lời nhận xét của mấy cô nhân viên bán hàng. Minh Vũ có hơi thoáng ra một tý. Anh cũng chọn được bộ váy đẹp nhất. Còn về phía Đông Nhi, cô cảm thấy như mình là một con rối đang bị mọi người cho thử đồ, chẳng ai thèm quan tâm đến ý kiến của cô cả. Nhưng mà được người chồng có con mắt thẩm mỹ rất cao chọn đồ cho mình, Đông Nhi cũng vừa lòng.

3. Chương 3

Chap 3: Sự thật phơi bày!

Sáng hôm sau...

- Đông Nhi dậy đi, chị có chuyện muốn nói với em!! - Cô chị cả Đông Nghi ra sức lay người Đông Nhi đang cuộn tròn trong chiếc chăn bông to sụ màu hồng phớt. Không có hiệu quả gì với con sâu ngủ này, Đông Nghi bắt lực, đứng khoanh tay trước ngực nghênh mặt nhìn Đông Nhi. - Được thôi, không dậy cũng được, nhưng chuyện này có liên quan đến chuyện cưới hỏi của em. Sau này có chuyện gì thì đừng trách chị không báo trước!

Bước chân quay lại, Đông Nghi toan bước ra khỏi phòng thì con "sâu ngủ" ngồi bật dậy. Cái mặt dờ ra như cái bánh bao chiều bị ế nhìn Đông Nghi. Mặc dù vẫn còn đang ngái ngủ nhưng Đông Nhi vẫn cố mở miệng cất tiếng gọi:

- Khoan đã! Có gì chị nói đi!

- Tốt... - Đông Nghi nhếch môi tạo thành nụ cười gai góc. Đẹp nhưng có sức công phá rất lớn. Đối với những người mới gặp lần đầu, họ sẽ chết đứ đừ ngay dưới tay cô. Nhưng với Đông Nhi, cô đã quá quen với nụ cười này đến mức hoàn toàn miễn dịch. Đông Nhi còn cho rằng, đó chỉ là một nụ cười bình thường và nhảm nhí, vô duyên nhất mà cô từng thấy. - ... Em đã biết lý do vì sao ba muốn gả con gái mình cho nhà họ Đằng chưa?

- Em không biết! Còn chị, chị biết chuyện gì sao!

- Tất nhiên! - Đưa ngón tay quăn quăn lộn tóc bên vai mình. Tiếp tục nở nụ cười kiêu sa, huyền bí. Thầm nghĩ: "Nếu như nói ra chuyện này, nó sẽ như thế nào nhỉ?". Mới nghĩ thôi đã thấy sượng. - Tập đoàn nhà mình sắp phá sản, ba muốn kiếm chút vốn bên nhà họ Đằng để cứu cái tập đoàn bao lâu nay gầy dựng đó mà!

Lần này thì Đông Nhi không giữ được bình tĩnh nữa. Cô bước ra khỏi giường, tiến tới nắm lấy vai Đông Nghi lay lay mạnh. Chuyện này không thể nào, không thể nào là thật được!! Ba cô... không thể nào...!!

- Chị nói gì cơ??? Chị... chị nói dối! Không phải đúng không???

- Đau chị! Buông chị ra xem nào! - Đông Nghi nhú mày khi hai bả vai mình bị Đông Nhi nắm chặt như muốn cẩu xé nó ra. Phũ phàng hất tay Đông Nhi ra khỏi vai mình, Đông Nghi xoa xoa hai bả vai đau điếng rồi quát lớn - Chị mà biết em như thế này thì chị không nói ra làm gì đâu! Đồ ngốc!

Phải, Đông Nhi cô ngốc thật. Bị ba mình lừa gạt mấy ngày nay mà không hề mảy may gì cả. Cô như một trò đùa của cả nhà vậy. Như một trái bóng lạc lõng giữa khoảng sân lớn, "bị" người ta đá qua đá lại không thương tiếc. Cô... cô đứng không vững nữa. Đôi chân khụy xuống nền nhà, Đông Nhi cũng thả cho cơ thể rơi tự do xuống nền đá lạnh toát. Cô bây giờ chơi vơi quá! Cô... phải làm gì bây giờ?

- Đông Nghi! Sao con lại nói chuyện đó với em con??? - Hàn lão gia cũng từ cửa phòng bước vào. Đôi mắt đã có nhiều vết chân chim nơi khóe mắt lướt nhìn Đông Nhi xót xa. Cô con gái út của ông đang bần thần ngồi bệt dưới sàn nhà, đôi mắt vốn to tròn sau hàng mi cong vút kia ứ nước đỏ hoe cả mắt. Đôi mắt mà Hàn lão gia yêu nhất đâu mất rồi? Sao giờ đây chỉ còn là sự vô hồn, vô cảm. Hàn lão gia đưa tay ra muốn đỡ Đông Nhi dậy, cất giọng trầm khàn - Đông Nhi, con...

- Ba định giấu con đến bao giờ? Đến chết sao ba?? - Đông Nhi đưa đôi mắt đầy nước nhìn Hàn lão gia. Cả một sự căm giận, nhưng... ông vẫn là người mà cô yêu quý nhất trong cái nhà này.

Cánh tay chơi vơi giữa không trung, Hàn lão gia ngượng ngùng từ từ rút tay về. Ông im lặng. Ông biết ngày này rồi cũng đến, nhưng chỉ là nó đến nhanh quá. Ông chưa kịp chuẩn bị tâm lý cho ông và Đông Nhi mà!!

Không gian trong căn phòng này im thin thít. Chỉ có tiếng thở nặng nề của Hàn lão gia và chốc chốc là tiếng nấc uất ức từ Hàn Đông Nhi. Số phận trở trêu thật!! Sao lại thành như thế này! Rốt cuộc thì, cuộc sống của cô sẽ là một màu hồng như cô mong muốn hay là một đen u ám bao trùm lấy cô, không cho cô len lỏi một chút ánh sáng nhỏ nhoi nào?? Cuộc hôn nhân này, chẳng khác nào là một cuộc mua bán. Và Hàn lão gia đã "bán" con gái mình cho nhà họ Đằng.

- Đông Nhi à! Ta xin lỗi con, nhưng....

- Ba yên tâm, con vẫn sẽ tiếp tục của hôn nhân này, con không bỏ dỡ đâu... - Đông Nhi đưa tay quạt ngang dòng nước mắt đang chảy trên má. Cô gắng gượng đứng dậy. Giọng nói hoàn toàn bị thay đổi thành một thanh âm trầm, không còn lảnh lót như mọi ngày. - Bây giờ thì mọi người ra ngoài đi, con cần thay đồ...

Hàn lão gia xót xa nhìn đứa con gái. Ông cũng chẳng biết, cuộc hôn nhân này sẽ đi đến đâu. Khi mà ông không chắc chắn, điều mà ông đang làm là đúng hay sai. Là ông đang giúp con gái mình có cuộc sống tốt đẹp hơn hay là đang từ từ đẩy nó xuống vực sâu thăm thẳm. Giờ đây, Hàn lão gia ông chỉ biết để phó mặc cho trời. Cũng phải đánh cược một cú với số phận!

- Đông Nghi, ra ngoài thôi con!

Sau khi đã chắc chắn rằng cánh cửa gỗ kia đã đóng lại. Đông Nhi bần thần ngồi xuống giường. Đôi mắt vô hồn nhìn chăm chăm xuống nền nhà. Bất giác khoe môi màu cánh hoa đào cong lên một đường cong hoàn hảo, một nụ cười khinh. Nụ cười khinh thành tiếng. Chiếc điện thoại của cô rung lên, sau đó đổ thành tiếng reo.

- Alo..

- “Đông Nhi à! Con đến nhà ta nhanh nhé! Ta có chuyện muốn nói với con!”

- Ô... ba chồng...

.....

Đông Nhi băng qua khoảng sân ở căn biệt thự nhà mình để ra phía cánh cổng lớn. Cô giật mình vì cái dáng quen thuộc, gai ứa in sâu trong tâm trí cô giờ đây đang đứng trước cổng nhà mình. Không phải chứ...? Minh Vũ đứng tựa lưng vào chiếc xe BMW màu đen bóng loáng, khoác tay trước ngực nhìn về phía Đông Nhi. Trông cô thật khác hoàn toàn so với đêm hôm qua, cô bây giờ giản dị trong chiếc áo thun trắng dài tay và quần jean. Không đi giày cao gót mà thay vào đó là đôi giày búp bê màu nâu nhạt, cùng màu với mái tóc đang buộc cao của cô.

Minh Vũ thích cô như thế. Đơn giản nhưng đẹp. Anh cảm thấy Đông Nhi có gì đó khác xa với các cô gái anh đã từng gặp trước đây. Không son phấn lòe loẹt, không quần áo kiêu sa, lộng lẫy nhưng vẫn thu hút ánh nhìn của mọi người. Con gái thì anh đã gặp rất nhiều, và con gái đẹp thì anh không thiếu. Thường là anh quan hệ với họ mục đích là để phục vụ cho công việc của mình. Nhưng đối với Đông Nhi, anh cảm nhận được khi ở bên cạnh cô ấy, anh mới thật sự thoải mái sau đồng công việc không mấy dễ dàng gì.

Phải, cầm đầu một băng nhóm mafia lớn ở thế giới ngầm. Cốt yếu là đi “triệt tiêu” những tên làm ngáng bước tiến lên của tập đoàn P&R. Minh Vũ chẳng thiết tha gì với cái công việc “đắm” máu này. Nhưng từ khi còn rất nhỏ, anh đã được Đẳng lão gia huấn luyện cực kì nghiêm khắc để sau này thừa kế ba anh. Anh chỉ sợ, những cuộc chiến luôn luôn đổ máu này sẽ làm liên lụy đến Đông Nhi.

- Này, nhìn vừa thôi chứ! - Đông Nhi đánh mạnh vào bả vai Minh Vũ. Kéo anh về hiện thực. Đôi đồng tử màu hổ phách của anh khẽ lay động, anh chau mày nhìn Đông Nhi. Cô vợ này thấp bé, nhỏ con mà đánh đau kinh khủng. Nhìn lại thì Đông Nhi cũng chỉ đứng đến vai Minh Vũ, thấp hơn anh cả một cái đầu cơ đấy!. Một lần nữa, cánh tay Đông Nhi lại muốn chạm vào đôi mắt của Minh Vũ, cô cất giọng hỏi - Mắt anh... đeo lens à?

- Không, công việc của anh không cho phép anh đeo lens! - Minh Vũ không mấy ngạc nhiên trước câu hỏi Đông Nhi. Hầu hết mọi người đều hỏi anh như thế. Đôi mắt đẹp mang sắc màu của một loài hổ báo hùng vĩ. Và lại công việc của anh chủ yếu chỉ là toàn đánh đấm, gây xát thương cho nhau, không tiện mang lens - Mẹ anh là người Anh Quốc, anh lai gen của mẹ anh!

- À.... Nhưng anh đến đây làm gì?

- Tất nhiên là đi rước con dâu về cho ba anh rồi! Ba nói có chuyện muốn nói với em, nhưng anh không biết chuyện gì. Em nên cẩn thận với ông ấy thì hơn! - Minh Vũ nheo đôi mắt màu hổ phách tuyệt mỹ nhìn Đông Nhi. Có lẽ anh hiểu Đẳng lão gia hơn ai hết. Ba anh là con người độc đoán, để tập đoàn P&R được như hôm nay, ông đã hại không biết bao nhiêu người. Và tất nhiên, nếu có cuộc trao đổi nào, ông sẽ tính đến chuyện lợi nhuận cho mình trước tiên bất kể người nhà hay người xa lạ. Minh Vũ mở cửa xe, cất giọng - Anh có việc phải đi. Xong việc anh sẽ đến đón em!

Giờ thì Đông Nhi mới nhận ra, trước cổng nhà mình giờ đây có đến hai chiếc xe BMW màu đen. Một cho anh và một cho cô để đến nhà Đẳng lão gia. Một tên mặc vest đen bước đến gần cô, cung kính cúi đầu trước cô, cả gương mặt và giọng nói đều lạnh nhưng không buốt giá bằng Minh Vũ:

- Thiếu phu nhân, mời cô lên xe!

Đông Nhi đưa mắt nhìn Minh Vũ kiểu không muốn. Thật sự thì đi bên anh, cô cảm thấy an tâm hơn. Nhưng sau đó cũng ngậm ngùi ngồi vào xe. Tên mặc vest đen khi này đóng cánh cửa xe sau khi Đông Nhi kịp nhìn Minh Vũ thêm lần nữa. Phải chi anh đi với cô thì hay biết mấy. Những lời Minh Vũ nói khi này làm cô thấy lo. Chiếc BMW từ từ lăn bánh. Minh Vũ cho hai tay vào túi quần, đứng nhìn theo chiếc xe ấy khuất dần, rồi cũng bước vào xe, đi về hướng ngược lại.

4. Chương 4

Chap 4: Sự thật phơi bày phần 2.

Chiếc xe chạy băng trên một đoạn đường dài. Đông Nhi cô cũng bắt đầu nhận ra chiếc xe đang hướng đến khu nhà chỉ dành cho “đại gia”. Chiếc xe dừng hẳn, cô như bị choáng ngợp trước khung cảnh trước mắt.

Tọa lạc ở một vị trí cực đẹp và yên tĩnh, nằm kế bên con sông thơ mộng, căn biệt thự màu trắng nổi bật hẳn so với những căn hộ khác nhờ kiến trúc xa hoa, độc đáo nhưng không kém phần tinh tế. Bên ngoài ngôi biệt thự được trang trí bởi khá nhiều cây xanh và đặc biệt là cánh cửa sắt chạm khắc cầu kỳ có gắn thiết bị tự động rất hiện đại.

Tuy nhiên, điều làm căn biệt thự trở nên đắt giá không phải nằm ở những thứ bên ngoài. Cánh cổng sắt có vẻ nặng nề từ từ mở ra, thứ đập vào mắt Đông Nhi là một màu xanh của cỏ cây. Mới nhìn thôi đã thấy mát mắt rồi. Nội thất trong căn nhà được thiết kế theo phong cách Châu Âu rất quý phái. Rất nhiều các đồ nội thất có hình dáng lạ và được phủ một lớp màu vàng bên ngoài tạo nên vẻ xa hoa, lộng lẫy. Ngôi nhà tinh tế đến từng chi tiết, ngay cả cầu thang cũng trở thành một tác phẩm nghệ thuật mà ai thấy cũng phải khen ngợi.

Bước vào sảnh chính của căn biệt thự, Đông Nhi đã thấy Đẳng lão gia đang ngồi ở phòng khách, thông thả uống từng ngụm nước trà. Phòng khách trong nhà có không gian vừa lịch lãm, vừa kiêu sa, “ngợp mắt”. Bộ ghế salon cũng cầu kì không kém căn biệt thự. Quả thật chủ nhân căn nhà này có con mắt thẩm mỹ rất tốt, kết hợp trang trí tạo cho người ta cảm giác dễ chịu.

- Nào, ngồi xuống đây! - Đẳng lão gia cất tiếng khi thấy Đông Nhi. Ông đặt tách trà xuống bàn, bắt chéo chân rồi ngã người ra chiếc ghế salon mềm mại. Dường như ông đang chọn lọc những từ ngữ thích hợp để nói vào lúc này. - ... Trước khi hai đứa tổ chức đám cưới, ta muốn cho con biết một chuyện! Con... phải thật bình tĩnh!

- Thưa ba, ba cứ nói! - Đông Nhi cố gắng nhẹ giọng không để cho người nghe nhận thấy rằng giọng cô đang run. Cô cảm thấy bất an. Có chuyện gì khủng khiếp lắm hay sao mà Đẳng lão gia lại bảo cô phải bình tĩnh.

- Tốt lắm con gái!... Thật ra, Minh Vũ chính là... thiếu gia của tập đoàn Mafia P&R...

- Gì... gì cơ ạ!! - Đông Nhi nhồm người dậy. Cô mong rằng mình đang nghe nhầm hoặc Đẳng lão gia đang nói nhầm, hoặc cũng có thể là một trò đùa, là một cuộc thử thách để thử lòng cô. Hay... cô đang nằm mơ một cơn ác mộng... Nhưng là gì cũng được, miễn đây không phải là sự thật. Không phải chứ...?? Hôm nay ngày gì thế này...??

- Là sự thật! - Đẳng lão gia nhấn mạnh ba chữ để khẳng định lại lần nữa. Dường như ông biết chắc rằng, Đông Nhi đang cố gắng lảng tránh sự thật -... Ta biết con là đứa con gái thông minh, xinh đẹp. Ta mong rằng, con có thể làm gì đó để có thể giúp đỡ cho Minh Vũ!

Đông Nhi cuối gằm mặt để tránh những giọt nước mắt đang rơi xuống không ngừng, ướt cả chiếc quần jean trên đùi cô. Hai cánh tay chống lên đệm ghế để cố gắng vững vàng hơn. Không... không thể nào...!! Rồi cuộc sống của cô sẽ ra sao đây!!! Đông Nhi đã xem nhiều phim ảnh về Mafia, nhưng cô không ngờ, người bị vướng vào cái thế giới ngầm vô cùng phức tạp này lại chính là cô.

Giờ thì cô đã hiểu, hôm đầu tiên gặp Minh Vũ, anh đã rút trong túi ra một khẩu súng và giải thoát cho cô khỏi tên đàn ông bắn thủ đó. Và cô cũng hiểu luôn, tại sao những tên to con bặm trợn hay đi theo sau Minh Vũ kia luôn mang những bộ vest đen từ đầu đến chân cùng chiếc kính cũng đen nốt, gương mặt thì lạnh toát không có bất cứ xúc cảm nào.

Những thắc mắc trong cô đã được giải bày, nhưng sao cô lại không cảm thấy bất cứ sự thoải mái nào. Cô chỉ thấy, Đàng lão gia đang đè nặng lên vai cô một trọng trách hết sức nặng nề. Giúp đỡ Minh Vũ trong cái thế giới Mafia - cái thế giới không có bất cứ ai ngu ngốc lại đi tự nguyện dấn thân vào để rồi mang họa...

- Giúp đỡ... hay lại là gánh nặng cho anh ấy?? - Đông Nhi ngẩng mặt, đôi mắt to tròn còn vương chút nước mắt cương quyết nhìn trực diện vào Đàng lão gia chờ đợi sự trả lời. Câu hỏi hết sức dễ dàng, nhưng có mấy ai trả lời được? Một con nhỏ chân yếu tay mềm làm nữ công gia chánh còn chưa xong, huống chi đến việc giúp đỡ ai đó trong thế giới ngầm.

- Ta tin con! - Đàng lão gia có hơi chùng hững trước ánh nhìn của Đông Nhi, nhưng rất nhanh sau đó, ông cất tiếng trả lời. Câu trả lời không vào đúng trọng tâm câu hỏi của Đông Nhi, nhưng khiến cho người nghe bàng hoàng, và để cố gắng hơn. - Ta về đây, đây sẽ là nhà của các con sau khi hai đứa cưới nhau!

- Hàn Đông Nhi!

Thanh âm trầm, lạnh, quen thuộc trong tâm trí Đông Nhi vang lên gọi đúng tên cô. Đông Nhi và Đàng lão gia đều quay đầu lại nhìn về hướng có phát ra tiếng nói. Dáng người cao cao hơi gầy, ngạo mạn, bất cần. Đó là những gì cô và Đàng lão gia nhìn thấy. Cái dáng từ từ bước đến gần và.... đôi mắt màu hổ phách!!

- Minh... Minh Vũ... - Đông Nhi đứng bật dậy rồi thốt lên khi nhìn thấy Minh Vũ. Cô thật mừng vì có anh ở đây, cô sợ sẽ không còn gắng gượng để chống chọi với cú sốc này được nữa. Nước mắt vẫn rơi lã chã, có khi còn nhiều hơn khi này.

Bất giác, cô nhanh chân chạy đến bên Minh Vũ rồi ôm chầm lấy anh. Minh Vũ hơn ngạc nhiên nhưng cũng cuối người, vòng cánh tay rắn chắc ôm lấy Đông Nhi vào lòng. Đôi mắt màu hổ phách ánh lên ánh nhìn ghê sợ, trừng trừng nhìn về phía Đàng lão gia khi nghe thấy tiếng khóc nức nở từ Đông Nhi đang rúc trong ngực anh. Minh Vũ biết, Đông Nhi đã phải kiềm nén nước mắt vào trong. Nhưng khi nhìn thấy anh, lòng cô lại vỡ òa ra. "Tức nước thì vỡ bờ mà!"

- Đông Nhi... sẽ không cần phải giúp đỡ tôi gì cả! Ông hiểu rồi chứ! - Minh Vũ rít lên nhấn mạnh từng chữ với cái thanh âm của quỷ sắp sửa len lỏi ra từ trong anh. Minh Vũ không cho phép bất cứ ai làm tổn thương đến Đông Nhi, kể cả người đó có là người đã sinh ra anh trong cõi đời này đi chăng nữa. - Giờ thì mời ông về cho!

- Sao cũng được... Nhưng ta chắc chắn, con bé sẽ giúp được rất nhiều cho con! - Đàng lão gia mỉm cười, mặc kệ cho Minh Vũ đang nhìn ông như muốn cầu xé ông ra từng mảnh. Nhún vai không có gì, Đàng lão gia từ từ đứng dậy, bước ra khỏi bộ bàn ghế salon, tiến đến gần chỗ Minh Vũ đang đứng. Ông đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dài màu hạt dẻ của Đông Nhi trước khi bước ra khỏi cửa, cười cười - Mạnh mẽ, lên con gái!

Chờ cho Đàng lão gia đi khuất hẳn. Đông Nhi mới từ từ rời khỏi vòng tay của Minh Vũ. Cô ngượng ngùng chẳng hiểu mình đang làm gì, chẳng hiểu sao lúc ấy cô lại chạy đến ôm anh. Chẳng lẽ... Đông Nhi cô yêu Minh Vũ rồi sao...??? Minh Vũ vẫn còn ôm ngang eo cô, đôi mắt màu hổ phách nhìn cô chằm chằm về khó hiểu, anh cũng thắc mắc tại sao Đông Nhi lại ôm anh lúc ấy. Cảm thấy mát mát ở phần áo chỗ ngực, anh cuối xuống nhìn thì mới tá hỏa ra:

- Này... tại em đấy, sao lại khóc trên áo anh chứ??!!!

- Anh keo kiệt vừa thôi!!! Chỉ là cái áo thôi mà!!! Có cần phải quát mắng tôi như thế không???

- Đền đi!!

- Gì cơ??? Chúng ta sắp là vợ chồng đấy ông xã ạ!!!

Xem ra, Đông Nhi vẫn còn nhớ đúng vai trò của mình: Vợ của một thủ lĩnh cầm đầu tổ chức Mafia ở thế giới ngầm. Minh Vũ bật cười thành tiếng, nụ cười hiếm hoi chưa từng thấy mà chỉ khi ở bên cạnh Đông Nhi, nó mới xuất hiện. Mấy cô giúp việc nhà thay phiên nhau bùm miệng cười trước sự trẻ con của cả hai,

bà vú già gật gù nhìn Đông Nhi. Tự hỏi, cô gái ấy là ai mà có thể khiến cho Minh Vũ cười sảng khoái đến như thế. Đến cả bà đã làm việc ở đây đã lâu, nhưng chưa bao giờ bà thấy Minh Vũ cười, dù chỉ là một cái nhếch môi. Trong phút chốc, Minh Vũ cúi người, đặt môi mình lên đôi môi màu cánh hoa đào của Đông Nhi trong chớp nhoáng.

- Em ngoan lắm! Đền xong rồi đây, anh đưa em về nào!!!

5. Chương 5

Chap 5:

Hàn gia nổi tiếng là một dòng dõi quý tộc thuộc hàng bậc nhất trong giới thượng lưu về tiền bạc, địa vị. Vì vậy nên, con cháu họ khi vừa mới sinh ra đã nắm trong tay một khối tài sản to sụ, địa vị thì cao chót vót trên tận mây xanh trời cao. Không phải ai muốn với tới là với tới được.

Nói đến Hàn lão gia, người ta chỉ có thể nói gọn gọn trong năm từ: Nhân tài và danh giá

Hàn lão gia đã giữ vững tiêu chí chậm mà chắc. 20 năm trước, ông đầu tư thành lập Công ty Đông Nam Á (IPP). Hiện tại ông là cổ đông lớn nhất và là chủ tịch của tập đoàn IPP. Hàn lão gia đã đưa IPP đi lên bằng những dự án đầu tư lên đến con số hàng trăm triệu USD. Khi quyết định đầu tư vào vào một dự án nào, ông phải nắm chắc đó là lĩnh vực tiên phong và có lợi thế cạnh tranh với các nước khác.

“Phải đi trước và đi đường dài chứ không đi theo phong trào”. Hàn lão gia chọn đầu tư vào hàng không, du lịch, thương mại và không đầu tư “bừa bãi”, đặc biệt là không lấn sang bất động sản hay chứng khoán.

Nói đến Hàn gia, người ta lại nhắc đến các cô con gái mỗi người một vẻ, một tính cách và tài sắc vẹn toàn của họ. Vì xác định rõ hướng đi của IPP sẽ trở thành tập đoàn đa quốc gia nên Hàn lão gia đã có kế hoạch đào tạo những người trong gia đình để nắm các vị thế chủ chốt trong tập đoàn, trong đó không thể thiếu con gái ông. Hẳn người ta sẽ thắc mắc, tại sao đó không phải là một cậu công tử. Tất nhiên, vì Hàn lão gia không có con trai để nối dõi.

Hàn Đông Nghi - Tri thức trẻ, giàu có và xinh xắn.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Đông Nghi tiếp tục qua Mỹ học lên cao học ngành Quản trị kinh doanh. Cô đã theo Hàn lão gia đi khắp các châu lục để cùng ông kí kết các dự án mà ông đầu tư. Khi ấy, Hàn Đông Nghi chỉ mới 13 tuổi. Cô trở nên lanh lợi, khôn ngoan hơn trong các cuộc giao tiếp, trao đổi. Cô đã có 2 năm “thử lửa” tại Công ty DFS thuộc tập đoàn IPP, chuyên về các sản phẩm xa xỉ. Hàn lão gia đã tin tưởng giao phó cho cô con gái cả quản lý và điều hành hoạt động của nhiều công ty thành viên trong số 18 thành viên trực thuộc IPP.

Song song với việc đó, Hàn Đông Nghi còn có một thú vui là dùng tình cảm của người khác làm trò tiêu khiển cho mình. Cô biết nhà mình giàu bao nhiêu, sắc đẹp mình đến đâu và bọn đàn ông trên đời này đang thèm muốn cô như thế nào. Đông Nghi cũng dùng nhan sắc của mình để trừng phạt những thằng đàn ông đểu cáng. Không cần dùng đến vũ lực cũng khiến người ta chết dần chết mòn.

Hàn Đông Nhi - Cô con gái út của Hàn lão gia - Xinh đẹp, quyền lực và tài năng.

Hiện cô còn đang theo học cấp 3, thường xuyên xếp hạng nhất nhì trong các cuộc thi Anh Văn, Toán,... ở trường. Tuy chưa nắm trong tay “tất sát tất vàng” nào. Nhưng trong tương lai, người ta dự đoán chắc chắn cô sẽ được thừa hưởng nhiều thương hiệu thời trang đắt tiền như: Christian Dior, Channel, Zara, Lae, Nike....

Những thương hiệu nổi tiếng ở các nước khác luôn tìm đến Đông Nhi, mong cô làm đại diện cho sản phẩm của họ. Hay đến những trang báo tuổi teen cũng luôn săn đón cô. Nhưng thứ họ nhận được, chỉ là những cái lắc đầu quyết liệt. Tuy nhiên, tên tuổi của cô vẫn nổi như cồn nhờ nụ cười tỏa nắng không ai có thể sánh bằng. Đầu tiên phạm vi chỉ là trong trường, sau đó lan rộng ra phường, quận, và rồi... cả thành phố đều biết đến tên cô với cái mác “Hotgirl”.

Các làng sóng tình trường luôn luôn vì cô mà bùng nổ và có thể áp đảo cả... giáo viên. Được xem là tiên thế giai nhân vẹn toàn cả về tài sắc. Gương mặt sắc sảo, vẻ đẹp cuốn hút và body hết sức chuẩn là những gì

người ta thường nói về Đông Nhi. Nếu như vẻ đẹp của cô chị cả Đông Nghi khiến người ta như bị mê mết, chết trong mê muội. Thì với Đông Nhi, nhan sắc của cô vẫn khiến mọi người còn sống nhẩn nhẽ nhưng đến mức phải ganh tị, ghen ghét với cô. Và nếu, Đông Nghi là một ‘loài sinh vật gây bệnh’, thì Đông Nhi cô lại là một ‘liều thuốc kháng sinh hoàn toàn miễn dịch’.

.....

- Nè! Sao lại bắt tôi làm một mình hả?? - Đông Nhi cộc cằn lên tiếng. Cô cầm cuối ghi tên vào mấy cái thiệp hồng đúng chất là màu hồng ở phòng khách. Chưa cưới mà đã bị Minh Vũ hành hạ rồi, cưới về chắc phải dâng cơm lên tới tận hòng chồng thì may ra mới chịu ăn!!!. Trong khi đó Minh Vũ ung dung nằm dài trên chiếc ghế salon dài, lật lật xem mấy cuốn báo. Mấy hôm nay, Đông Nhi đã chính thức dọn sang ở chung với Minh Vũ.

- Em đi mà làm một mình. Anh không rảnh!

Đông Nhi sôi máu, cô như muốn tức điên lên. Không rảnh mà nằm đấy đọc báo, đã thế còn gác chân lên đùi cô. Đã mấy lần Đông Nhi hất ra, thế mà anh vẫn gác lên lại như vị trí cũ. Chẳng biết cô là osin hay là vợ nữa...!! Bất chợt tên cận vệ quen thuộc luôn đi theo sát Minh Vũ từ ngoài chạy vào hối hả, hẩn định nói gì đó với Minh Vũ nhưng chợt nhận ra sự có mặt của Đông Nhi thì trở nên e dè nhìn cô:

- Thiếu phu nhân....

Lúc này Minh Vũ mới ngồi bật dậy, bước đến gần tên cận vệ ấy rồi ghé tai vào nghe. Đông Nhi thầm cảm ơn tên cận vệ ấy vì biết chọn thời cơ, đến thật đúng lúc. Giờ đây cô cảm thấy thật thoải mái nơi hai cánh đùi, không còn phải chịu một khối lượng trên chân cô nữa. Minh Vũ nghe tin xong bước lại gần ghế sofa, với tay lấy cái áo vest đen, tiện thể hôn lên môi vợ mình một cái thật nhẹ để... lấy hên.

- Giờ anh có việc, chắc là về muộn lắm! Đừng chờ anh nhé!

Đông Nhi không còn giãy nãy hay tức giận trước nụ hôn của Minh Vũ nữa. Nhìn theo bóng dáng Minh Vũ bước ra rồi khuất dần. Mặt Đông Nhi chợt đượm buồn, tất nhiên là cô biết anh đang đi đâu và sẽ làm gì. Cái công việc của một Mafia đầu có để cho Minh Vũ - chồng cô - được nghỉ ngơi giây phút nào. Dù có là đang dùng cơm đi chăng nữa cũng phải bỏ bữa để mà đi tiêu diệt những tên làm ngáng bước chân tập đoàn của Đảng lão gia.

....

- Thiếu phu nhân!

Đông Nhi ngồi bần thần ở chiếc ghế sofa trong khách. Cô cũng quên mất rằng bây giờ trời đã tối. Minh Vũ vẫn chưa thấy về. Cho đến khi bà vú già lên tiếng gọi, cô mới giật mình như người trên trời mới rơi xuống.

- Cô... thấy nhớ Minh Vũ khi cậu ấy không có ở đây à? - Bà vú già cất giọng khàn đặc, cái thanh âm dường như đã hoạt động hết công suất hỏi cô.

- Không, con không có!! Con chỉ... - Đông Nhi tròn mắt, xua xua tay phản bác. Nhưng càng về sau, âm thanh của câu nói giảm dần. Dường như bà vú nói trúng tim đen cô mất rồi. Cô cảm thấy thật khó chịu khi Minh Vũ không có ở đây.

- Vậy là ta nói đúng rồi... - Bà vú cũng ngồi xuống bên cạnh Đông Nhi, đưa bàn tay khô ráp vuốt nhẹ mái tóc màu hạt dẻ của cô, đôi mắt đã hằn nhiều vết chân chim nơi khóe mắt nhìn Đông Nhi, mỉm cười - Minh Vũ từng nói với ta, nó mà yêu ai rồi thì sẽ yêu suốt đời. Ta nghĩ... nó cũng yêu con nhiều lắm!

- Không... không có đâu vú. Con lên phòng đây! - Nói rồi Đông Nhi rời khỏi ghế. Nhanh chóng bước đôi chân nặng nề lên phòng. Không để cho vú nói thêm câu nào nữa.

Phải, làm sao mà có chuyện đó được. Đông Nhi biết giới hạn của mình nằm ở đâu. Cô và Minh Vũ chỉ là vợ - chồng trên mặt hình thức. Còn sự thật, cô và Minh Vũ cũng chỉ tới ranh giới bạn bè là cùng. Biết đến bao giờ cô mới được thứ mà mình mong muốn thật sự. Ngay cả đến chuyện hôn nhân - chuyện quan trọng cả một đời người - cũng phải do người khác định đoạt cho cô. Tại sao số phận cứ trêu ngươi cô mãi như vậy...??

.....

- Đông Nhi đâu?? - Minh Vũ từ khoản sân rộng bước vào nhà. Khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi. Cát giọng lạnh băng hỏi đám người giúp việc nhà. Anh chẳng an tâm chút nào khi để Đông Nhi ở nhà một mình. Mặc dù có bảo vệ nghiêm ngặt, nhưng anh vẫn muốn chính tay anh sẽ che chở cho Đông Nhi vẫn tốt hơn. Nhưng tất nhiên, công việc của anh không cho phép Đông Nhi suốt ngày kè kè bên anh, như thế chẳng khác nào đẩy cô ấy vào chỗ chết. Anh hứa, rồi một ngày nào đó, anh sẽ khiến Đông Nhi yêu anh thật sự.

- Thiếu phu nhân lên phòng rồi ạ! Chắc đã ngủ rồi!

Minh Vũ vứt cái áo vest cho cô giúp việc. Nhanh chóng chạy lên các bậc cầu thang dài ngoằng. Anh muốn nhìn thấy cô ngay tức khắc. Khẽ khàng đẩy cánh cửa gỗ để không phát ra bất cứ tiếng động nào. Trước mắt anh hiện ra là Đông Nhi đang nằm ngủ say trên giường. Tiến đến gần cô hơn, Minh Vũ chạm nhẹ vào gò má cô. Cảm thấy ngón tay ướt ướt. Đông Nhi... cô ấy khóc sao? Ai làm cho cô ấy khóc thế này? Anh nhất định sẽ không tha thứ cho những ai làm cô ấy rơi nước mắt.

6. Chương 6

Chap 6: Ngày trọng đại hay ngày... xui xẻo?

Ngày mà vô vàn người chờ đợi, mong mỗi đến hao mòn thể chất. 2 tuần trôi qua nhanh chóng như thoi đưa. Nhưng đối với một số người, họ chẳng mong muốn cái lễ cưới này diễn ra một chút nào. Điển hình là các “vệ tinh” của Đông Nhi lẫn Minh Vũ. Tất nhiên họ chẳng sung sướng gì khi người trong mộng của họ đã là gái có chồng hoặc trai đã có vợ. Thế nào họ cũng sẽ khóc lóc vật vờ và.... nhanh chóng tìm đối tượng mới. Nhưng điều khiến cho Minh Vũ cảm thấy lo lắng, đó là đám cưới diễn ra công khai. Liệu những tên đầu gấu căm ghét anh có tìm đến đây?

Đôi bàn tay vẫn đang thắt chiếc cà vạt. Vẻ mặt vẫn không có bất kì xúc cảm nào nhưng vẫn diễn trai và có sức hút. Nhưng có mấy ai biết được rằng. Trong lòng Minh Vũ đang vô cùng bất an.

Đông Nhi ngấm mình lại lần nữa trong chiếc gương to trong phòng thay đồ. Mọi ngày cô đã rất đẹp rồi, nhưng hôm nay cô còn đẹp gấp trăm lần trong chiếc váy cưới màu trắng tinh khiết. Chiếc váy này, là chính Minh Vũ chọn cho cô.

Chiếc váy cưới có dáng cổ điển, mang phong cách Art Nouveau. Chiếc váy được làm bằng chất liệu satin trắng, kiểu dáng hết sức đơn giản với tay áo dài và phần đuôi áo tinh tế. Ôm sát vùng eo của Đông Nhi và có “cơ hội” khoe đường cong cơ thể, tay áo dài định ren, hơi trễ phần vai hình chữ V để lộ hai gò xương trên chiếc cổ trắng muốt. Phần lưng được cách điệu để lộ cả tấm lưng nhỏ.

- Em gái của tôi xinh đẹp thật!

Đông Nhi nhìn lên tấm gương phản chiếu hình ảnh của chị gái cô đang đứng tựa vai vào cửa, khoác tay trước ngực nhìn cô, nụ cười ngự trị trên đôi môi xinh xắn. Cô có hơi ngạc nhiên. Lần đầu tiên chị gái khen cô, cô vui chứ. Chỉ có điều Đông Nhi không biết đó là khen thật từ đáy lòng hay đang chế nhạo cô.

- Rồi chị cũng sẽ được như em thôi!

- Chị cũng hi vọng như thế! - Đông Nghi rời khỏi cánh cửa, bước đến gần cô em gái xinh xắn đang ngồi đó. Với tay lấy tấm voan đầu cài lên búi tóc của Đông Nhi, sau khi xác định nó đã chắc chắn trên đầu và không bị rơi, cô đặt tay lên vai Đông Nhi, mỉm cười nhìn hình ảnh em gái trong tấm gương lớn - Hạnh phúc nhé, em gái!

Nói xong Đông Nghi bước ra khỏi phòng, để lại cho Đông Nhi một dấu chấm hỏi to đùng. Có thể Đông Nghi thấy vui, khi vài phút nữa thôi, cô em gái Đông Nhi sẽ không còn là vật tai gai mắt của cô nữa. Không phải suốt ngày luôn chạm mặt nhau để rồi gây gổ với nhau.

- Đi thôi con gái! - Không biết Hàn lão gia đến khi nào, nhưng ông lên tiếng gọi Đông Nhi. Nheo nheo đôi mắt nhìn cô con gái bé bỏng sắp đi lấy chồng, mắt ông bỗng ướt ướt nhưng vẫn nở nụ cười - Đến giờ rồi!

Đông Nhi đứng dậy, nhìn lại nhìn trong gương lần nữa để chắc chắn rằng không có bất cứ sai sót nào có thể xảy ra. Lúc này cô vẫn bình thường, nhưng bây giờ, khi biết lúc quan trọng nhất đời cô đã đến, cô trở nên hồi hộp. Hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, Đông Nhi khoác tay Hàn lão gia để bước ra ngoài.

Tiệc cưới được bày đãi ngoài trời. Thay vì cha sứ sẽ giảng trong nhà thờ, nhưng ở đây, giữa không gian thoáng đãng này cùng mấy bụi hoa màu trắng được kết thành vòm và được treo ở một vài chỗ khác. Hai gia đình đã đồng ý mời cha sứ đến đây để giảng. Vì là ngoài trời nên không khí mát mẻ, thoải mái hơn nhiều.

Đông Nhi bấu chặt lấy cánh tay Hàn lão gia trước khi bước ra trước hàng trăm con mắt đổ dồn về cô. Cô như sắp bị nghẹt thở tới nơi, lại liên tục hít thở sâu. Hàn lão gia nhận thấy sự hồi hộp từ con gái. Đến ông cũng không tin được rằng, cô con gái bé nhỏ suốt ngày chỉ biết luẩn quẩn bên cạnh ông bây giờ đã sắp sửa theo chồng. Hàn lão gia mỉm cười trấn an Đông Nhi cũng như tự trấn an chính mình. Ông vỗ nhẹ vào bàn tay Đông Nhi đang khoác tay mình:

- Cười lên đi, nó sẽ giúp con thoải mái và xinh đẹp hơn nhiều!

- Ba đừng để con ngã nhé! - Đông Nhi cũng mỉm cười lại với Hàn lão gia. Nhưng đó không phải là nụ cười tỏa nắng thường ngày, đó chỉ là một nụ cười gượng gạo nhằm che giấu thứ cảm xúc đang hỗn loạn bên trong cô.

- Tất nhiên rồi, con gái! Ta sẽ không để con phải ngã đâu!

Hàn lão gia cất bước, Đông Nhi cũng bước theo. Hai bên khách mời ngồi đông kín, để lại ở giữa một lối đi trải đầy những cánh hoa màu trắng, y hệt màu chiếc váy mà cô đang mặc trên mình. Phía trước, gần trên chiếc bục thềm kia, người mà cô sẽ lấy làm chồng và giao cả tấm thân này - Minh Vũ - đang đứng khoác tay ra phía sau trong bộ vest đen lịch lãm. Mái tóc đen bay lòa xòa trong gió. Xung quanh Đông Nhi giờ đây có hàng trăm con mắt đang nhìn cô, cùng những lời khen xuýt xoa trước vẻ đẹp của ngọc nữ.

Đôi mắt màu hổ phách hướng ánh nhìn về phía Đông Nhi khi nhận ra cô đang từ từ tiến về phía anh. Vợ anh... đẹp thật!! Khoảng cách của cả hai đang dần được rút ngắn bởi bước chân của Đông Nhi. Vậy liệu, tình cảm của hai sẽ được rút ngắn như thế này không? Minh Vũ mỉm cười nhìn cô vợ ngọc ngà đang rạng rỡ. Nhẹ lắm nhưng khi Đông Nhi bắt gặp nụ cười ấy, cô cảm thấy an tâm và bớt hồi hộp đi một chút.

Cuối cùng thì cô cũng đến bên anh...

Hàn lão gia gỡ tay Đông Nhi ra khỏi tay mình nhưng sau đó lại nắm chặt lấy. Đôi mắt dần nhòe đi khi nhìn cô con gái lộng lẫy trong chiếc váy cưới màu trắng tinh khôi. Ông cúi người, đặt một nụ hôn lên gò má đang ửng hồng của Đông Nhi, sau đó đặt bàn tay cô lên tay Minh Vũ. Kể từ bây giờ, Hàn lão gia đã chính thức giao con gái cho nhà chồng. Ông đưa mắt nhìn Đông Nhi lần nữa rồi rời về chỗ ngồi của mình.

Minh Vũ đón lấy tay Đông Nhi, từ từ kéo cô lên đứng trên bậc thềm. Mặc dù cô đã mang giày cao gót, nhưng vẫn còn thấp hơn anh. Đông Nhi ngược mặt nhìn Minh Vũ cũng là lúc bắt gặp ánh mắt màu hổ phách đang dịu dàng nhìn cô, nhưng vẫn còn phảng phất một chút lạnh của một loài hổ báo.

...

...

...

“Đoàng!!”

Sau cái âm thanh vang trời đó, tất cả khách mời đều trở nên hỗn loạn. Không ai ngu ngốc tới nỗi không biết thứ âm thanh khủng khiếp đó là gì. Phải, là súng!

Minh Vũ kéo Đông Nhi về phía mình rồi ôm chặt lấy. Anh biết chắc, thể nào thằng cầm thù anh nhất cũng tìm đến đây gây rối. Mặc dù Minh Vũ đã có cho bảo vệ canh gác, nhưng ít lắm. Khách mời hoảng loạn lo kiếm đường chạy thoát. Chỉ còn lại một số người thân thiết. Điển hình là Hàn lão gia đang lo sốt vó lên. Ngày gì đây? Sao lại có tiếng súng trong đám cưới của con gái ông? Đông Nhi khiếp sợ đến mức run lên, ôm chặt lấy Minh Vũ.

- Khốn khiếp!!! Biến hết cho tao, không có đám cưới đám cưới gì hết!!!

Tiếng nói khàn đến dễ sợ, làm cho người ta khiếp lên rồi nổi cả da gà da vịt. Sau nó là liên tiếp những phát súng được hấn chĩa lên trời.

- Minh Vũ! Mày hay lắm, tao sẽ cho mày xuống châu trời cùng với vợ mày!! - Thằng côn đồ ấy từ từ tiến về phía Minh Vũ đang đứng, nòng súng vẫn đang hướng về anh. Minh Vũ bắt gặp ánh mắt thằng ấy đang nhìn Đông Nhi chăm chăm thì nhanh chóng kéo cô ra phía sau lưng mình. Bờ vai cùng tấm lưng rộng của Minh Vũ che gần hết thân hình bé nhỏ của Đông Nhi - ... Vợ mày... đẹp lắm! Tao sẽ cho mày chết trước, từ từ đưa vợ mày theo sau nhé!!

- Mẹ kiếp!! Tao không cho phép mày đụng đến đồ của tao!! - Minh Vũ nhướn mày, đôi đồng tử có màu của một loài hổ báo hung dữ ánh lên ánh nhìn rợn gáy, anh rít lên với thanh âm không thể nào lẫn đi đâu được - thanh âm của quỷ. Minh Vũ bây giờ chẳng khác gì một con quỷ thật sự. Anh... không còn là anh nữa.

- Dù sao thì mày cũng thua. Vì trong tay mày có gì?? Chỉ là một con vợ vô dụng!! - Tên côn đồ ấy lên tiếng với cái giọng khàn đặc rồi cười một tràng khà ồ chế nhạo Đông Nhi.

.... Vô... vô dụng sao???

- Thiếu gia!!! - Tên cận vệ của Minh Vũ cất tiếng gọi. Sau tiếng gọi ấy, anh ném cho Minh Vũ một khẩu súng lục.

“Đoàng!!”

Máu...

.... máu đỏ chóc tủa ra từ ngực trái. Chảy dài xuống...

Hắn khụy xuống, một tay ôm ngực. Không quên ném cho Minh Vũ một ánh nhìn oán hận trước khi hắn ngã bịch xuống lối đi đầy cánh hoa trắng. Máu chảy tràn lan ra, khiến cả một vùng đỏ hoe.

Đông Nhi cô đã chịu quá nhiều cú sốc. Nay cô chứng kiến một loạt sự việc hãi hùng trong ngày trọng đại của đời cô. Lần đầu tiên cô thấy Minh Vũ cầm súng bắn người khác và cô thấy máu. Cô hiểu, công việc cầm đầu một tổ chức Mafia là phải như thế. Mạnh thắng, yếu thua. Đó là quy luật không thể chối bỏ trong cái thế giới ngầm này. Nhưng cô vẫn không sao chịu nổi. Đông Nhi cố gắng bám nín vào lưng áo của Minh Vũ nhưng cô đã kiệt sức. Cô... hết sức chịu đựng rồi!!

Đông Nhi ngất đi. Minh Vũ đã nhanh tay đỡ lấy cô trước khi cô ngã xuống đất....

7. Chương 7

Chap 7: Vợ tôi!

Sau khi bị ngất. Một chuỗi sự việc sau đó Đông Nhi không còn nhớ nữa. Cô chỉ nhớ mình bị sốt và mê man suốt mấy ngày liền. Đám cưới bị hoãn lại khi mà cha sứ còn chưa tuyên bố rằng Đông Nhi và Minh Vũ đã chính thức thành vợ chồng. Trong cơn mê sảng, Đông Nhi liên tục gọi tên Minh Vũ và nắm chặt lấy tay anh, khiến anh không thể rời bước đi đâu được. Không chỉ có một mình Đông Nhi, Hàn lão gia cũng lên huyết áp cao phải đưa vào bệnh viện điều trị, sau đó được đưa về nhà dưỡng bệnh.

Cái thời gian đó đối với Minh Vũ là dài đằng đẵng. Đông Nhi thì vẫn còn sốt cao miên man. Anh sốt ruột đưa đôi mắt màu hổ phách nhìn Đông Nhi. Đâu rồi cái con bé lúc nào cũng cười, lúc nào cũng lăng xăng chạy khắp nơi? Lấy Đông Nhi làm vợ, liệu là đúng hay sai? Minh Vũ thật sự không muốn tâm hồn non nớt của Đông Nhi bị vấy bẩn bởi máu. Anh muốn cô lúc nào cũng nở nụ cười trên môi. Như vậy là quá đủ với anh rồi...

Minh Vũ ngồi trên giường, bên cạnh nơi Đông Nhi đang nằm. Tấm khăn nhỏ được chính Minh Vũ liên tục vắt nước lạnh rồi thường xuyên đắp lên trán Đông Nhi. Cơn sốt có dấu hiệu giảm bớt. Lúc ấy anh mới thở phào nhẹ nhõm. Chợt anh cảm thấy vật áo mình động đậy, thì ra Đông Nhi đang nắm lấy vật áo anh giật giật. Đôi mắt to tròn nhìn anh, khe thì thảo với cái cổ họng lâu ngày không hoạt động:

- Minh... Minh Vũ.... đám cưới....

- Đám cưới hủy rồi... Em ngủ thêm đi... - Minh Vũ từ từ gỡ tay Đông Nhi ra khỏi vạt áo mình, rồi nắm chặt lấy bàn tay nóng hổi ấy. Mỉm cười trấn an với Đông Nhi, anh biết cảm giác của cô bây giờ. Đời người chỉ có một đám cưới, nhất là với con gái nó rất quan trọng, thế mà nó cũng không được trọn vẹn.

- Nhưng em...

- Yên tâm đi, em vẫn là vợ của anh...

Khẽ cúi người xuống gần Đông Nhi, Minh Vũ đặt một nụ hôn thật sâu lên chiếc trán còn hơi nóng của Đông Nhi. Anh cảm thấy hối hận vì đã không bảo vệ được Đông Nhi. Lẽ nào, bảo vệ một người con gái anh yêu khó đến vậy sao? Nhưng, nếu như có ai đó bảo anh từ bỏ Đông Nhi để cô ấy được hạnh phúc, thì quả thật... Minh Vũ anh không làm được. Không phải anh ích kỷ, mà chỉ là, rời xa Đông Nhi, anh sợ mình sẽ không chịu nổi.

- Xin lỗi... vì đã không bảo vệ được em! - Rời đôi môi khỏi chiếc trán ấm ấm ấy. Minh Vũ quay mặt bước đi nhanh chóng ra khỏi phòng. Để lại cho Đông Nhi một đồng trống thối và vô số các tư vị khác.

Đưa tay đóng nhẹ cánh cửa gỗ nặng trĩu, tay kia của Minh Vũ đồng thời rút chiếc Iphone trong túi quần ra, lướt lướt nhẹ trên màn hình cảm ứng. Sau đó nhấn phím gọi:

- Tìm thằng cầm đầu ấy cho tôi!

- Anh định làm gì? - Không biết từ bao giờ Đông Nhi đã theo chân Minh Vũ bước ra ngoài. Cô khẽ khàng lên tiếng khiến Minh Vũ giật mình quay đầu lại. Trông cô đã khỏe hơn rất nhiều, gương mặt không còn trắng bệch như mấy ngày trước nữa mà thay vào đó là một màu trắng hồng không tì vết.

- Không phải việc của em... - Minh Vũ cắt điện thoại lại vào trong túi. Đưa tay đẩy cánh cửa phòng, hất mặt về phía nó. Giọng nói lạnh vang lên mang tích chất ra lệnh nhiều hơn - Mau về phòng đi!

- Làm ơn cho em biết... Em không muốn làm kẻ vô dụng! - Đông Nhi nắm chặt cánh tay rắn chắc của Minh Vũ. Cô cuối gằm mặt nhằm che dấu đi mấy giọt nước mắt đang lăn dài trên má. Đông Nhi không muốn Minh Vũ nhìn thấy cô rơi nước mắt. Trông cô chẳng khác gì một kẻ thảm bại.

... Vô dụng ư?

Đông Nhi... thối tha lời nói của tên hôm trước sao? Gương mặt Minh Vũ thoáng có chút có vẻ ngạc nhiên nhưng nhanh sau đó lại trở về "trạng thái" lạnh vốn có của mình. Anh có hơi tức giận khi nghe chính Đông Nhi nói ra câu nói ấy. Gì mà vô dụng chứ? Minh Vũ tiến nhanh đến gần Đông Nhi, lấy hai tay chống vào tường, tạo thành một "nhà tù" khép kín nhốt Đông Nhi bên trong.

Mặt áp mặt.

Đông Nhi cảm nhận được hơi thở có mùi bạc hà của Minh Vũ cứ từ từ chạm nhẹ nhàng vào da mặt cô. Minh Vũ cúi người thấp hơn, anh đưa môi mình chạm nhẹ vành tai Đông Nhi khiến mặt cô đỏ bừng. Thì thào vào tai cô như rót mật nhưng lại khiến người ta rợn cả người với thanh âm trầm đáng sợ ấy. Đông Nhi biết, Minh Vũ đang đe dọa cô:

- Anh cấm em nói như thế một lần nữa! Nền nhớ em là vợ anh chứ không phải là kẻ vô dụng, nghe rõ chưa! Bây giờ thì trở về phòng trước khi anh làm điều gì đó với em!! - Vừa nói, Minh Vũ vừa dùng môi mình lả lướt trên vành tai Đông Nhi khiến các sợi lông nhạy cảm như muốn dựng đứng lên. Sau đó anh buông cô ấy ra, cho tay vào túi quần, đôi mắt màu hổ phách kiên quyết nhìn Đông Nhi, chờ đợi cô bước về phòng.

Nhăn mặt khó chịu, Đông Nhi cắn nhẹ đôi môi có màu cánh hoa đào. Tim cô vẫn còn đập thình thịch. Ngộ ngậy mấy ngón tay, bút rút không muốn đi. Nhưng sau đó cũng ngậm ngùi ôm cả đồng ấm ức trở về phòng. Cánh cửa gỗ tội nghiệp bị Đông Nhi sử dụng để dẫn mặt Minh Vũ, dùng hết sức còn sót lại trong người, cô đóng cánh cửa thật mạnh đến mức người làm dưới nhà phải giật thót người. Còn Minh Vũ chỉ biết lắc đầu ngán ngấm trước cô vợ bướng bỉnh này.

- Thiếu gia! Đẳng phu nhân... đang ở dưới nhà ạ!

Minh Vũ ngồi trong phòng làm việc, lật xem lại mấy tập hồ sơ trên chiếc bàn. Nghe người giúp việc gọi, đôi tay anh chợt khựng lại khi nghe đến hai từ: “phu nhân”.

Mẹ anh... đang ở bên Anh Quốc mà? Sao bà ta lại về lúc này?

Thắc mắc trong đầu để sau, Minh Vũ dẹp đồng giấy tờ sang một bên, đứng dậy bước ra khỏi phòng. Trong lòng bất an, chắc chắn là có chuyện chẳng lành sắp đến với anh nữa rồi.

- Minh Vũ! Trông con chẳng khác gì cả, vẫn như xưa! - Người phụ nữ cỡ tuổi trung niên ngược nhìn khi thấy Minh Vũ đang trên mấy bậc cầu thang đi xuống. Có chút vui mừng khi thấy cậu con trai của bà giờ đây rất chừng chạc. Nhưng... làm sao không chừng chạc cho được khi mà cái thế giới phức tạp ấy đã dạy cho Minh Vũ rất nhiều thứ. Đau đớn có, tuyệt vọng có,... chỉ có điều, Minh Vũ anh chưa biết thế nào gọi là “hạnh phúc”.

Minh Vũ ngồi vào ghế sofa - đối diện với mẹ anh. Gương mặt hơi hợt, chẳng có gì gọi là sung sướng khi người mẹ xa nhà lâu ngày nay trở về. Vì anh đã quá quen với cuộc sống không - có - mẹ rồi. Đừng trách Minh Vũ anh bất hiếu. Vì ngày xưa, chính bà đã bỏ anh mà đi không nuôi tiếc khi anh còn rất nhỏ. Và khi anh lớn khôn, bà ấy quay trở lại mong muốn anh tha thứ? Anh khinh...

- Còn bà thì sao? Sao lại về đây lúc này?

- Ta... muốn tìm vợ cho con!

- Bà đang nghĩ gì thế? Bà nghĩ bà có đủ tư cách sao? - Đôi mắt màu hổ phách của Minh Vũ rục lên nhìn Đẳng phu nhân. Anh với tay rót tách trà, rồi ngã người ra sau ghế. Mân mê tách trà nóng bốc khói trong tay, Minh Vũ chẳng thèm đưa mắt nhìn mẹ mình mà cất tiếng với cái khuôn giọng lạnh ngắt - Vả lại, tôi đã có vợ rồi!

Vừa lúc đó Đông Nhi cũng từ trên cầu thang bước xuống. Vừa kịp nghe cuộc đối thoại vừa rồi. Đôi mắt hướng về phía người đàn bà sang trọng, quý phái đang ngồi đó. Cô bắt gặp ánh mắt màu hổ phách của Đẳng phu nhân. Y hệt như đôi mắt của Minh Vũ nhưng không lạnh bằng anh ấy, đôi mắt của Đẳng phu nhân có một chút gì đó ma mị, huyền bí.

- Đúng lúc lắm Đông Nhi! - Đông Nhi cô chẳng biết Minh Vũ có đang khen hay đang trách cô, nhưng nghe chẳng giống gì là khen cả. Minh Vũ quay sang Đẳng phu nhân, nhếch môi thành một đường cong hoàn hảo, nụ cười chắc chắn xuất hiện - Sẵn tiện, tôi nói luôn, đây là Đông Nhi... là vợ tôi!

- Con chọn con bé này làm vợ sao?? - Đẳng phu nhân sau khi lướt nhìn Đông Nhi từ đầu tới chân dò xét, bà quay ngoắc sang Minh Vũ. Đôi mày kiêu kì nhíu lại tỏ ý không vừa lòng - Không hợp với con chút nào cả!

- Không phải chuyện của bà! Về đi, tôi cần nghỉ ngơi! - Minh Vũ cất giọng thờ ơ đến mức tàn nhẫn, đặt lại tách trà lên bàn, rồi đứng dậy. Anh đi về phía Đông Nhi, vòng cánh tay mạnh mẽ ôm eo cô nhằm đẩy cô đi lên phòng. Đông Nhi hoàn toàn bị động, bước chân vội vã theo Minh Vũ, nếu không cô có thể bị té đập mặt vì sức đẩy của anh. Nhưng Đông Nhi vẫn ngoái đầu lại nhìn Đẳng phu nhân đang tức tối trước thái độ của Minh Vũ.

8. Chương 8

Chap 8: New school.

- Nè, đau tôi!!! Thả ra đi, tôi tự đi được!!! - Đông Nhi uốn éo, dùng hết sức kéo cánh tay Minh Vũ ra khỏi eo mình. Cánh tay càng lúc càng siết chặt hơn, cứ như muốn bóp nát cái bụng của Đông Nhi vậy.

Minh Vũ không màng quan tâm. Anh bước đi nhanh trên hành lang dẫn tới phòng mình. Bước chân vội vã đã đứng trước cửa phòng. Minh Vũ hơi cúi người rồi nhấc bổng Đông Nhi lên vai mình như vác bao cát. Đông Nhi nhỏ con lại nhẹ kí, nên việc vác cái “bao cát” này trên vai chẳng hề hấn gì tới anh.

Máu ở toàn thân bắt đầu dồn về phía não khiến mặt Đông Nhi đỏ bừng. Cô vùng vẫy, thậm chí dầm thùm thụp vào lưng Minh Vũ nhưng anh không phản ứng hay câu gắt gì. Chỉ im lặng vác cô vào phòng và đóng cánh cửa gỗ lại. Cái đầu cúi xuống đất cứ đung đưa qua lại theo từng nhịp chân của Minh Vũ, đã thế anh

còn ném cô xuống giường. Cái đầu bưng bưng do đêm lò xo khiến cô hơi choáng. Nhưng sự việc sau đó lại càng khiến cô choáng hơn...

Gì... gì thế này??

Minh Vũ nắm hai cánh tay Đông Nhi ghì chặt xuống giường. Người anh như sắp sửa đè lên người cô vậy. Anh đặt một nụ hôn thật sâu lên môi của Đông Nhi, khiến chủ nhân của đôi môi màu cánh hoa đào ấy đỏ ra. Đông Nhi muốn làm gì đó để đẩy Minh Vũ ra nhưng cả người cô đều bị kiềm chặt với cái sức của Minh Vũ. Sau nụ hôn sâu đó, anh chuyển dần về vùng tai là lướt. Nó khiến mặt Đông Nhi ửng đỏ lên, nóng ran.

- Minh Vũ, anh... anh muốn làm gì??

Khựng lại trên chiếc cổ trắng muốt của Đông Nhi, Minh Vũ ngược mắt nhìn vợ mình, đôi mắt màu hổ phách như một loài hổ báo đang đói và muốn vồ thịt con mồi ngay lập tức. Thanh âm cất lên, nhỏ và nhẹ nhàng, rất dễ nghe nhưng sao Đông Nhi cô nghe như sét đánh giữa trời quang:

- Anh muốn có con!!

- Không, không được!!! Tôi... tôi còn đang đi học, anh quên rồi sao?? - Một lý do hết sức chính đáng để có thể ngăn chặn hành động của Minh Vũ, nhưng nó lại khiến cô ứa nước mắt. Đôi mắt to tròn sau rèm mi dài đỏ hoe, như phủ một lớp sương sớm khiến mọi thứ trước mắt cô dần nhòe đi.

Đúng, là Đông Nhi cô đã rất yêu Minh Vũ. Nhiều lắm, nhưng cô lại càng không muốn cái tương lai sáng lạng phía trước cô mù mịt đi. Và càng không muốn cô bị trói buộc trong cái bụng bầu ngay lúc này. Huống chi, cuộc hôn nhân giữa cô và Minh Vũ đâu phải xuất phát bằng hai trái tim yêu nhau thật sự. Giọt nước mắt từ khóe mắt chảy ra, lăn dài xuống thái dương và cuối cùng là đáp nhẹ nhàng xuống đệm giường. Trách thay cho cái số phận của cô thật trở trêu...

Đôi mắt màu hổ phách chằm chằm nhìn Đông Nhi vẻ xót xa khi thấy giọt nước mắt đang lăn dài. Anh đang làm gì để khiến cho Đông Nhi rơi nước mắt thế này? Minh Vũ bất lực buông thông hai tay đang siết chặt tay Đông Nhi, anh nằm xuống ngay bên cạnh cô, gác tay lên trán như ông cụ non, dăm chiêu nhìn trần trần lên trần nhà. Nhanh sau đó lại luồn tay ôm Đông Nhi vào lòng, ôm chặt như sợ cô sẽ tan biến mất giữa đám không khí này và biến mất khỏi vòng tay anh.

- Mẹ anh... chắc chắn sẽ không chấp nhận em! Anh phải làm gì bây giờ?

Bị Minh Vũ siết chặt đến khó chịu, nhưng Đông Nhi vẫn nằm im. Vì cô biết, có vùng vẫy thế nào đi nữa cũng không thoát khỏi cánh tay rắn chắc mà không kém phần ấm áp này. Cảm nhận được nơi lòng ngực và hơi thở đều đều của Minh Vũ, cùng trái tim đang đập loạn xạ. Là anh đang bối rối hay anh đang sợ sệt. Nếu đúng như thế thì đây không phải là Minh Vũ mà cô từng biết. Một Minh Vũ lạnh lùng, ngạo mạn, bất cần và không sợ trời không sợ đất mới là chồng cô. Chồng cô không sợ sệt như thế này.

Có lẽ Đông Nhi hiểu được phần nào đó với Minh Vũ. Cũng giống như cô lúc còn nhỏ, mỗi lần cô không ngoan, Hàn lão gia lại dọa sẽ lấy hết kẹo của cô. Nên dù muốn dù không, cô vẫn phải ngón nghiêng hết đồng kẹo để không còn gì cho Hàn lão gia lấy mất. Minh Vũ bây giờ cũng thế. Sinh con để Đàng phu nhân không ngăn cấm hay cản trở cả hai, liệu như vậy có ổn không?

Mặt trời ló dạng, len lỏi qua tấm kính có chiếc rèm to ngăn cách. Ánh nắng ấm áp buổi sớm làm ấm cả căn phòng có tông màu lạnh, y hệt như chủ nhân của nó. Hôm nay là ngày Đông Nhi cùng Minh Vũ đến trường học, thảo nào hôm nay trời đẹp đến như thế. Ngôi trường mà Minh Vũ chọn cho Đông Nhi cũng là trường anh đang theo học.

Ngôi trường tổng hợp chuyên từ bậc Tiểu học cho đến Đại học, và chỉ có con nhà danh giá mới lọt được vào ngôi trường mà ai cũng muốn vào này. Dù có lọt được đầu vào nhưng thuộc về mặt gia cảnh thấp kém, ban giám hiệu trường cũng không đồng ý. Bởi thế những ai được vào học trong ngôi trường có cơ sở vật chất tốt và trình độ dạy học của các giáo viên thuộc hàng bậc nhất này, đều là cả một vinh dự cho bản thân, gia đình và có thể là cả dòng họ.

Đồng phục trường cũng là cả một vấn đề để dân tình người ta bán tán bởi độ đẹp mắt, sang trọng. Từ bậc Tiểu học đến Đại học đều có chung một mẫu đồng phục giống nhau. Các bạn nữ trở nên dịu dàng, duyên dáng nhưng cũng không kém phần cá tính trong chiếc áo sơ mi ngắn tay kết hợp chiếc váy ngắn màu xám. Còn các nam sinh cũng chặc, khỏe khoắn với chiếc áo sơ mi phối hợp cùng quần dài trẻ trung, xi teen và áo vest đen. Ngoài ra, mỗi bộ trang phục còn đi kèm “phụ kiện” là chiếc cà vạt màu đỏ nổi bật và vô cùng dễ thương.

Trường được xây dựng theo kiểu Tây phương, nên chế độ học cũng “thoáng” hơn. Ngôi trường rộng, có hai cổng ở trước và sau. Sân bóng đá và khu thể dục rộng rãi. Và có lẽ, điều mà mọi học sinh đã và đang học ở trường thích thú nhất chính là vườn hoa hồng được các lớp thay phiên nhau chăm sóc ở phía sau trường.

- Nhanh lên!! Trễ là anh bỏ lại đấy!! - Minh Vũ vừa nói vừa thắt chiếc cà vạt màu đỏ trên cổ. Đôi mắt cứ chốc chốc lại nhìn về phía Đông Nhi. Cô vợ của anh đang lè mề bước xuống khỏi chiếc giường, rồi lè mề mở tủ quần áo lấy bộ đồng phục, tiếp tục lè mề lết xác vào phòng tắm thay đồ.

Đúng 10 phút sau, Đông Nhi mới từ phòng tắm đi ra. Cái váy đồng phục ngắn khoe cặp chân thon của cô. Mái tóc màu hạt dẻ xõa dài óng ả. Ngắm mình trong gương một lần nữa, Đông Nhi mới bước xuống nhà. Minh Vũ đã đợi cô sẵn ngoài cổng. Anh vẫn đứng chống hai khuỷu tay vào chiếc BMW màu đen bóng lộn đợi Đông Nhi đến mức muốn dài cả cổ. Nghe tiếng bước chân của Đông Nhi, anh mới quay lại, gương mặt tỏ ý không vừa lòng, anh nhú mày:

- Đúng là đồ đàn bà!! - Lầm bầm trách móc cô vợ, nhưng Minh Vũ vẫn lịch sự mở cửa xe chờ cho cô vào. Yêu vợ đến thế cơ đấy!!

- Tôi vẫn còn con gái!! - Đông Nhi trước khi bước xe, không quên lườm Minh Vũ một cái thật gắt muốn rớt hai con mắt. Phán một câu rồi đánh thật mạnh vào bụng Minh Vũ - chỗ duy nhất không có xương nên rất dễ bị đau. Sau đó nhanh chóng hí hửng leo lên xe sau khi trả được mồi thù.

- Giỏi lắm bà xã..... - Minh Vũ nhăn mặt ôm bụng. Chẳng biết hàm ý của câu nói ấy là khen hay chê nhưng ánh mắt màu hổ phách khiến Đông Nhi khẽ rùng mình, cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng giống như khi cô xem phim ma rùng rợn đến nổi cả da gà lỏm chỏm. Minh Vũ chắc lưỡi, biết thế không thèm chọc ghẹo cô vợ láo toét này. Những người khác mà biết được anh đường đường là một thiếu gia của tổ chức Mafia P&R, mà mới sáng sớm đã bị vợ đánh thế này thì còn gì là mặt mũi cho anh nữa.

Chiếc BMW đỗ trước cổng trường. Chỉ là chiếc cổng thôi đã thấy đồ sộ, hướng chỉ là bên trong. Minh Vũ nhanh chân bước xuống xe, mở cửa cho Đông Nhi. Cô vừa đặt chân xuống, cảm thấy mình giống hệt như là mình tỉnh khi biết bao ánh mắt đang đổ dồn về cô về tò mò cùng các lời bàn tán xôn xao.

- Minh Vũ đi học lại rồi à?

- Cô gái ấy là ai thế nhỉ?

- Thiếu gia của tổ chức Mafia đấy, dắt thêm con bé nào thế?

Minh Vũ khó chịu, nhú mày ném cho bọn học sinh nhiều chuyện tự năm tự bảy một cái nhìn đến sắt đá cũng tan tành chứ đừng nói chi đến con người. Tất cả lập tức giải tán, anh cho một tay vào túi quần, tay còn lại khoác vai Đông Nhi lôi đi. Vẫn cái vẻ chẳng lần đi đâu được: lạnh lùng, ngạo mạn. Đông Nhi theo phản xạ lú nguẩn bước theo Minh Vũ, ngược nhìn anh mỉm cười hài lòng. Đây mới là chồng cô.

- Nhìn đủ chưa? - Bất ngờ Minh Vũ lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Anh vẫn bước đi đều, nói mà không nhìn Đông Nhi. Giọng nói ấy làm Đông Nhi giật mình mém vấp té. Cô đỏ mặt rồi cuối gằm xuống ngượng ngùng. Nó khiến Minh Vũ phải cuối nhìn cô nở nụ cười, một nụ cười nửa miệng đẹp hoàn hảo.

Đi tận lên trên tầng ba. Sắp tới khúc ngoặt, Đông Nhi thấy thấp thoáng cái bảng nhỏ có ghi: “12A1”. Cô có nghe Minh Vũ nói đó là lớp cô. Nhanh tay nhanh chân gạt phắc tay Minh Vũ ra khỏi vai mình, toan chạy đi thì...

“Bốp”...

Đông Nhi đụng phải một tên “khổng lồ” nào đó. Nói khổng lồ thế thôi, thật ra hẳn chỉ hơi đô con và cao lớn, góp phần cho trí tưởng tượng của Đông Nhi bay cao bay xa. Trời đất như đảo lộn, Đông Nhi tiếp đất

một cách chẳng nhẹ nhàng gì cho mấy. Ê hết cả mộng.

- Đi đứng kiểu gì thế hả??? - Tên con trai lớn giọng quát, hấn cũng té bật ngựa, đang ngồi chễm chệ dưới đất và cũng đang rất tức giận sau cú ngã hết sức vô duyên. Trong khi Đông Nhi vẫn còn ngồi bệch dưới đất, hấn nhanh chóng đứng dậy, phúi phúi cái quần. - Mắt để dưới chân hả?? Hay bị mù??!!

- Nè, anh kia!! Anh có phải là con trai không vậy?? Cón gái té mà không biết đỡ dùm à?? - Đông Nhi chẳng thèm đứng dậy, ngược mặt nhìn thẳng con trai bất lịch sự. Đôi lông mày tuyệt đẹp nhũ lại, đôi mắt là cả một sự tức giận. Con trai gì mà chẳng ga lăng. Chẳng bù cho Minh Vũ - chồng cô.

- Cô muốn chết à??? - Vừa nói thẳng con trai ấy vừa mạnh bạo kéo Đông Nhi lên, tay còn lại giơ nắm đấm như muốn đánh Đông Nhi. Mặc dù cánh tay bị đổ lên đầu gối nhưng Đông Nhi nhắm tịt đôi mắt, chuẩn bị tinh thần để ăn cú đấm của tên hung hãn kia.

- Tránh xa cô ấy ra!! - Minh Vũ lên tiếng, anh cho hai tay vào túi quần, neho đôi mắt màu hổ phách nhìn tên con trai ấy cứ như hấn chẳng bằng con một con muỗi vo ve xung quanh anh. Tiến đến gần, Minh Vũ hất mặt, thanh âm trầm xuống lạnh ngắt - Người muốn chết là cậu đấy, Khánh Đăng!

- Minh Vũ.... - Buông mạnh cánh tay Đông Nhi ra, Khánh Đăng nhếch môi khinh khi nhìn cô sau đó quay sang nhìn Minh Vũ - ... từ trước tới giờ cậu chưa từng bệnh vực cô gái nào mà, sao bây giờ lại thay đổi như thế?

- Đông Nhi, qua đây... - Chưa trả lời câu hỏi của Khánh Đăng vội, Minh Vũ dang cánh tay để chờ đợi Đông Nhi xà vào lòng mình. Đông Nhi cô có chút vui mừng khi thấy Minh Vũ, bước chân vội vã chạy về phía anh. Bàn tay cô nắm lấy vạt áo vest của Minh Vũ sợ sệt, sau đó đưa đôi mắt to nhìn kỹ lại tên lão cá. Sau khi chắc chắn Đông Nhi đã trong vòng tay mình, Minh Vũ ngược nhìn Khánh Đăng, đôi môi nhếch lên ma mị - Thì đã sao? Cậu có ý kiến gì à?

- Hừm... cô ta trông đẹp đấy! Giữ gìn cẩn thận một chút! - Khánh Đăng tiếp tục nở nụ cười khinh bị ném về Đông Nhi. Sau đó bước đi về phía đối diện với Minh Vũ, không quên ngoái lại - ... À, đừng để cô ả chạy lung tung nữa nhé! Phiên chết được!

Và...

... ngày đầu tiên đi học ở trường mới của Đông Nhi là như thế đấy. Nhưng dường như, cô đủ thông minh để nhận ra rằng giữa Khánh Đăng và Minh Vũ có ân oán gì đó. Chỉ là đôi ba câu nói xĩa xối nhau, nhưng cô biết, Khánh Đăng cực ghét Minh Vũ và tất nhiên, chồng cô cũng thế.

- Vào lớp đi! Trưa anh sang lớp em! - Minh Vũ với cái khuôn giọng còn phảng phất chút lạnh lạnh khi này lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Đông Nhi từ từ thả vạt áo Minh Vũ ra, đón lấy cái ba lô màu xanh của mình từ tay Minh Vũ. Sau đó bước về lớp, không quên ngoái lại nhìn anh...

9. Chương 9

Chap 9: “Anh sẽ bảo vệ cho em!!”

- Em là Hàn Đông Nhi? - Cô giáo trẻ đứng trên bục giảng hướng mắt về phía Đông Nhi khẽ cười. Sau đó cô chỉ về chiếc bàn trống phía cuối lớp, cất giọng - Đó là chỗ của em, mau về chỗ đi!

Rốt cuộc thì cả buổi học hôm đó, trong đầu Đông Nhi không có lấy một chữ. Trong khi, trong lớp nặng nề mùi ám khí từ các bạn học sinh, nhưng đa số là nữ. Họ đều nhìn về phía cuối lớp chỗ Đông Nhi ngồi với ánh mắt dò xét mỗi khi có thời gian rảnh rỗi, dù chỉ là một chút.

Tại sao ư?

Vì Minh Vũ là thần tượng của họ, và họ là “vệ tinh” chuyên đeo bám gây rối cho Minh Vũ. Tin đồn Minh Vũ có vợ lan rộng ra khắp trường. Một vài trái tim yếu đuối, bé nhỏ đau lòng khi biết được tin này. Và tất nhiên, đối tượng họ sẽ nhắm đến bây giờ đích thị chính là Đông Nhi - cô vợ của Minh Vũ. Họ sẽ tự hỏi, cô gái này là ai mà khiến cho Minh Vũ muốn lấy làm vợ. Cô gái này có gì lại khiến cho Minh Vũ rung động.

Mặc dù trước đó, Minh Vũ nổi tiếng trong trường vì đào hoa, đáng vẻ lạnh lùng, và luôn luôn hút hồn với gương mặt điển trai. Nhưng Minh Vũ đều lắc đầu trước những lời tỏ tình dễ thương từ các cô gái.

Về phía nam sinh, Đông Nhi lại khiến họ thêm thường với sắc đẹp tuyệt mỹ, và một chút ghen ghét với Minh Vũ vì “vớt” được cô vợ tuyệt thế giai nhân này. Nhưng họ cũng không quá ngu ngốc khi gây ra các cuộc bạo loạn hay những gì đại khái như thế, họ chỉ biết ghen tức trong lòng khi ông trời quá bất công. Vì họ biết quá rõ, sắc đẹp của họ không thể nào có thể sánh ngang với Minh Vũ. Nhưng có lẽ quan trọng hơn hết, họ biết Minh Vũ lại là một thủ lĩnh cầm đầu băng đảng Mafia ở thế giới ngầm. Không may nhúng tay vào thì chỉ còn một con đường duy nhất cho họ - là chết!!

Cuối cùng thì cái tiếng chuông reo hết giờ cũng cất lên. Như một hồi chuông trong thánh đường vừa kịp cứu rỗi những tâm hồn đang chán chường với các tiết học. Tất nhiên chẳng thể thiếu Đông Nhi.

Cô nhanh chóng thu dọn sách vở cho vào ba lô thì bắt gặp ánh mắt của Minh Vũ đang đợi cô ngoài cửa lớp, chẳng biết anh đến lúc nào nhưng Đông Nhi không quan tâm. Phải thoát khỏi đây trước đã.

Chiếc BMW dừng hẳn trước căn nhà biệt thự màu trắng to đùng. Đông Nhi tự mở cửa xe cho mình mà không chờ Minh Vũ như mọi khi nữa. Cô bước xuống xe rồi nhanh chóng chạy băng qua khoảng sân rộng chạy vào nhà. Tiếp tục vượt qua mấy bậc cầu thang cầu kì và tiến về phòng mình. Đông Nhi ngã người thoải mái ra chiếc giường yêu quý. Nếu không phải đi học thì có lẽ giờ này cô vẫn còn đang ngủ nướng trên giường rồi.

- Sướng nhỉ? Cả ba lô cũng chẳng thêm xách!! - Minh Vũ cất giọng chế giễu nhưng khuôn âm vẫn lạnh lạnh. Anh quăng cái ba lô màu xanh lên giường, không phải là anh vứt đồ lung tung đâu, mà là nhắm thẳng vào mục tiêu để mà ném. Chẳng ai khác chính là chủ nhân của cái ba lô ấy.

Đón nhận một khối lượng sách vở lên người nhờ sức ném của Minh Vũ. Đông Nhi ngồi bật dậy, gương mặt đỏ bừng vì tức giận, vợ đại mấy cái gối ném trở ngược lại, quát:

- Nè, anh có phải là chồng không vậy??? Xách giùm cái ba lô cũng làm anh hao tổn calo hay sao?? - Vừa quát vừa ném mấy cái gối như ném bom. Nó làm cô mệt đi. Vậy mà chẳng trúng Minh Vũ cái nào. Hầu hết anh đều chụp lấy, còn không chụp được thì né.

- Muốn đánh nhau à? - Minh Vũ giơ cao cánh tay có cái gối đang cầm chặt tiến đến gần Đông Nhi, nhưng thay vì đập vào người cô thì anh lại đập mạnh nó xuống giường. Còn anh tranh thủ lúc Đông Nhi đang còn ngỡ ngàng thì cuối người hôn vội lên môi cô một cái như gió thoảng qua. Sau đó anh nở nụ cười đắc chí - ... 1 - 0 nhé! Anh thắng!!

Nói xong anh bước vào nhà tắm. Trong khi Đông Nhi tức muốn thổ huyết. Cô khôn ngoan dầm thềm thụp xuống đệm giường vì nó không làm cho tay cô đau Ai đời lại canh ngay lúc người ta không cảnh giác để hôn trộm. Tự dặn lòng chờ cho Minh Vũ tắm xong, cô sẽ tự tay phanh thây chồng mình ra. Được một lúc thì cô ngủ thiếp đi trên giường lúc nào không hay, thế là coi như lời nói khi nãy giờ đi vào dĩ vãng.

....

- Thiếu gia, phu nhân cho gọi cậu và cô Đông Nhi!

Minh Vũ lại rợn da gà khi nghe đến tên phu nhân. Bây giờ trời đã tối mà bà ấy còn đến đây, chắc chắn lại có mưu mô gì đó hại Đông Nhi rồi.

- Minh Vũ, anh không đi sao?

- Đi chứ... - Minh Vũ nheo mắt nhìn Đông Nhi, cô đã đứng trước cửa phòng đợi anh trong khi anh đang mê man suy nghĩ. Anh cũng đứng vội dậy, bước ra khỏi cửa phòng rồi đóng nó lại. Sau đó anh đưa mắt nhìn mông lung đâu đó trong không khí, cất khuôn giọng trầm nói với Đông Nhi - Bà ấy có nói gì thì em cũng đừng lên tiếng, chỉ cần đứng sau lưng anh là được, biết chưa?

Đông Nhi cô nghe giống như là một lời răn đe hơn là dặn dò, nhưng cũng gật đầu mấy cái. “Minh Vũ... anh ấy đang dè chừng mẹ mình sao?”. Trong lòng Đông Nhi lại dấy lên một thứ cảm xúc khó tả. Vừa lo lắng, hồi hộp xen lẫn cả sợ sệt, nhưng cũng lại rất an tâm khi có Minh Vũ.

- Có chuyện gì? - Minh Vũ bắt cần cho một tay vào túi quần, dáng vẻ ngạo mạn đứng trước mặt Đảng phu nhân. Anh thật không hiểu nổi bà ấy muốn gì.

- Ngồi xuống đã nào! Con làm gì mà phải sốt sắng lên như thế? - Đảng phu nhân hóp ngum trà, bà bắt chéo chân cất cái giọng khàn khàn, đôi môi lại nở nụ cười quỷ quyệt - Cha con nhờ ta sang đây nói với con rằng đang có đứa cần con “xử lý” bên nước ngoài!

- Chỉ có vậy thôi sao?... Tốt, xong rồi thì mời bà về giùm cho! - Thanh âm trong con người Minh Vũ trầm xuống, đôi mắt hổ phách ánh lên nhìn Đảng phu nhân, bất chợt bắt gặp ánh mắt y hệt mình trong ấy.

- Khoan... Có thể cuộc “xử lý” này kéo dài vài ngày. Ta muốn Đông Nhi sẽ sang ở bên nhà ta. Con cũng sẽ an tâm khi không phải để vợ con bơ vơ lại một mình! - Vừa nói vừa nở nụ cười đắc thắng trên đôi môi đỏ chót, Đảng phu nhân hóp ngum trà nóng chờ đợi câu trả lời từ Minh Vũ.

- Không... không được!! - Đông Nhi bước tới, buông hẳn cánh tay Minh Vũ mà lúc này cô còn nắm chặt lấy. Cô cất giọng phản đối, chưa bao giờ cô gan dạ như bây giờ. Đảng phu nhân đang cố chia cắt hai người ra hai phương để dễ bề khiến cho cô biến mất khỏi nơi này - Minh Vũ, em....

Minh Vũ dang tay ôm lấy Đông Nhi, úp mặt cô vào lòng ngực mình. Anh biết cô đang sợ hãi. Nhưng cũng không phải là anh không biết mẹ anh đang muốn gì. Minh Vũ cắn chặt môi, đôi lông mày đen nhú lại vẻ khó chịu. Anh không thể không đi, nhưng còn Đông Nhi thì sao? Mẹ anh sẽ nhân cơ hội này mà trừ khử cô ấy.

Đảng lão gia ngày xưa cũng là một tên Mafia tài giỏi không kém gì Minh Vũ bây giờ. Bởi thế Đảng phu nhân chẳng những không dám giết mà còn dễ dàng là nhường khác.

Tại sao... cứ mỗi lần mẹ anh xuất hiện lại gây ra rắc rối cho anh...? Bà ấy khôn ngoan, độc đoán. Chẳng phải Minh Vũ anh được thừa hưởng các yếu tố đó từ chính mẹ mình hay sao.

Đêm ấy Minh Vũ không ngủ được. Cứ nằm trờ người, trong khi Đông Nhi nằm ngủ ngon lành bên cạnh anh. Ngày mai anh phải cất chuyến bay sang Anh Quốc. Bên ấy có một tập đoàn lớn do mẹ anh quản lý và điều hành. Chỉ có điều, anh đang phân vân không biết phải sao với Đông Nhi. Giá như... không có ngày mai thì hay biết mấy.

....

Sáng, Đông Nhi cô dậy sớm hơn mọi ngày, còn sớm hơn cả Minh Vũ. Không như mọi ngày, cô sẽ nằm cuộn tròn trong chiếc chăn bông to sự ấm áp kia, để đến gần trưa, cô mới thức dậy. Vì cô biết, hôm nay là ngày Minh Vũ sẽ bay sang Anh Quốc. Cô đang lo sợ, liệu khi Minh Vũ đi rồi, cô có còn được an toàn cho đến khi Minh Vũ trở về.

Cô đang làm một công việc của một “người vợ” phải làm: sắp xếp đồ đạc cho Minh Vũ khi anh ra nước ngoài. Hoặc có thể, đây là lần cuối Đông Nhi có thể làm gì đó cho Minh Vũ. Cô không khóc, cô biết Đảng phu nhân ghê gớm, xảo quyệt đến đâu. Có khóc cũng chẳng thay đổi được gì.

Tiến Minh Vũ ra đến tận cổng của căn biệt thự. Đông Nhi đứng dựa vào cổng với các mặt buồn hiu, nhìn xem các tên mặc áo đen xếp vali vào cốp xe. Cô thật sự không muốn phải xa Minh Vũ. Nhưng chắc chắn cô phải nói, cô phải nói Minh Vũ nhất định phải bảo trọng.

- Đông Nhi.... - Minh Vũ từ khoảng sân rộng bước tới. Vẫn cái vẻ bất cần, Minh Vũ vẫn giữ được phong thái điềm đạm trong mọi tình huống. Đó là thứ anh đã học được từ cái thế giới Mafia đầy rẫy những nguy hiểm.

Vừa lúc đó một chiếc BMW khác dừng trước cổng nhà Minh Vũ. Từ trong xe, Đảng lão gia và phu nhân bước ra. Minh Vũ giật mình khi nhận ra nụ cười thấp thoáng trên môi Đảng phu nhân. Nụ cười thỏa mãn, hài lòng và đắc chí. Đến đón Đông Nhi đây mà.

- Minh Vũ, con đi đi kéo trễ. Ta đến đưa Đông Nhi về nhà! - Đảng lão gia cất tiếng. Lời nói lẫn hành động đều nghiêm nghị.

- Đông Nhi... sẽ chẳng cần đi đâu cả... - Trong khi Đảng lão gia cùng phu nhân và Đông Nhi đang còn ngơ ngác không hiểu Minh Vũ đang nói gì, anh bước đến chiếc BMW bóng loáng của mình rồi quay người lại,

đang rộng cả hai cánh tay đưa đôi mắt màu hổ phách nhìn Đông Nhi - Đông Nhi, em đã chuẩn bị đi cùng anh chưa?

- Minh Vũ...

- Chỉ cần em ở bên cạnh anh. Anh sẽ bảo vệ cho em! Nếu em tin tưởng thì hãy theo anh, Đông Nhi!! - Minh Vũ vẫn còn dang cánh tay chờ đợi Đông Nhi. Anh không biết đây là quyết định đúng hay sai, nhưng chỉ cần Đông Nhi còn bên cạnh anh, anh nhất định sẽ không để cô ấy vụt mất.

Đông Nhi nắm chặt hai cánh tay đến mức run rẩy. Hai bả vai run nhẹ lên, cô đã bật khóc. Nước mắt cứ ứa ra không ngớt. Không phải cô khóc vì sợ, mà là vì Minh Vũ đã không bỏ mặc cô. Bước chân chậm chạp cứ từ từ bước để xác định rằng mình không mơ, sau đó nhanh chóng chạy về phía trước Minh Vũ ôm chầm lấy anh.

- Minh Vũ, con định đưa con bé này đi theo sao? - Đẳng lão gia lên tiếng hỏi. Không phải ông sợ sẽ nguy hiểm cho Đông Nhi, ông biết cô gái ấy sẽ còn giúp đỡ rất nhiều cho Minh Vũ con ông. Ông chỉ sợ, Đông Nhi có thể làm ngáng bước chân của Minh Vũ.

Về phía Đẳng phu nhân, bà không nói lời nào. Chỉ chăm chăm đôi mắt màu hổ phách nhìn Đông Nhi. Tức giận tột cùng, nhưng con người độc đoán như bà, kiềm chế cảm xúc là một việc hết sức dễ dàng. Đẳng phu nhân vẫn còn thông suốt để hiểu ra rằng, cái thế giới Mafia luôn luôn tồn tại định nghĩa: “Một sống hai chết”. Nếu Đông Nhi đi theo, làm vướng tay vướng chân Minh Vũ thì đến bà cũng không cần ra tay mà vẫn “một mũi tên trúng hai con chim”.

- Phải, nếu có chết thì sẽ chết cùng tôi! - Minh Vũ ôm Đông Nhi bằng một tay, tay còn lại cho vào túi quần. Anh đưa mắt quay sang Đẳng phu nhân, khóe môi cong lên thành một đường cong hoàn hảo. Một nụ cười nửa miệng đẹp mê hồn đáp trả lại Đẳng phu nhân, thanh âm như quỷ dữ đang gầm thét - Bà đừng mong sẽ đụng đến vợ tôi. Tôi chưa cho phép thì bà đừng hòng!!

Chiếc xe BMW lăn bánh về hướng sân bay. Mang theo cả một tương lai gần mà chẳng ai có thể đoán được nó sẽ ra sao.

Đẳng phu nhân rút chiếc Iphone mới toanh ra, lướt lướt trên màn hình rồi bấm nút gọi:

- Đi theo nó cho tôi!

@All:

T/g muốn nói vài điều với mọi người. Là các bạn nào muốn copy truyện này vào trang nào khác thì làm ơn thông báo cho t/g biết. T/g sẽ đồng ý tuốt, chỉ là mọi người tôn trọng t/g một chút. Chứ cứ copy lung tung thì còn gì là truyện của t/g nữa.

Mọi người nhớ nhé!!

Thân!!

(P/s: Hình như chap này t/g viết không được hay thì phải, mọi người thông cảm!! Yêu mọi người!!)

10. Chương 10

Chap 10: Gia Cát và Gia Lương!

Đặt chân tại sân bay ở Anh Quốc. Cảm nhận hơi gió thổi vào mặt, làm bay mấy lọn tóc mái màu hạt dẻ, lộ ra cái trán nhỏ trắng ngần của Đông Nhi. Cô bây giờ thấy thật thoải mái, mặc dù có một chút hồi hộp vì sang nước ngoài. Đông Nhi cũng tự thắc mắc, công việc của một Mafia đi “xử lý” là như thế nào.

Minh Vũ kéo tay Đông Nhi đi thẳng ra ngoài sau khi đã nhận vali. Vừa lúc đó, một chiếc xe BMW màu đen vừa tới. Một tên mặc vest đen từ đầu tới chân bước ra cung kính cúi đầu mở cửa cho Minh Vũ.

....

Cả hai về tới căn nhà của Đảng phu nhân đang sinh sống. Căn biệt thự xa hoa mọc giữa mảnh đất Anh Quốc này thật lộng lẫy. Vừa về tới, Minh Vũ đã lao đầu vào cuộc tìm kiếm tên côn đồ gây rối. Anh muốn kết thúc việc này sớm để trở về nước. Vì anh biết, ở đây càng lâu càng nguy hiểm. Đông Nhi hoàn toàn ở ngoài cuộc, cô không giúp được gì cho anh cả. Cuối cùng, Minh Vũ anh cũng tìm thấy tung tích thằng cầm đầu ấy. Nhất định anh phải kết thúc việc này thật sớm.

- Đông Nhi... - Minh Vũ ngồi ở bàn làm việc, Đông Nhi e dè ngồi ở chiếc ghế salon trong cùng căn phòng ấy. Cho đến khi Minh Vũ cất tiếng gọi, cô mới giật mình nhìn anh. Minh Vũ dang cánh tay ra như mọi lần, cô từ từ tiến về chiếc bàn làm việc đến bên cạnh Minh Vũ, ngồi vào lòng anh. - Ngày mai anh phải đi giải quyết tên ấy. Anh không yên tâm để em đi theo, nhưng để em ở lại anh sợ mẹ anh sẽ giận trò...

Ngay lúc ấy, Đông Nhi định lên tiếng thì có tiếng gõ cửa. Cô toan đứng dậy vì cái cảnh tượng này “hơi” quá thân mật, nếu để người của Minh Vũ nhìn thấy thì quả thật cô rất ngại. Nhưng dường như Minh Vũ bắt thóp suy nghĩ của cô, anh kéo Đông Nhi lại ra hiệu ngồi im.

- Vào đi!!

Nghe tiếng nói, hai cô gái bên ngoài mở cửa bước vào. Hai khuôn mặt giống nhau y đúc, chỉ khác cô có mái tóc dài buộc cao có nốt ruồi nhỏ bên má. Có lẽ họ là chị em sinh đôi với nhau. Nhưng điều khiến cho Đông Nhi chú ý đó là trên người họ đều mang bộ vest đen từ đầu tới chân y hệt như mấy tên Mafia của chồng cô. Cả hai đều cung kính cúi đầu trước Minh Vũ và cô vợ đang ngồi trên đùi anh. Cô gái có mái tóc ngắn - Gia Lương lên tiếng:

- Thiếu gia, xin hãy để cho chúng tôi bảo vệ cô Đông Nhi!

Trong khi Minh Vũ còn đang chần chừ, Đông Nhi không ngần ngại lên tiếng đồng ý. Dù là cô vô dụng nhưng ít ra cô cũng không thể là gánh nặng cho Minh Vũ trong lúc này:

- Minh Vũ... Em sẽ đợi anh ở đây. Có họ bảo vệ rồi, anh đừng lo!!

Minh Vũ vẫn còn chần chừ. Đây là hai chị em sinh đôi bảo vệ riêng của Đảng phu nhân. Trình độ võ thuật của họ thật sự mà nói thì không hề thua kém gì mấy “anh chàng” to con của anh. Bởi thế họ cũng khiến anh yên tâm chút đỉnh.

- Được! Đành phải làm phiền hai cô vậy! - Minh Vũ khẽ thở đồng ý mà không nhận ra rằng, thấp thoáng trên đôi môi của hai cô gái đang nở nụ cười nham hiểm.

....

Sáng hôm sau, ngay lập tức Minh Vũ cùng mấy tên tướng tá bặm trợn khác đi làm một công việc mà của một Mafia phải làm. Đông Nhi đã không ngủ cả đêm hôm qua, hoặc có thể là có nhưng chỉ trong chốc lát lại giật mình dậy. Cô tựa vai vào cửa sổ, nhúu mày nhìn trân trân ra ngoài không trung.

“Minh Vũ... anh nhất định phải bình an trở về! Tôi xin anh!!”

- Cô đang lo lắng cho thiếu gia sao? Để tôi dắt cô đi xem nhé!! - Không biết từ bao giờ, hai chị em sinh đôi đã đứng sau lưng cô. Gia Cát, cô chị cả lên tiếng.

- O... nhưng...

- Cô rất lo cho thiếu gia mà. Vậy thì đi thôi!!

Gia Cát và Gia Lương đưa Đông Nhi đến một bãi đất trống. Từ trên một vách đá không cao mấy, Đông Nhi cô có thể nhìn thấy toàn cảnh ở phía dưới. Nhìn sơ qua cô đã có thể nhìn thấy Minh Vũ với mái tóc đen. Tay trái anh cầm khẩu súng lục, tay còn lại dắm túi bụi vào những tên đến gần anh. Lâu lâu lại nổ những phát súng như trời giáng. Nồi súng lia đến đâu, là những nơi ấy đều có người gục xuống.

- Minh Vũ... cầm súng bằng tay trái sao? - Đông Nhi cô bất giác lên tiếng hỏi, đôi mắt to tròn vẫn dõi theo từng hành động của Minh Vũ. Một câu hỏi như tự hỏi chính mình, cô không mong sẽ có câu trả lời.

- Thiếu gia có thể cầm súng bằng hai tay, nhưng vẫn bắn phát nào trúng phát đó. Từ nhỏ, Đảng lão gia để huấn luyện cho thiếu gia rất khắc nghiệt nên mới được như ngày hôm nay! - Gia Lương cất tiếng trả lời từ phía sau, khóe môi nhen nhúm một nụ cười đầy ẩn ý.

- Nhưng hình như... chúng ta đang yếu thế hơn thì phải... - Mặc dù đang sợ hãi nhưng Đông Nhi vẫn còn đủ thông minh và sáng suốt để nhận ra, phe Minh Vũ đang dần bị đẩy lùi. Minh Vũ đang yếu thế hơn hẳn, cô dùng hai tay ôm mặt, đôi mắt vẫn nhìn về hướng Minh Vũ.

Bất ngờ một bàn tay đẩy mạnh sau lưng cô. Chưa kịp hiểu chuyện gì thì Đông Nhi đã bị rơi từ trên vách đá ấy xuống. Vách đá ấy khá thấp, cô chỉ bị trầy xước chút xíu ở tay và chân. Nhưng...

...

...

... mọi ánh mắt của phe đối phương đang nhìn Đông Nhi chằm chằm. Hầu hết là ngây ngất trước vẻ đẹp thánh thiện như thiên sứ của cô hơn, phần còn lại là tò mò vì không hiểu cô gái này ở đâu xuất hiện ra đây. Đến Minh Vũ còn ngạc nhiên, nhưng sau đó anh chớp lấy cơ hội, phe đối phương đang lơ là, mất tập trung. Chính là lúc này...

- Xông lên!!! Bắt sống tên cầm đầu cho tôi!!

....

- Đông Nhi, đi ngủ thôi! - Có lẽ trận đấu khi sáng làm Minh Vũ lả người đi. Trong khi Đông Nhi bần thần nằm dài trên giường, cô đang mê man nghĩ, không hiểu vì sao lúc ấy hai chị em họ lại đẩy cô xuống. Cô không dám nói cho Minh Vũ biết, sợ anh lại lo, nhưng cô... đã làm gì sai sao?

Minh Vũ chồm người định leo lên giường, nhưng nhận thấy điều gì đó khiến anh khựng lại. Cái bản tính đa nghi trong người anh nổi dậy, có điều gì đó...

Anh chống hai tay lên giường. Tạo một "nhà tù" và nạn nhân là Đông Nhi. Minh Vũ cúi người hôn cô, nhưng đôi mắt màu hổ phách lại đảo dáo dác nhìn ra phía cửa sổ. Quả đúng như anh nghĩ, có ai đó đang rình mò ngoài đó.

- Đông Nhi, nộp mạng đi!!! - Tiếp sau tiếng nói đó là bóng dáng của hai người con gái, họ đã dùng khăn đen bịt hết cả đầu, chỉ chừa lại hai con mắt. Tay cầm khẩu súng nhắm về phía Đông Nhi để mà bắn. - Đông Nhi, cô đã giết chết cha mẹ tôi. Bây giờ cô phải trả giá!!

Minh Vũ kéo Đông Nhi về phía sau lưng mình. Dùng một tay ôm chặt lấy cô. Đông Nhi mặc dù không hiểu gì cả, nhưng cô biết họ chắc chắn đang hiểu lầm cô. Cô muốn bước ra đính chính lại, nhưng đã bị cánh tay của Minh Vũ ôm chặt, và một phần cô sợ nòng súng kia, nên chỉ biết nắm lấy lưng áo của Minh Vũ bầu thật chặt.

- Hai cô đang nói gì vậy? Ai giết ai? - Trong những tình huống thế này, Minh Vũ hoàn toàn bình tĩnh. Nếu như người ta phát hoảng trở nên hoảng loạn thì ngược lại, anh luôn giữ được sự điềm đạm cần thiết. Âm thanh của giọng anh trầm xuống tựa hồ quỷ dữ, anh đang cố gắng bảo vệ người con gái của mình.

- Chính nó!! Chính nó đã giết cha mẹ chúng tôi!! - Vừa nói vừa chỉ về phía Đông Nhi, ánh mắt của cả hai rực lên một lòng hận thù sâu thẳm không đáy. Nhưng... có một chút mù quáng.

- Đúng là loạn cả rồi mà!! - Minh Vũ rút lên, bàn tay rút ra một khẩu súng rồi chĩa về cô đứng gần anh nhất. Đôi mắt hổ phách như phùng phùng ánh lửa, cả một sự tức giận chỉ cần thể hiện qua ánh mắt đã đủ khiến người ta run người - Dám cả gan xông vào đây, hai cô muốn chết à??

Ngay lập tức, Minh Vũ nhanh tay nắm lấy miếng vải đen trùm đầu. Lộ ra là Gia Cát. Anh đã đoán được không ai khác chính là họ. Chỉ là anh không hiểu, tại sao họ lại nói Đông Nhi vợ anh giết cha mẹ họ. Ngón tay thon dài đặt ngay còi súng, chỉ cần một cái nhích tay, sẽ có người đổ máu.

- Khoan đã Minh Vũ!! Chắc họ có hiểu lầm, em sẽ giải thích với họ mà!! - Đông Nhi vùng chạy ra, đứng đối diện với Minh Vũ và dùng hai cánh tay che chắn cho Gia Cát. Cô thật sự không muốn sẽ có máu đổ ở đây dù là bất cứ ai. Đông Nhi quay về phía hai cô gái, rồi nhanh chóng lùi bước chân về phía Minh Vũ, cô đang sợ... - Hai chị nghe em nói, thật sự là có hiểu lầm ở đây. Em... thật sự không biết ba mẹ các chị là ai. Em...

- Khởi nói nhiều!! Dù sao thì cô cũng phải chết!! - Gia Cát cắt ngang lời nói của Đông Nhi, cô hướng nòng súng về phía Đông Nhi chuẩn bị bắn.

”Đoàng!!”

...

...

... Khẩu súng trên tay Gia Cát rơi xuống đất, văng về phía dưới chân của Minh Vũ. Viên đạn ấy từ súng của anh bắn ra. Nhưng nó chỉ sượt qua bắp tay của Gia Cát, làm mảnh vải ngay chỗ ấy rách toét ra, máu rơm rớm. Không phải là Minh Vũ anh bắn hụt, mà là anh cố tình bắn ngay cánh tay để khẩu súng rơi xuống. Muốn giết thì anh đã giết lâu rồi, nhưng anh không muốn Đông Nhi phải thấy cảnh có người chết.

- Các cô biết gì không?..... - Minh Vũ cất giọng chậm rãi, khuôn âm vẫn còn trầm. Anh nhếch môi thành một nụ cười ma mị, đầy ẩn ý. Minh Vũ kéo Đông Nhi về phía mình rồi ôm lấy bằng một tay, tay còn lại chìa súng về Gia Lương - ... là một Mafia, tôi không bao giờ đi một mình!!

Vừa dứt lời xong, một toán người bặm trợn mặc đồ đen mở cửa phòng bước, trên tay là đầy rẫy những khẩu súng lục, bất cứ lúc nào cũng có thể hạ gục Gia Cát và Gia Lương.

11. Chương 11

Chap 11: “Có lẽ... em không thuộc về anh!”

- Minh Vũ... đừng giết họ. Họ đang hiểu lầm em, em muốn giải thích!! - Đông Nhi nắm lấy tay áo của Minh Vũ giật giật. Co không muốn có người phải oan mạng dù bất cứ giá nào. Chỉ vì những hiểu lầm không đáng mà phải đổ máu thì quả thật, cô không chịu được.

- Gia Cát, tại sao cô lại nói Đông Nhi giết ba mẹ cô!! - Minh Vũ ngheh mặt nhìn Gia Cát. Anh không đoán hoài gì đến câu nói của Đông Nhi. Cất tiếng với thanh âm đáng sợ, khiến những người có mặt ở đó đều phải quỵ lỵ.

Gia Cát khụy xuống, cô choàng tay ôm hai bắp vai đang rỉ máu của em gái mình. Cô đang run sợ khi đứng trước Minh Vũ - một con người chẳng khác gì quỷ dữ. Gia Cát cất giọng, đến ngay cả giọng nói người ta cũng dễ dàng nhận thấy rằng cô đang khiếp sợ:

- Có người... nói rằng, cô Đông Nhi chính là kẻ đã giết ba mẹ chúng tôi. Họ đã bị giết chết từ lúc chúng tôi còn rất nhỏ. Tôi đã thề rằng, sẽ dùng chính đôi tay này giết chết kẻ ấy....

- để trả thù cho ba mẹ chị... - Đông Nhi ngồi xuống trước mặt Gia Cát cất ngang câu nói của cô. Có lẽ Đông Nhi biết được, sự đáng sợ của Minh Vũ đã làm cho Gia Cát run sợ như thế nào. Khóe môi Đông Nhi khẽ mỉm cười. Đó là không phải là nụ cười khinh bỉ hay thương hại người đối diện. Mà là một nụ cười trong sáng đang cố gắng an ủi những tâm hồn đang dần bị mục nát bởi sự hận thù. Một nụ cười như của một thiên sứ trong chiếc váy trắng và đôi cánh to trên lưng, xoa dịu những mất mát của kẻ bất hạnh. Một nụ cười như một tia sáng đang len lỏi trong cuộc đời tối tăm mù mịt của hai chị em họ.

Gia Cát ngược mặt nhìn Đông Nhi. Một người có thể gạt bỏ tất cả để có thể ngồi đây, trước mặt cô. Một người đã bao phen đứng ra che chắn cho chị em cô. Vậy mà cô...

Gia Lương cũng chẳng khác gì chị của mình. Cô ngây người ra khi bắt gặp nụ cười đẹp ấy. Nụ cười có thể làm tan chảy tất cả lòng hận thù trong con người cô...

- Nói cho tôi biết, là ai đã nói như thế với cô! - Minh Vũ tiếp tục lên tiếng. Anh sẽ không tha thứ cho bất cứ ai nếu như dám đụng đến Đông Nhi. Vì bản chất của một Mafia.... là không dung túng hay vị tha cho bất kì ai.

- Là.... Đàng phu nhân... đã nói cho chúng tôi!

- Minh Vũ... mẹ anh... - Đông Nhi quay người sang Minh Vũ. Cô đã muốn không tin vào lời nói ấy. Nhưng từ “Đàng phu nhân” vẫn vang lên rõ ràng từng chữ một. Bà ta... đáng sợ thật!. Điều đó khiến cho đôi chân của Đông Nhi đứng không vững nữa, nó khụy xuống. Còn cô thì ngất đi trên tay của Minh Vũ.

- Mẹ kiếp!! Bà ta dám công khai sát hại Đông Nhi sao?? - Minh Vũ anh rít lên. Thanh âm như đang găm thét của một loài quỷ đang ẩn trong con người anh. Ấn nhẹ đầu Đông Nhi vào ngực mình. Đến anh còn không muốn tin đó là sự thật, chứ đừng nói đến là Đông Nhi.

....

Ngày về nước. Minh Vũ còn nhớ như in. Đông Nhi liên tục ngồi tựa vào vai anh. Gương mặt đượm buồn, như chẳng còn chút sức sống. Cô cũng chẳng thêm mở miệng nửa lời, cứ như chỉ cần cô nhúc nhích nhẹ. Toàn thân cô sẽ trở nên ê ẩm.

Minh Vũ đứng khoác tay, tựa người vào cửa sổ. Đôi mắt màu hổ phách trở nên sâu thẳm không đáy khi nhìn ánh trăng mờ đục ngoài kia. Anh hoàn toàn im lặng. Chỉ có tiếng động của những trang sách được Đông Nhi lật mở từ từ. Cô ngồi trên giường, trên tay là cuốn sách dày cộm, chăm chú đọc.

- Có lẽ... em không cần ở bên anh nữa. Nếu còn ở bên anh, anh sợ em sẽ bị lôi vào cuộc chiến Mafia mất. Em... em có thể về nhà ba mẹ em! - Minh Vũ bất chợt cất tiếng, anh vẫn nhìn ánh trăng đang rọi xuống bề bơi nhà anh. Nó khẽ lay động theo mặt nước, đẹp lắm nhưng anh chẳng còn tâm trạng. Minh Vũ anh đang bị rơi vào một tình thế khốn đốn. Anh hoang mang, không biết đâu là điều tốt đẹp cho Đông Nhi. - Có lẽ... em không thuộc về anh!

- Minh Vũ... anh đang nói gì vậy? - Gấp nhẹ trang sách. Đông Nhi đưa mắt nhìn Minh Vũ như muốn anh nhắc lại lần nữa. Là sự thật sao? Đây là cách Minh Vũ đang dần bỏ rơi cô sao?

- Anh biết em có thể giúp cho anh rất nhiều, nhưng em không phải là thứ để anh lợi dụng. Anh... - Minh Vũ nói một hơi dài như sợ Đông Nhi sẽ cướp mất lời của anh, hoặc là anh không còn cơ hội nào để nói được nữa. Đôi mắt màu hổ phách vẫn không ngừng ngắm ánh trăng ngoài kia.

- Em... có thể giúp được gì cho anh sao? - Đông Nhi rời khỏi chiếc giường, cô từ từ bước đến gần Minh Vũ. Giọng cô thoảng nhẹ run lên.

- Nhiều lắm... nhưng anh cười em không phải vì việc này! - Lần này Minh Vũ mới đưa mắt nhìn Đông Nhi. Đôi mắt vẻ xốt xa nhìn người con gái đang tiều tụy chỉ vì gia đình anh. Anh không nhớ...

- Vậy thì... cho em theo với! - Khoảng cách giữa Đông Nhi với Minh Vũ đã gần nhau hơn. Cô rưng rưng. Nước mắt chẳng theo mệnh lệnh mà cứ ứa ra từng đợt không ngừng. Mặc dù, cả cô và Minh Vũ đều không biết, rồi tình cảm của cả hai sẽ đi đến đâu với cuộc hôn nhân ép buộc này. Nhưng Đông Nhi vẫn muốn ở bên cạnh Minh Vũ - Chỉ cần không cản trở... thì hãy cho em ở bên anh!

Câu nói nhẹ như gió thoảng ấy khiến Minh Vũ bất động. Anh trân trân nhìn Đông Nhi. Có phải... anh nghe nhầm không vậy? Minh Vũ đưa bàn tay ấm chạm nhẹ vào gò má Đông Nhi, lau đi giọt nước mắt long lanh như sương đêm nhưng vẫn còn nóng hổi. Anh chuyển dần bàn tay về mang tai, sờ nhẹ vào mấy lọn tóc màu hạt dẻ của cô.

Anh cúi người. Môi anh chạm nhẹ vào đôi môi cánh hoa đào. Một nụ hôn thật sâu, để lại nhiều tư vị cho người đối phương. Minh Vũ anh đã quá yêu Đông Nhi. Lời nói lúc này chỉ là những lời nói dối buông ra từ miệng anh. Còn trong thâm tâm, anh không thể nào sống mà thiếu cô ấy. Anh chưa dám nghĩ tới, nếu một ngày nào đó, anh bắt buộc phải xa Đông Nhi, thì cuộc sống này của anh sẽ như thế nào...

....

- Minh Vũ!!! Anh vẫn chưa chịu dậy à??? - Đông Nhi đập đập vào người Minh Vũ, giọng nói lảnh lót, trong trẻo như mấy con chim họa mi cứ léo nhéo bên tai Minh Vũ.

Nhưng Minh Vũ vẫn trằm tràm kín mít, mặc kệ cho cô vợ của mình đang kêu réo đến khan cả cổ. Bất ngờ anh lật tung chăn lúc Đông Nhi không để ý. Kéo thẳng cô lên giường rồi ôm chặt, sau đó... nhắm mắt ngủ tiếp.

Bị Minh Vũ xem mình như con thú nhồi bông, muốn ôm lúc nào thì ôm. Đông Nhi điên tiết lên, cô vùng dậy, cắn mạnh vào tay Minh Vũ làm tay anh hằn rõ mấy dấu răng của Đông Nhi.

- Đông Nhi...!!! Em làm gì vậy hả??? - Không đến nổi bật máu nhưng nó làm tay Minh Vũ đau điếng. Anh bật dậy, nhúu mày quát to vào mặt Đông Nhi.

Đông Nhi bắt đầu cúi gầm mặt xuống, cô dùng hai tay ôm mặt. Mới lúc đầu chỉ là những tiếng thút thít, sau đó là vỡ òa ra. Cô khóc to, nước mắt dàn dụa cả gương mặt xinh đẹp. Minh Vũ giật mình, chẳng biết phải đỡ dành ra sao. Nhưng trông anh lúc ấy rất hoảng, chỉ vì dám làm cho Đông Nhi khóc.

- Ô... nè!! Nín đi!!

Mặc dù đỡ dành mãi, nhưng tình hình vẫn không khả quan hơn. Đông Nhi vẫn tiếp tục khóc lóc ầm ỹ, trong khi Minh Vũ trở nên phát bực. Anh chống tay lên đệm, đè Đông Nhi xuống dưới. Minh Vũ nhếch môi nở nụ cười ranh ma:

- Nếu như em muốn bị trói buộc trong cái bụng bầu và chăm sóc một vài đứa con, em cứ khóc!! Anh không chắc là sẽ không làm gì em đâu!

Nói đến đây, Đông Nhi ngưng khóc hẳn. Khóe mắt vẫn còn đọng mấy giọt nước vương vãi. Cô vẫn còn ức lăm, nhưng nghe Minh Vũ đe dọa, cô không dám hé một lời. Vì Minh Vũ dám nói là dám làm. Ai dám đảm bảo anh ấy sẽ không làm gì cô nếu cô ngang bướng. Thế nên, trong tình huống này, lùi một bước để tiến đến hai, ba bước..

T/g: Có ai từng nghĩ, Đông Nhi và Minh Vũ rồi sẽ chia lìa nhau, không được ở bên nhau không nhỉ??

12. Chương 12

Chap 12: Em họ!

- Tốt! Em biết ngừng đúng lúc đấy bà xã!! - Minh Vũ tiếp tục đàn áp đối phương bằng nụ cười ma mị nhưng rất đẹp khiến người ta chết thẳng cổ. Minh Vũ đã từng xử lý biết bao nhiêu là tên đầu gấu trong giới Mafia, chẳng lẽ nào chỉ vì một cô vợ bé con ngốc nghếch mà anh không giải quyết được, thì thật anh chẳng còn mặt mũi nào để vác ra đường. Theo anh, cái sĩ diện cầu một thằng đàn ông là ở chỗ đó. - Vì em mà giấc ngủ của anh tan tành theo mây khói rồi đó!

Nói xong Minh Vũ đứng dậy, bước vào phòng tắm. Để lại cho Đông Nhi một mớ xúc cảm nhất thời. Vừa sợ vừa giận. Cô bật người dậy. Sao chẳng bao giờ cô thắng nổi Minh Vũ. Ngay cả khi cô đã sử dụng đến nước mắt - vũ khí lợi hại nhất của con gái - vậy mà chẳng hề xi nhê gì tới Minh Vũ.

Nhưng điều đó lại khiến cho Minh Vũ cảm thấy khoái chí. Biết đi đâu để tìm được một người thứ hai như Đông Nhi...

....

- Hôm nay con đến gặp họ sao?

- Vâng thưa dì! Con nghe nói anh ấy mới cưới vợ, con cũng muốn đến chúc mừng!

- Nhưng... cô gái ấy rất đẹp, có thể hút hồn tất cả các chàng trai tiếp xúc với cô ấy đấy! Liệu con có đủ can đảm để có thể đứng trước mặt cô ấy không?

- Dì... sao dì lại nói như vậy?? Con không thể nào làm chuyện gì tồi tệ với anh ấy. Dù sao họ cũng là vợ chồng mà!

- Nhưng ai chứng minh được điều đó! Chúng nó hủy đám cưới khi cha sứ chưa tuyên bố gì cả!

- Dì...

- Nghe ta nói... con phải biết nắm lấy người phụ nữ mà mình yêu. Đến bây giờ vẫn chưa có vợ, thì làm được trò trống gì. Nhớ kỹ nhé, bất cứ là ai đi nữa, nhưng nếu con yêu thật sự, thì phải cướp lấy bằng bất cứ giá nào. Nghe chưa...!!

.....

- Đông Nhi, hôm nay anh muốn em gặp một người! - Minh Vũ từ phòng tắm bước ra, trên người vẫn còn đọng mấy giọt nước mát. Làm gọi lên mấy hình tượng quyến rũ trong lòng Đông Nhi mà cô đã từng xem

qua. Trông Minh Vũ giống như mấy model trên mấy trang báo, hay một hotboy nổi tiếng trong giới showbiz đang được hàng ngàn người ngưỡng mộ.

Ồ nhưng.... Minh Vũ đã là hot boy trong trường và được các nữ sinh ca tụng như thánh thần rồi còn gì?

- Ai vậy? Quan trọng lắm sao? - Vẫn chăm chú với quyển sách dày trên tay. Đông Nhi chẳng thèm nhìn chồng mình lấy một lần. Cát tiếng hỏi theo cái giọng chua ngoa. Đường như cô chẳng mấy quan tâm đến việc gặp gỡ hay xem mắt này.

- Tất nhiên... đến lúc ấy em sẽ biết!! - Minh Vũ có chút hụt hẫng với ngay chính người vợ của mình. Anh ném cái khăn tắm lên đầu Đông Nhi để dần mặt trước. Cốt ý cũng muốn cô cất giùm cái khăn.

Đông Nhi hưởng hết cái khăn to trên đầu. Cô cảm nhận được mùi cơ thể anh trong chiếc khăn này. Chính nó đã làm cô bao phen ngây ngất vì Minh Vũ. Mùi không quá nồng, chỉ là phảng phất ngang qua mũi cô, để lại cảm giác dễ chịu khó tả.

Lần nữa Đông Nhi bị đánh lừa cảm xúc bởi cái mùi này. Cô lắc đầu nguầy nguậy để thanh lọc lại cái não u ám. Sau đó dùng hết sức ném chiếc khăn lại về phía Minh Vũ.

- Sao lại vứt ở đây!! Từ bao giờ đã tập cái thói vứt đồ lung tung thế hả??? - Uy nghiêm như một bà hoàng. Khí thế cao nghi ngút tận mây xanh trời cao. Đông Nhi đứng trên giường, hơi khó khăn một chút vì chiếc đệm lò xo, nhưng cô cũng giữ được thăng bằng. Đông Nhi chống hông, hét xa xả vào mặt Minh Vũ.

- Thế em không cất giùm anh được à? - Nhờ phản xạ nhanh, Minh Vũ nhanh tay chụp lấy chiếc khăn bông trước khi nó rơi xuống sàn nhà. Gương mặt lạnh đậm chẳng có bất cứ cảm xúc nào khác. Minh Vũ cất tiếng hỏi lại một câu mà đối với Đông Nhi, đó là câu hỏi ngu ngơ nhất thế giới.

- Tự mà cất!! Tôi là osin hay là vợ anh đây??? - Tiếp tục đả kích đối phương tới cùng. Thừa thắng xông lên. Đông Nhi chớp nhanh cơ hội, tiện thể trả thù việc lúc nãy Minh Vũ dám mắng vào mặt cô.

- Thế em muốn làm mẹ hay muốn đi học! - Minh Vũ vẫn điềm đạm cất tiếng. Câu nói của anh chẳng hề ăn nhập gì với câu hỏi của Đông Nhi, nhưng nó lại làm cô choáng váng mặt mày. Khí thế cũng theo đó mà tụt xuống tận đáy đại dương rồi mất hút.

Điểm yếu của cô là ở đây! Minh Vũ đã bắt thóp được các điểm yếu của cô. Thế nên chẳng khi nào mà cô thắng được Minh Vũ cả. Đông Nhi nhảy xuống giường. Tiến đến gần Minh Vũ với cái bộ mặt thâm sâu nhất có thể.

- Đồ mèo con! Đừng làm bộ mặt đó với anh! - Phũ phàng đến ngớ ngàng... Minh Vũ vẫn giữ cho khuôn mặt mình thật điềm tĩnh. Anh cất giọng trầm như một xô nước lạnh tạt thẳng vào mặt Đông Nhi một cách không thương tiếc.

- Tôi... tôi mà là mèo con á?!!!!

- Chính xác... - Ngắn gọn nhưng súc tích. Minh Vũ đưa tay giả vờ vuốt ve chiếc má trắng hồng không tì vết của Đông Nhi, sau đó bất ngờ nhéo mạnh khiến cô giãy nảy cả lên - ... đồ. mèo. con!!

Minh Vũ nhấn mạnh từng chữ để phát âm rõ hơn, chuẩn hơn. Bàn tay anh theo đó cũng lắc theo từng chữ mà anh phát ra.

Đông Nhi đã định bụng sẽ cho Minh Vũ một trận, nhưng ông trời chẳng bao giờ chịu tác nghiệp với cô. Vì ngay lúc ấy ở dưới nhà, giọng của một người con trai réo lên, gọi tên Minh Vũ rầm rộ ở dưới nhà.

- Thằng oắt con, chưa thấy hình đã thấy tiếng!! - Minh Vũ khê chau mày. Sau đó khoác vai Đông Nhi lôi thẳng ra phía cửa phòng rồi bước xuống nhà.

- A... Minh Vũ!!!! - Thằng con trai được cho là có cái loa vát bên mình lên tiếng khi thấy Minh Vũ đang bước xuống. Anh đứng dang tay, như chờ rằng Minh Vũ sẽ sỗ sàng chạy tới ôm lấy anh.

Nhưng... đó không phải là tính cách của Minh Vũ. Anh vẫn khoác vai Đông Nhi bước đến gần. Hé nở nụ cười thân thiện để đánh lừa giác quan người trước mặt. Rồi dùng chân đá nhẹ vào ống quyển của người đối diện, nhiều đó thôi cũng làm cho người ta nhảy cẫng lên vì đau.

- Minh Quân, đến bao giờ em mới bỏ cái thói to mồm ở nhà anh hả?

Đông Nhi mặc dù bị Minh Vũ kẹp chặt cổ, nhưng cũng lơ mờ đoán ra. Đây là người mà chồng cô muốn cô gặp mặt. Tên cả hai còn hao hao giống nhau. Rồi cuộc người này là ai...?

- Còn anh không dùng bạo lực với em mình thì không chịu được à??? - Người con trai có cái tên Minh Quân ôm chân nhảy như đang chơi lò cò. Sau một hồi cơn đau biến mất thì mới đứng im được. Lúc ấy mới quay sang cô gái đứng bên cạnh Minh Vũ - Đây là... vợ anh sao?

- Phải... - Minh Vũ khẽ cười. Nhẹ như gió thoảng, nếu không để ý, sẽ chẳng ai biết được đó là nụ cười. Anh buông Đông Nhi ra, rồi quay sang cô - Đông Nhi, đây là em họ của anh!

- Minh Vũ, anh yêu con nít bao giờ thế?? - Minh Quân trố mắt ra sau khi nhìn Đông Nhi một lượt từ trên xuống dưới. Hoặc cũng có thể là hai, ba lượt gì đó.

Nhưng Minh Quân hiểu lắm cũng phải. Ai nhìn Đông Nhi mà chẳng nghĩ rằng đó chỉ là một đứa con nít. Vì vóc dáng nhỏ con lại gầy. Thêm nước da trắng hồng như em bé kia thì không thể không hiểu lắm được.

- Nè!!! Tôi không phải con nít! Tôi 18 tuổi rồi!! - Bị sỉ vả là con nít. Đông Nhi dậm dậm bàn chân xuống sàn nhà. Cô tức anh ách lên, chống hông quát tháo người trước mặt. Nhưng cô không ngờ trong những cú dậm chân xuống sàn nhà đó, có một vài cú dậm ngay trúng bàn chân Minh Quân.

- Đau...!! - Minh Quân tiếp tục chơi trò nhảy lò cò. Chỉ kịp thốt lên một từ duy nhất rồi thả người tự do xuống chiếc ghế salon. Mặc kệ sức đàn hồi của chiếc ghế có muốn bật lại anh. Vì dù sao người anh cũng chẳng còn lành lặn gì nữa - Vợ chồng anh giống nhau thật! Mới đến nhà anh chưa được 15 phút đã thương tích đầy mình!!

- Có cần anh cho em bắt tĩnh để khỏi phải đau đớn nữa không? - Minh Vũ cũng ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Minh Quân. Phải cố gắng lắm anh mới nhịn cười được và tỏ lòng muốn ban cho Minh Quân một ân huệ cuối cùng.

- Gì cơ?! Anh đang đùa đúng không?

Lần này thì không nhịn cười được nữa. Minh Vũ anh cười lớn trước thái độ của Minh Quân. Trong khi Đông Nhi đứng kế bên Minh Vũ, cô khoác tay trước ngực trừng trừng nhìn Minh Quân. Anh em gì mà chẳng giống nhau gì cả. Trong khi chồng cô lạnh lùng, điềm tĩnh bao nhiêu thì thằng em họ này lóc chóc, xí xà xí xốn bấy nhiêu.

Minh Quân bây giờ mới có dịp ngắm nhìn kỹ dung nhan của Đông Nhi. Quả thật cô rất đẹp. Có khi còn đẹp hơn các cô gái mà anh đã từng gặp trước đây. Đông Nhi không hề bôi bôi chét chét hàng tấn phấn trang điểm lên mặt như những cô nàng đồng đánh ngoài kia, nhưng cô vẫn đẹp với nét đẹp kiêu sa, lộng lẫy. Chẳng trách Minh Vũ mới gặp lần đầu đã yêu mất.

Minh Quân đã học ở bên nước ngoài bao nhiêu năm, gặp bao nhiêu là các cô gái Tây đẹp đẽ. Nhưng Đông Nhi vẫn đem cho anh một thứ cảm xúc khác hẳn. Gương mặt Đông Nhi cũng có thể cho là có một chút gì đó rất Tây. Cả làn da trắng như bông bưởi kia, cũng đủ khiến cho các chàng mê mết. Và tất nhiên, Minh Quân anh chẳng thể nào thoát khỏi.

- Thôi nhìn vợ anh được rồi đó! - Minh Vũ hớp một ngụm trà ấm. Mặc dù không nhìn Minh Quân nhưng anh cũng biết thằng em họ của anh đang nhìn Đông Nhi chăm chăm.

- Làm... làm gì có!!

- Không có gì có thể qua mắt được anh mà!

- Thiếu gia, Đẳng phu nhân mời hai cậu đến dự tiệc tối nay!... - Cô giúp việc trong bếp chạy ra. Cung kính cúi đầu trước Minh Vũ rồi thông báo - bà cho mời thiếu phu nhân nữa ạ!

Nghe đến đây, Minh Vũ bàng hoàng, nhưng gương mặt lại thể hiện một sự điềm tĩnh vốn có của anh. Lại muốn giở trò nữa sao? Cho mời cả Đông Nhi thì chắc chắn lại muốn hại cô! Đông Nhi cũng không khác gì Minh Vũ. Cứ mỗi lần nghe đến tên Đẳng phu nhân, khắp người cô lại nổi hết cả da gà, một hơi lạnh cứ

thổi dọc sống lưng cô. Đông Nhi quay đầu nhìn Minh Vũ, nhưng chỉ thấy từ anh là sự bình tĩnh, anh còn thông thả ngồi uống trà, khiến cô cũng an tâm phần nào.

P/s: Nói cho Bo biết với nhé! Mọi người thích nhất điều gì từ truyện này nào???

Chap 12: Em họ!-P2

- Không sao đâu Đông Nhi, có hai anh ở đây, bà ta không dám làm gì đâu! - Minh Vũ vỗ nhẹ lên vai Đông Nhi trấn an. Anh biết chứ, chắc chắn mẹ anh sẽ chẳng dám làm gì ở một nơi thế này. Một nơi rất đông khách mời, nếu bà ta có giở trò, chẳng khác nào là vạch áo cho người xem lưng.

Đông Nhi đan chặt hai bàn tay đang run rẩy vào nhau. Gương mặt sắc sảo lộ rõ vẻ sợ hãi. Đôi môi chỉ dám mấp máy:

- Minh Vũ...

- Gì thế này!!! - Chẳng biết từ đâu Đằng phu nhân xuất hiện. Bà chỉ thẳng vào mặt Đông Nhi, đôi mắt giương tròn, quát lớn - Đường đường là con dâu của nhà họ Đằng, đi dự tiệc mà cô lại ăn mặc thế này sao???

Đằng phu nhân nói không sai. Đông Nhi ăn mặc quá đơn giản. Trong khi mọi người ở đây đều xúng xính trong váy, áo lộng lẫy. Còn Đông Nhi cô lại giản dị trong quần jean, áo thun tay dài hơi trễ vai. Tóc búi cao và đôi giày búp bê cùng màu với màu tóc. Đến một món trang sức còn không có.

- Mẹ à, cô ấy chỉ muốn thoải mái hơn thôi. Có cần phải gay gắt thế không? - Ngay lập tức, Minh Vũ lên tiếng bênh vực cho vợ mình khi nhận ra càng lúc Đông Nhi càng run rẩy sợ hãi hơn.

- Con thì biết cái gì!!! Ăn mặc như thế chẳng khác nào xem thường nhà họ Đằng này!! Đã là dâu nhà này thì phải giữ ý tứ chút chứ!!! - Đằng phu nhân tiếp tục gắt gỏng. Bà quát to khiến các quan khách đều hướng ánh nhìn về Đông Nhi rồi bàn tán xì xào.

Ý đồ của bà ấy... là đây sao...?

- Đưa cô ấy về thay đồ... để chiều theo ý mẹ tôi!! - Minh Vũ hất mặt về phía cô giúp việc. Anh cho hai tay vào túi quần của bộ vest đen lịch lãm, đầy phong độ.

Đôi mắt màu hổ phách không ngừng nhìn Đằng phu nhân. Người ta nhìn vào sẽ chỉ nhận thấy đó là một ánh mắt hết sức bình thường. Nhưng đối với một người tinh ý như Đằng phu nhân, bà biết Minh Vũ - con trai độc nhất của bà - đang đe dọa, thách thức chính mẹ của nó.

- Hừm... đừng nhìn ta với ánh mắt đó, con trai!! Ta chỉ đang dạy dỗ lại con dâu của mình thôi!! - Đằng phu nhân cười khẩy, cổ tình cười thành tiếng để chọc điên Minh Vũ.

- Đó không phải là cách!! - Trả lời ngắn gọn. Minh Vũ nheo nheo đôi mắt nhìn xung quanh. Rồi bỏ mặc cho Đằng phu nhân đứng đó, không nói không rằng, anh cùng Minh Quân bước đến những chiếc bàn có để những ly rượu vang.

Bữa tiệc rất sang trọng. Được đãi tại khoảng sân rộng trong căn biệt thự của Đằng lão gia. Bữa tiệc được tổ chức là tiệc buffet, nhằm để tiết kiệm diện tích, thay vì phải tốn thêm mấy cái bàn và mấy cái ghế. Tiệc đứng nên người dự tiệc đều tự phục vụ, có thể đi vòng vòng và chủ động làm quen với các khách mời khác thay vì phải ngồi cố định một chỗ.

- Thiếu gia, cô Đông Nhi đã chuẩn bị xong rồi ạ! - Một tên vệ sĩ mặc vest đen bước đến gần Minh Vũ rồi ghé sát tai anh nói nhỏ. Sau đó đứng quan sát nét mặt của anh. Sau khi nhận được sự phản hồi của Minh Vũ là một cái gật đầu nhẹ, tên vệ sĩ ấy mới cung kính cúi đầu rồi bước ra ngoài.

- Có lẽ cô ấy sẽ cần em giúp đỡ!! - Minh Quân lên tiếng. Anh uống nốt ly rượu vang trên tay, rồi đặt nó xuống bàn. Anh bước ra ngoài chiếc cổng sắt to đùng. Nơi mà Đông Nhi đang đứng ngoài đó.

Minh Vũ không nói gì. Chỉ lặng lẽ quan sát theo bước chân của Minh Quân, mân mê ly rượu trong tay, ánh mắt anh hướng ra phía cổng. Chờ đợi điều gì đó...

- Đông Nhi, đi nào! - Minh Quân đưa ra bàn tay nhằm để Đông Nhi nắm lấy. Giọng anh nhẹ nhàng mà ấm hơn Minh Vũ gấp trăm lần, nhưng vẫn không thể nào khiến Đông Nhi cô cảm thấy an tâm như khi đi bên Minh Vũ.

Đông Nhi dường như có chút thẹn thùng. Dù muốn dù không, cô vẫn đặt bàn tay mình lên bàn tay của Minh Quân, mong muốn tìm được một điểm tựa để cô không hồi hộp nữa.

Bước chân đầu tiên bước ra, mọi người đã khiến cô sợ hơn khi tất cả đều thốt lên, ngỡ ngàng trước vẻ đẹp thiên sứ của cô. Đông Nhi mặc trên người chiếc váy len dài màu trắng tinh khiết, trễ vai, có xẻ tà cao từ đùi cô trở xuống. Chiếc váy tuy đơn giản nhưng không kém phần quý phái, sang trọng. Hầu hết đều chú ý tôn lên cái dáng hình chữ S của cô. Phụ kiện trên người cô đều bằng vàng, từ vòng đeo cổ cho đến lắc tay. Tất cả hòa quyện vào nhau, tạo nên một nét đẹp thuần khiết.

- Minh Vũ, ta nói không sai chứ! Cô ấy vừa thông minh, xinh đẹp, rất thích hợp với con!! - Đàng lão gia vỗ vai Minh Vũ, cái giọng trầm khàn của ông nhỏ nhẹ như rót mật vào tai Minh Vũ. Ông lại muốn nhắc đến cái điệp khúc: “Đông Nhi sẽ giúp được rất nhiều cho con!”

- Tôi không quan tâm! Chỉ cần có cô ấy bên cạnh tôi là đủ! - Minh Vũ vẫn neho đôi mắt màu hổ phách về phía Đông Nhi. Dường như anh không quan tâm đến lời nói của Đàng lão gia. Đáp lại lời nói của ông ấy, chỉ là điều tất yếu bắt buộc anh phải làm thế.

Lúc bước đi, Đông Nhi vô tình đập phải phần tà váy. Chỉ một chút nữa thôi, cô có thể đã bị té và ê mặt trước tất cả mọi người. Nhưng Minh Quân đã nhanh tay chụp lấy eo cô và nhắc bổng lên dễ dàng. Điều đó khiến anh phải tròn mắt thốt lên:

- Em... nhẹ thật!

Ngay lúc ấy, trong lòng Minh Vũ nóng ran. Một thứ cảm xúc dâng lên, khiến anh nghẹt thở, khó chịu. Anh không thích như vậy chút nào, cho dù đó có là người em họ thân thiết nhất của anh - Minh Quân - thì anh cũng không thể nào chấp nhận được:

- Bỏ cô ấy xuống được rồi đấy Minh Quân!... - Minh Vũ bước đến gần hơn, nhìn ngấm kỹ cô vợ của mình. Anh khẽ cười. Sau đó quay ngoắc sang Minh Quân, đưa cho cậu ấy ly rượu của mình. - ... Nên nhớ cô ấy là vợ của anh, không phải vợ em, rõ chưa?

Dần mặt như thế là đủ, Minh Vũ ôm lấy vòng eo của Đông Nhi lôi đi. Không quên ném lại cho Minh Quân một ánh nhìn sắc lạnh với đôi mắt màu hổ phách của một loài hổ báo đang đói khát.

Minh Quân đông đá toàn thân chừng 3 giây ngẩn ngui trước ánh mắt sắc béc như dao chọc tiết lợn của Minh Vũ. Tự đặt cho mình một câu hỏi rất ngố: “Mình làm gì sai sao...?”

- Nè, có cần phải nói móc em họ của mình thế không? Không nhờ anh ta thì tôi đã bị đập mặt xuống đất rồi đấy! - Đông Nhi khổ sở vừa phải túm cái tà váy, vừa phải liú nguịu bước theo Minh Vũ. Bước đi mà cứ phải nhìn chằm chằm xuống đất vì sợ vấp té, nhưng cô vẫn phải to mồm rằng dạy chồng mình.

- Em đang bênh cho hần ta đấy à? - Minh Vũ vẫn bước đi những bước chậm rãi. Chốc chốc lại phải chau mày về phía những người đang nhìn Đông Nhi chằm chằm. Nhưng anh vẫn đáp lại câu nói của cô như lẽ đương nhiên.

- Tất nhiên... vì hần ta làm điều đúng mà!! - Thốt ra câu ấy xong. Đông Nhi mới nhận ra sai lầm của mình thì đã quá muộn. Ba cô đã từng dạy: “Không được nói người khác đúng trước mặt chồng!!!”. Thế mà cô quên bén mất.

- Em có muốn anh đi giết hần ngay bây giờ không? - Dừng bước chân. Minh Vũ đột ngột khựng lại khiến Đông Nhi cũng chới với. Khuôn mặt lãnh đạm của anh cũng chỉ là những hồ đồng đá. Nhưng giọng nói lại vô cùng sắc bén, cứ từ từ cửa vào màng nhĩ người ta, cho đến khi nổi da gà thì quá muộn. - Nếu em muốn thì anh làm ngay đấy!!

- Anh...!!

- Nhiệm vụ của một người vợ tốt là không nên cãi lại chồng! Em nên liệu hồn!! - Câu đầu Minh Vũ hoàn toàn cao giọng. Nhưng càng về sau, thanh âm càng giảm dần. Khiến chữ “hồn” lại trở nên rùng rợn hơn

bao giờ hết.

Đông Nhi trong tình huống này hoàn toàn im lặng. Từ khi sống chung với Minh Vũ, cô đã bắt đầu sợ cái thanh âm trầm của Minh Vũ. Nên tốt nhất, im lặng để bảo toàn tính mạng.

- Minh Quân... - Đẳng phu nhân bước đến gần. Bà lên tiếng gọi khi nhận ra Minh Quân đang thần thờ nhìn theo bóng dáng của Đông Nhi đang đi cùng Minh Vũ - ... con suy nghĩ thế nào về lời ta nói!

- Dì....

- Chẳng phải ta đã nói, nếu yêu ai đó thì phải cướp đi bằng mọi giá sao!! Đừng tự cho rằng ta không biết con đang nghĩ gì trong đầu!!

- Con... con không làm được!!

- Chẳng có gì là không thể. Chẳng lẽ con không muốn người phụ nữ ấy là của một mình con sao?? Việc gì phải đứng ngây người ra nhìn theo người ta!! - Đẳng phu nhân giọng như mật ngọt dụ ruồi. Sau đó bà cười một tràng khà ồ. Rồi quay lưng lại bước về phía Đẳng lão gia.

....

- Aaaaa.... thiệt là sướng quá!! Ở đó thêm chút nào nữa chắc sợ sệt mà chết mất!! - Đông Nhi thả người tự do xuống chiếc ghế sofa ở phòng khách. Cô thở hắt ra như vừa trút được một gánh nặng hàng trăm tấn trong người. Nghiêng nghiêng cái cổ khiến nó kêu thành tiếng, cô mới thấy thoải mái thật sự.

- Đồ mèo con!!

Ba chữ ấy lại tiếp tục bắn vào màng nhĩ của Đông Nhi nhờ giọng nói nửa đùa nửa thật của Minh Vũ. Anh cởi bỏ cái áo vest đen, vứt xuống ghế, rồi dùng một tay cởi hai cái nút áo phía trên cho mát. Minh Vũ ngửa cổ ra ghế, đôi mắt cũng nhắm hờ lại về mặt mỗi.

- Lại vứt đồ lung tung nữa hả??? Đồ lười kia!!!

- Ổn ào quá!! - Minh Vũ lắc lắc đầu, anh nhíu mày vẻ tức giận. Khi anh sắp chìm vào giấc ngủ thì đã bị Đông Nhi phá đám khiến anh phát bực lên. Vợ cánh tay chop lấy cái áo vest, anh hăng học bước lên mấy bậc cầu thang đầu tiên.

- Nè, đi đâu vậy hả??? - Đông Nhi đứng chống hông. Ngược mặt nhìn theo cái dáng kiêu ngạo của Minh Vũ đang từ từ lách lên mấy bậc cầu thang, cô càng tức thêm.

Bất ngờ một cánh tay rắn chắc ôm lấy eo cô từ phía sau, siết chặt. Nó khiến cô cảm thấy khó chịu. Nhưng cô vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra cánh tay này là của ai.

- Anh... anh làm gì vậy hả??

- Yên lặng nào! - Minh Quân càng lúc càng siết chặt Đông Nhi hơn. Anh bắt đầu hôn hít phần cổ của cô, rồi chuyển dần về bờ vai với chiếc váy trễ khiêu gợi này. Trong đầu anh lúc này, chỉ duy nhất có một mong muốn, là Đông Nhi sẽ thuộc về anh.

- Áaaaaaaa....!!! Minh Vũ....!!! - Đông Nhi cô khóc thét lên. Nước mắt giàn giụa cứ ào ra. Trong lúc ấy trong đầu cô chỉ còn biết gọi tên Minh Vũ thật lớn. Cố gắng đẩy mạnh hai cánh tay của Minh Quân nhưng dường như tất cả đều bất lực. - Minh Vũ....!! Cứu....!!!

Nhờ cái giọng lảnh lót, trong trẻo của Đông Nhi. Minh Vũ từ trên cầu thang chạy xuống như bay. Trước mắt anh hiện ra một khung cảnh khiến anh không thể không tức giận. Minh Quân đang ôm chặt lấy người con gái của anh. Đã vậy còn không ngừng hôn hít lên người Đông Nhi.

- Minh Quân!! Thế này là sao? - Minh Vũ nắm chặt bàn tay tạo thành nắm đấm. Các khớp xương như muốn vỡ vụn ra.

- Nhưng cô gái này cho em đi! - Ôm xốc Đông Nhi lên, Minh Quân đưa mắt nhìn anh trai mình. Thốt lên một câu mà khiến cho trời đất như muốn rung chuyển theo. Anh đã yêu Đông Nhi từ lúc mới gặp. Anh chưa bao giờ tin rằng, một ngày nào đó anh sẽ bị trúng tiếng sét ái tình của thần cupid. Nhưng giờ thì anh đã hiểu ra. Không có gì là không thể cả!

- Em có biết là mình đang nói gì không hả? Mau buông cô ấy ra!! - Minh Vũ gầm lên. Phong thái của một người đứng đầu tổ chức Mafia luôn giữ cho anh cái vẻ cao ngạo, bất cần. Nhưng lúc này anh không thể nào giữ được bình tĩnh nữa.

Mấy tên vệ sĩ mặc vest đen của Minh Vũ từ phía ngoài chạy vào. Bao vây cả lối đi. Mặc dù trong tay họ đều có những khẩu súng. Nhưng không một ai dám hành động khi chưa có lệnh từ Minh Vũ. Chưa kể, họ có thể sợ ý mà khiến cho viên đạn lệch đường đi, bắn trúng Đông Nhi.

Vả lại... Minh Quân là em họ của Minh Vũ. Người em họ đã luôn leo đèo đi theo Minh Vũ từ lúc còn rất nhỏ. Họ còn thân hơn cả anh em ruột với nhau. Vậy thì làm sao Minh Vũ có thể giương súng hạ thủ người anh em thân thiết này.

- Hãy nhường cô ấy cho em!! Bên cạnh anh đâu có thiếu gì các cô gái xinh đẹp! Nhường một cô thì chẳng ảnh hưởng gì tới ai cả!! - Minh Quân ôm lấy gương mặt Đông Nhi. Anh lại tiếp tục hôn vào phần cổ của cô, không hề quan tâm rằng, mặt Minh Vũ đã đen sầm lại như lọ nghẹ. - Nhường cho em đi! Em sẽ hết lòng yêu thương cô ấy!!

- Tôi không muốn!! - Đông Nhi vùng vẫy. Nước mắt vẫn chảy từng hàng dài mỗi khi Minh Quân hôn cô như một người nghiện. Đánh ánh mắt sang Minh Vũ cầu mong sự giúp đỡ từ chồng mình.

“Bốp!!”

Sau cái âm thanh va chạm da thịt giữa nắm đấm ở tay Minh Vũ và phần thịt ở má của Minh Quân, khiến anh chói với về phía sau. Cánh tay cũng buông lỏng ra. Minh Vũ hơi khom người nắm lấy hai bả vai của Đông Nhi nhằm kéo cô ấy về phía mình. Nhưng lại bị Minh Quân chộp lấy eo cô kéo ngược trở lại.

- Nếu cô ấy không là người của em. Em sẽ giết chết cô ấy ngay tại đây!! - Bàn tay to lớn tiến về chiếc cổ nhỏ của Đông Nhi. Sẵn sàng bóp chết lúc nào nếu như Minh Vũ có ý định phản kháng lại anh.

Minh Vũ toan bước đến gần, nhưng khi nhận được câu nói ấy từ tai và hình ảnh ấy từ đôi mắt. Anh khựng lại. Đôi mắt màu hổ phách khẽ lay động. Nửa muốn bước đến giành lại Đông Nhi từ tay Minh Quân, nửa lại sợ rằng anh sẽ không còn được nhìn thấy Đông Nhi trên cõi đời này nữa.

Thân thiết với nhau từ lúc nhỏ. Minh Vũ dường như quá hiểu rõ tính cách của Minh Quân. Nói là làm. Đó là đặc điểm mà mọi người thường nhận xét là giống y hệt nhau của hai anh em.

Minh Vũ nhận thấy phía sau lưng của Minh Quân, những người cận vệ trung thành của anh đang muốn tiến đến gần để bắt cậu ấy. Anh nhanh chóng cất tiếng, thanh âm cũng giảm dần thành một thanh âm trầm uất:

- Dừng lại! Minh Quân nói thật đấy!!

Minh Quân nhanh chóng ôm Đông Nhi chạy ra ngoài. Vì anh biết càng đứng lâu càng nguy hiểm. Chưa biết ai sẽ đổ máu vì ai. Thoát ra khỏi cánh cổng sắt khá dễ dàng mà không có bất cứ trở ngại nào. Minh Quân đặt Đông Nhi lên chiếc xe mô tô phân khối lớn màu đen đậu sẵn ở phía trước. Anh phóng xe đi thẳng với tốc độ nhanh, xuyên qua màn đêm tĩnh mịch nhưng đầy u ám.

- Mau đi lấy xe!! Tôi phải đuổi theo!!

- Thừa thiếu gia!! Tất cả đều đã bị xì bánh xe hết hơi rồi!! - Dường như tên vệ sĩ biết đây là tin dữ, có thể làm nổi trận lôi đình của Minh Vũ. Anh cúi rạp người trước chủ nhân, giọng nói có chút run sợ nhưng vẫn cố thông báo một cách đồng dạ, mạch lạc nhất có thể.

- Người nói gì?!! - Đáp lại tên cận vệ một cách nhẹ nhàng nhất. Nhưng hẳn vẫn nghe rõ mồn một đó là thanh âm của quý. Minh Vũ chỉ thấy thật trùng hợp. Anh chắc chắn có người đứng sau vụ việc này.

13. Chương 13

Chap 13: Hai chàng trai và một cô gái!

- Minh Quân! Chúng ta quay về đi! Tôi xin anh đấy!! - Đông Nhi nắm chặt lấy vạt áo của Minh Quân. Cố gắng hét thật to để không bị tiếng gió làm trấn áp đi giọng nói mình. Gió cứ liên tục tạt vào mặt cô, làm đôi mắt cô cay xè, đỏ hoe lên.

Nhưng... Minh Quân vẫn không nói gì. Đôi mắt chăm chăm nhìn về phía trước, chăm chú điều khiển chiếc xe với tốc độ cao. Không phải là anh không nghe thấy Đông Nhi đang nói gì, chỉ là anh không muốn nghe gì cả. Đông Nhi.. nhất định phải là của riêng anh!!!

Trong khi ấy Minh Vũ hoàn toàn bất lực. Anh không đuổi theo được. Chính anh làm rơi mất Đông Nhi, khiến cô ấy vụt khỏi tầm tay anh rồi!!

....

- Minh Vũ!!! Minh Quân bắt vợ con rồi chạy mất à, có thật không??? - Đẳng lão gia có một chút sốt sắng. Ông đập mạnh tay xuống bàn. Con người ông, không phải là đang lo lắng cho Đông Nhi, mà là ông đang lo danh tiếng của nhà họ Đẳng.

- ... - Minh Vũ không nói được lời nào. Anh chỉ lặng lẽ gật đầu xác nhận. Vì đối diện giáp mặt với anh, còn có Đẳng phu nhân.

- Cả vợ và em trai mình mà cai quản cũng không xong, sau này làm sao trông coi được tập đoàn lớn như thế này hả? - Đẳng phu nhân bắt chéo chân. Khẽ nhếch môi cười khẩy, bà cất tiếng nhằm chế giễu Minh Vũ.

Chính bà là người thông báo chuyện này cho Đẳng lão gia biết. Nếu không, Minh Vũ anh đâu có bị gọi đến đây. Đây là... kế hoạch của bà ta. Muốn tình cảm giữa ba người họ rạn nứt. Lúc ấy bà ấy có thể làm Đông Nhi biến mất bất cứ lúc nào.

- Hai người con trai vì một cô gái mà tranh giành nhau đến lỗ đầu chảy máu! Từ xưa đến giờ làm gì có chuyện xấu hổ như thế này!!! - Đẳng lão gia thật sự tức giận. Ông day day thái dương về mặt mũi. Làm sao mà ông dám vác mặt đi đâu nữa nếu như chuyện này lộ ra ngoài.

- Tôi sẽ đuổi theo Minh Quân, ông không cần phải lo!! - Minh Vũ đứng dậy. Anh vẫn điềm tĩnh cho tay vào túi quần. Toan bước ra khỏi phòng nhưng anh khựng lại, sau đó quay lại về phía ba mình, nhếch môi tạo thành một đường cong hoàn mỹ. - Ông cũng nên cai quản vợ mình cho tốt vào. Tập đoàn đã có thời gian không nhắc bước lên nổi, cũng do bà ta mà ra đấy!!

Mạnh bạo đóng cánh cửa gỗ kêu thành tiếng. Đẳng lão gia nghiêm nghị quay sang vợ mình, hỏi nghi hoặc:

- Là nó nói thật sao??

- Đồ xác xược!! Chắc nó ghét em nên mới nói như thế!! - Đẳng phu nhân nhanh chóng nguy biện. Cái mặt nạ hiền lành quá hoàn hảo. Khiến người tinh ý như Đẳng lão gia cũng phải bó tay.

- Tốt!! - Đẳng lão gia day day thái dương về mặt mũi. Ông khẽ thở dài rồi đan các ngón tay vào nhau. - Có lẽ... đến ngày nào đó phải nói sự thật cho nó biết thôi. Ta không giấu mãi được!!

.....

- Chuẩn bị mọi thứ cho tôi, tôi phải đi ngay!! - Bước chân gấp gáp bước ra khỏi phòng. Minh Vũ ngay lập tức ra lệnh cho tên cận vệ mặc vest đen đi bên cạnh. Xa Đông Nhi một đêm rồi khiến anh cảm thấy vô cùng sốt ruột.

Tên cận vệ luôn theo sát Minh Vũ đã tự nhủ phải ngay lập tức tìm thấy Đông Nhi trước khi Minh Quân cưỡng đoạt cô ấy. Minh Vũ biết rõ, đó không phải hoàn toàn là do lỗi của Minh Quân. Nhưng nhiều khi tình yêu và lí trí có lúc không thể hòa hợp được với nhau. Nếu mất Đông Nhi, chắc chắn Minh Vũ sẽ không giữ được bình tĩnh nữa. Đến lúc ấy, chưa biết Minh Vũ sẽ làm gì Minh Quân - em trai họ của mình.

Và tất nhiên, nơi đầu tiên Minh Vũ sẽ tìm đến, là nhà riêng của Minh Quân...

...

- Thật ra... anh muốn đi đâu vậy?? - Đông Nhi thở không ra hơi. Đã hai ngày liền rồi. Từ nhà Minh Vũ đi được đến đây phải mất hai ngày. Cô hoàn toàn dựa đầu vào ngực Minh Quân, cố thở dốc để lấy lại sức. Nhưng... cô vẫn chưa biết được đâu sẽ là điểm dừng.

- Về nhà tôi! Minh Vũ sẽ không đến được đây đâu!! - Minh Quân khẽ cười. Sau đó anh hơi cúi đầu xuống, hôn nhẹ lên mái tóc màu hạt dẻ của Đông Nhi, cố hít lấy mùi hương ngọt ngào. - Sắp đến rồi!!

....

- Không cho bất cứ ai vào nhà tôi! Rõ chưa!! - Minh Quân dừng hẳn xe trước một cánh cổng to. Dặn dò kĩ tên bảo vệ đang đứng gác ở trước nhà. Sau đó chạy thẳng vào trong.

Thả Đông Nhi xuống chiếc giường êm ái. Minh Quân hộp liên tục mấy ngụm nước để lấy lại sức. Nhà anh là một căn biệt thự khá to, nằm cách xa khu đô thị của Thành phố. Muốn đến nhà anh phải mất đến hai ngày liền. Nhưng dường như anh đã quá xem thường Minh Vũ - một tên cầm đầu tổ chức Mafia P&R khét tiếng. Anh cho rằng Minh Vũ không thể đến được nơi như thế này. Mà nếu có đến được, thì lúc ấy Đông Nhi cũng đã hoàn toàn thuộc về anh.

Nhưng Minh Vũ không đời nào tính đường đi nước bước dễ dàng và đơn giản như Minh Quân được. Đã là một thủ lĩnh cầm đầu rất nhiều tên cận vệ khác, anh bao giờ cũng phải tính nước đi chỉ có thể là thắng mà không thể thua. Nhưng anh vẫn sợ... nếu đến trễ dù chỉ là 1 giây ngắn ngủi. Anh có thể đánh mất Đông Nhi mãi mãi.

- Nước... nước... - Đông Nhi chỉ có thể thều thào và tiếng. Cổ họng cô khô ran. Hai ngày ròng rã trên chiếc mô tô phân khối lớn, cô hoàn toàn chẳng còn chút sức lực nào.

Bất chợt một bờ môi đặt vào môi cô, tiếp theo sau đó là những giọt nước mát chảy xuống cổ họng. Đông Nhi mê man, cứ ngỡ đó là Minh Vũ chồng cô. Nhưng cô cảm thấy khác, đây không phải là cảm giác giống như khi cô hôn Minh Vũ. Bờ môi này... hoàn toàn lạ lẫm.

Minh Quân nắm chiếc cằm của Đông Nhi. Mớm cho cô từng ngụm nước mát.

Nhưng ngay sau đó lại bị chính Đông Nhi đẩy ra. Trên người cô lúc này chỉ là chiếc váy xẻ tà mỏng manh. Nó khiến dục vọng trong con người Minh Quân nổi dậy. Đông Nhi chộp lấy chiếc chăn bông bên cạnh, đắp lên người mình. Rồi nước mắt lại ứa ra liên tục.

- Minh Quân... tôi xin anh!! Đừng làm vậy!!

- Tại sao em lại chọn ở bên cạnh một tên Mafia... Nó có thể nguy hiểm cho em!!

- Nhưng... nhưng tôi yêu Minh Vũ!!! - Bất ngờ câu nói ấy thốt ra từ miệng Đông Nhi. Là sự thật hay chỉ là câu nói dối nhằm đánh lừa Minh Quân?

- Tại sao lại là Minh Vũ mà không phải là anh?!! - Minh Quân từ từ tiến đến gần Đông Nhi. Nhưng càng tiến tới, Đông Nhi lại xê dịch về phía sau nhiều hơn. Cô đang cố gắng né tránh Minh Quân càng xa càng tốt.

Nhưng làm sao ngăn được ham muốn của Minh Quân. Anh nhanh chóng lao đến, dùng tay tuột ngay một bên vai áo của Đông Nhi. Chống hai cánh tay đè cô xuống giường. Minh Quân bắt đầu hôn tới tấp vào môi, vào má và vào cổ của cô. Có ý muốn lấn xuống phía dưới nhiều hơn. Nhưng câu nói sau ấy lại khiến Minh Quân anh khựng lại.

- Anh Minh Vũ... anh ấy không bao giờ làm điều này với tôi!!! Anh không giống như anh ấy!! Tôi ghét anh!!

- Câu nói liên tục bị đứt đoạn bởi tiếng nấc uất ức của Đông Nhi. Có vùng vẫy bao nhiêu, Minh Quân lại càng siết tay cô chặt bấy nhiêu.

Minh Quân bần thần ngồi dậy. Đôi mắt tròn tròn nhìn xuống sàn nhà. Anh đã làm gì thế này? Anh đã luôn ghen tị với Minh Vũ. Vì anh ấy có nhiều địa vị hơn anh, xung quanh còn rất nhiều các cô gái trẻ đẹp theo đuổi. Chỉ vì một chút ganh ghét, đố kỵ mà anh lại nhỏ nhen, ích kỷ đến như thế!!

Trong khi đó ngoài cổng nhà. Minh Vũ từ trong chiếc BMW màu đen bóng loáng bước ra. Anh hấp tấp bước vội vàng về phía chiếc cổng sắt to tướng. Nhưng lại bị hai tên bảo vệ to xác đứng bên ngoài ngăn

cản:

- Tránh ra, không thì đừng trách tôi!!

- Cậu chủ không cho ai vào cả!! Anh mau về cho!!

- Một bọn ngu ngốc có mắt mà như mù!! Nếu muốn chết dưới khẩu súng của Đàng thiếu gia thì các người cứ ngăn cản đi!! - Tên cận vệ trung thành của Minh Vũ từ tốn đáp lại. Anh cố tình nhấn mạnh ba chữ “Đàng thiếu gia” khiến họ khiếp sợ.

Ngay lập tức hai tên cận vệ trở mắt nhìn Minh Vũ. Sau đó nhanh chóng mở cách cổng sắt. Họ còn vợ còn con, chắc chắn chưa muốn chết ngay lúc này.

- Đông Nhi!!! Em ở đâu?!!

Minh Vũ cất tiếng gọi. Vừa ngay lúc ấy thì cái bóng dáng nhỏ bé của Đông Nhi đập vào mắt anh. Cô đang từ trên mấy bậc cầu thang bước xuống. Gương mặt hốc hác khiến anh chút nữa đã không nhận ra. Mới chỉ hai ngày mà anh thấy cô ốm đi nhiều quá!. Muốn chạy đến bên cô nhưng bóng dáng của Minh Quân lại khiến anh ngừng lại.

- Minh Vũ... - Đông Nhi cô cũng đã nhìn thấy Minh Vũ. Cô nhanh chóng chạy xuống hết mấy bậc cầu thang. Chạy lại gần anh rồi ôm chầm lấy, nước mắt cũng theo đó mà ứa về.

- Em.... không sao chứ? - Minh Vũ anh có hơi ngỡ ngàng. Minh Quân không bắt cô ấy nữa sao?

Đông Nhi ngượng ngùng buông Minh Vũ ra. Sau đó lắc đầu nhẹ vài cái. Hình ảnh của Minh Quân lại đập vào đáy giác mạc của cô khi anh đang bước đến gần. Sự sợ hãi khiến cô thụt lùi về sau, nép người mình vào người Minh Vũ.

- Xin lỗi...

- Anh đưa em về!! - Bỏ mặc lời xin lỗi của Minh Quân, Minh Vũ ôm lấy eo Đông Nhi rồi bước đi. Anh cũng tránh cả ánh mắt của Minh Quân đang nhìn mình.

Không phải là anh đang giận Minh Quân. Mà chỉ là anh không biết giữa họ đã xảy ra chuyện gì. Nhìn vào mắt Minh Quân anh chỉ thấy sự ngượng ngập, hối lỗi. Anh... không đủ can đảm để có thể xem Minh Quân là một người em như ngày xưa nữa...

P/s: mọi người có muốn MV giết chết MQ không nhỡ??? keke

14. Chương 14

Chap 14:

- Minh Quân.... đã làm gì em? - Khuôn âm cất lên, trầm và lạnh lẽo. Minh Vũ ngồi xuống chiếc giường trong căn phòng có hai màu chủ đạo là trắng và đen. Anh chống hai tay lên giường, gương mặt lại bần thần nhìn chăm chăm xuống dưới sàn nhà. Thật sự anh đang bị rối bởi mớ cảm xúc hỗn tạp trong lòng mình.

- Anh ấy chẳng làm gì em cả! Minh Vũ... - Đông Nhi vừa mới từ phòng tắm bước ra đã bị Minh Vũ chặn hỏi. Đôi bàn tay đang lau mấy lọn tóc còn ướt phải khựng lại. Cô nhẹ nhàng lên tiếng, rồi lặng lẽ cúi gằm mặt xuống.

- Thật không? - Lần này Minh Vũ mới ngược mặt nhìn cô. Đôi đồng tử màu hổ phách tượng trưng cho một loài hổ báo hùng vĩ đang nhìn Đông Nhi chằm chằm vẻ nghi hoặc. Minh Vũ anh cũng muốn tin, nhưng điều gì đó khiến anh không thể.

- Là thật!! Minh Vũ, anh phải tin em!! - Đông Nhi khụy xuống dưới chân Minh Vũ. Cô nắm lấy bàn tay anh lay lay mạnh. Cô không thể để cho Minh Vũ hiểu lầm cô mãi được. Cô không muốn.

- Vậy tại sao Minh Quân lại để em đi dễ dàng như thế? - Gương mặt điển trai, kiêu ngạo của Minh Vũ vẫn lạnh như băng, khiến Đông Nhi cô khẽ rùng mình. Đôi môi Minh Vũ nở nụ cười buồn.

Sự việc lần này dường như đã xé nát cả thân xác lẫn tâm hồn của Minh Vũ. Đến mức ngay lúc này đây, Đông Nhi đang phải quỳ dưới chân anh, anh cũng chẳng hề động lòng. Bảo vệ một đứa con gái bé nhỏ mà anh cũng làm không xong thì anh còn làm được trò trống gì nữa.

Sự lạnh lùng đến vô cảm của Minh Vũ khiến Đông Nhi có hơi hụt hẫng, nước mắt giàn giụa nhưng vẫn kiên quyết nắm chặt lấy tay Minh Vũ.

- Em không biết, nhưng lúc em nói.... em yêu anh. Anh ấy không làm gì em nữa!

- Nói dối tốt lắm cô bé! - Minh Vũ kéo tay Đông Nhi để cho cô đứng dậy. Anh hơi nhướn người, anh muốn chạm vào bờ môi mỏng màu cánh hoa đào ấy. Nhưng điều gì đó khiến anh khựng lại. Chỉ còn một chút nữa thôi, môi anh sẽ chạm vào môi Đông Nhi nhưng anh không thể. Chừng hững lại vài giây. Minh Vũ quay mặt đi nhằm tránh ánh mắt ngạc nhiên của cô, anh bước ra khỏi phòng trước khi chốt lại câu cuối. - Chắc em mệt rồi! Ngủ đi!!

Đó là nụ hôn lạnh lùng nhất từ trước đến nay.

Nước mắt Đông Nhi vẫn cứ rơi. Cô không làm chủ được nước mắt của chính mình nữa. Cô ngã người ra chiếc giường êm, cái thứ nước mặn đắng nư xát muối vào lòng cô, nó vẫn không chịu ngừng. Đông Nhi chỉ thều thào được vài chữ khi Minh Vũ bước ra khỏi phòng. Một câu nói, nói cho chính mình nghe thì đúng hơn:

- Em yêu anh... em không hề nói dối!

....

- Vào lớp đi! - Cũng như mọi lần. Minh Vũ vẫn đưa Đông Nhi đến tận lớp, đứng nhìn theo dáng cô cho đến khi cô ngồi ổn định vào chỗ, anh mới quay về lớp mình.

Nhưng... sự ngượng ngập sau ngày hôm ấy đến nay vẫn còn. Minh Vũ lại trở về với con người lạnh lùng, bất cần vốn có của mình. Vẫn lao đầu vào các cuộc truy lùng, đổ máu trong thế giới ngầm. Đông Nhi vẫn là con bé ương bướng, ngốc nghếch ngày nào. Chỉ là... vết thương và cái bóng của chính mình quá lớn. Khiến bức tường vô hình ngăn cách cả hai ngày càng xa hơn.

- Đông Nhi! Bạn với Minh Vũ có chuyện gì à? - Cô nữ sinh ngồi ngay bên cạnh Đông Nhi quay người sang hỏi.

- Không... không có chuyện gì cả! - Đông Nhi quả thật rất khó chịu khi bị mọi người thường xuyên nhắc đến vấn đề này. Mấy ngày hôm nay ai gặp cô cũng hỏi những câu thuộc về riêng tư, khiến cô nhả mặt tỏ vẻ bực bội.

- Nhưng sao tôi thấy Minh Vũ đối xử với bạn không giống trước! Đừng nói hai người sắp ly hôn nhé!

- Im ngay!!! Tôi cấm cậu nhắc đến chuyện này nữa đấy!! - Đập mạnh bàn tay xuống chiếc bàn khiến các học viên khác trong lớp giật mình quay lại. Cũng khiến cho bàn tay cô đỏ ửng lên, đau rát. Nhưng chính sự tức giận trong cô làm nó chẳng xi nhê gì. Đông Nhi quát xối xả vào mặt cô học viên "hàng xóm" của mình. Như núi lửa được dịp phun trào, nước mắt cô cũng tràn ra. Đông Nhi nhanh chân chạy ra khỏi lớp, trước khi các học viên khác kịp nhìn thấy những giọt nước mắt trên gương mặt mỹ miều của "hotgirl".

Bước chân vô thức cứ chạy mãi. Nó dừng lại ở một bãi đất trống sau trường. Ngạt ngào cả mùi hương của hoa hồng. Đông Nhi bần thần bước đi trên con đường được rải đầy sỏi đá màu trắng. Khiến nó gây nên tiếng động từ mỗi bước chân của cô. Đông Nhi ngồi xuống chiếc ghế đá đặt dọc theo lối đi. Hít mạnh một hơi thật sâu, cố gắng tìm kiếm chút hương thơm từ khu vườn này.

Hoa hồng được trồng ngay hàng thẳng lối. Đung đưa theo mỗi lần có cơn gió đi ngang qua. Một vài nơi được dùng hoa hồng để kết thành những mái vòm. Y hệt như chốn thần tiên trong mấy bộ truyện cổ tích cô thường được nghe vào mỗi tối trước khi đi ngủ.

- Làm gì ở đây vậy hả? - Một tiếng nói vang lên. Đánh thức Đông Nhi đang mê mụi trong đám vườn hồng này, đưa cô trở về thực tại.

- Còn anh làm gì ở đây! - Hơi giật mình vì Khánh Đăng, kẻ thù không đội trời chung với Minh Vũ chồng cô đang đứng trước mặt mình. Đông Nhi ngược mặt sang chỗ khác, kênh kiệu hỏi lại.

- Nơi này đâu có cấm tôi vào! - Khánh Đăng nhếch khóe môi. Anh thấy cô ngồi bồn thần dưới khu vườn này qua ô cửa sổ trong lớp anh. Cầm thấy thú vị khi tiếp xúc với cô gái này. Điều đó khiến anh từ trên lớp, băng qua ba tầng cầu thang để xuống đây, gặp cô. Bàn tay anh bất giác đưa lên, muốn chạm vào mái tóc màu hạt dẻ ấy.

- Vậy thì nó cũng đâu có cấm tôi! Việc gì anh phải xen vào!

- Giải lắm vợ à!! - “Vợ?!”. Một giọng nói trầm khác vang lên. Cũng đang bước đến gần Đông Nhi và Khánh Đăng. Sau cái vòm hoa được kết bằng hoa hồng, hiện ra Minh Vũ với đôi môi đang nhoen miệng cười. Anh quay hẳn người sang Khánh Đăng, hất mặt - Cậu đang làm gì vợ tôi vậy?

- Tại sao những lúc tôi gặp Đông Nhi, cậu đều xuất hiện đúng lúc vậy? - Khánh Đăng cũng ngang ngạnh không kém. Anh cau mày tỏ vẻ khó chịu với Minh Vũ.

- Trùng hợp thôi... - Minh Vũ nở nụ cười ma mị. Nhưng khi anh đang đứng giữa khu vườn đầy hoa hồng này, nụ cười ấy còn đẹp hơn cả đẹp. Chắc chắn những đôi mắt đang do thám trên lớp kia đã sững sờ lên hết cả rồi. - ... Hoặc có thể, ông trời có mắt. Chắc cậu đang định làm gì đó với vợ tôi, nên ông trời mới cho tôi xuống đây!

- Nên nhớ, cậu không phải là thiên thần, cậu chỉ là một ác quỷ không hơn không kém! - Nhếch đôi môi lên, Khánh Đăng bật ra câu nói như dao găm. Anh gằng từng chữ, cố gắng để nó đáng sợ hơn.

- Vậy cậu không sợ khi đứng trước ác quỷ à? Sao không biến khỏi đây trước khi cậu tan xác! - Minh Vũ rít lên với thanh đáng sợ. Nhưng nụ cười vẫn còn ngự trị trên đôi môi. Là nụ cười thách thức. Đôi mắt màu hổ phách của anh nhìn hơi chếch về phía sau lưng của Khánh Đăng. - ... Nhìn xem!

Khánh Đăng theo phản xạ nhìn theo hướng đôi mắt của Minh Vũ đang nhìn. Trước mắt anh hiện ra là hai tên to con, bặm trợn mặc vest đen từ đầu tới chân. Đang từ từ tiến về phía ba người họ.

- Tôi thách cậu có thể đứng đây trong vòng ba giây! Họ sẽ có thưởng nếu giết được cậu đấy! - Minh Vũ tiếp tục đàn áp đối phương bằng nụ cười chết người. Ác quỷ trong con người anh đang dần bộc lộ ra ngoài. Thanh âm rít lên như bão tố khiến người khác lao đao, quay cuồng rồi tự... đâm đầu mà chết ngất.

- Đồ khốn!! - Khánh Đăng cắn nhẹ môi. Ném cho Minh Vũ một cái nhìn sắc bén rồi quay lưng lại bước đi ra khỏi khu vườn. Dù sao... anh cũng không ngu ngốc đến nỗi mà lựa chọn cách chết trong lúc này. Vì anh biết rõ, lực lượng của Minh Vũ tài cán đến đâu. Một thủ lĩnh giỏi, tất nhiên những tên cận vệ khác cũng sẽ giỏi theo.

- Đừng đi đâu một mình nữa, biết chưa? - Đôi đồng tử màu hổ phách vẫn còn nhìn theo bóng dáng của Khánh Đăng cho đến khi nó mất hút. Anh nói nhưng không nhìn Đông Nhi. Khuôn giọng đã nhẹ nhàng hơn lúc nãy nhiều.

- Sao... anh biết tôi ở đây?

- Anh sang lớp tìm em nhưng không thấy! Nghe họ nói... em đã khóc rồi chạy ra khỏi lớp... - Minh Vũ nheo đôi mắt tuyệt mỹ nhìn Đông Nhi. Quả thật như những gì anh nghe thấy được, trên đôi gò má kia, còn nguyên dấu vết của nước mắt đọng lại. Anh lại thấy xót, điều gì khiến cho Đông Nhi như thế? - ... Sao em khóc?

- Minh Vũ.... anh cười tôi là do gia đình ép buộc thôi, đúng chứ? - Trọng tâm của câu hỏi bị lệch đi hướng khác. Đông Nhi hạ giọng hỏi ngược lại Minh Vũ. Câu hỏi hết sức nhẹ nhàng, nhưng để thốt ra được câu hỏi ấy, cô đã phải dằn vặt, đấu tranh tư tưởng trong chính con người mình.

Không như thuở bé, mỗi lần cô phân vân điều gì đó, cô lại đi tìm hoa rồi ngắt đi từng cánh một. Miệng lại lẩm bẩm: “có, không” theo từng cánh hoa. Nhưng bây giờ, cô đã là một thiếu nữ, nếu được như thế, cô đã không khổ sở như thế này.

- Chẳng nhẽ... em không biết lý do từ trước đến giờ anh luôn bảo vệ em là gì sao? - Khựng lại vài giây vì câu hỏi của Đông Nhi, Minh Vũ ngạc nhiên. Anh nhún mày, tiếp tục đặt câu hỏi khác cũng chẳng đúng

trọng tâm. Chẳng lẽ... Đông Nhi không hiểu lòng anh sao...?

- Đó chỉ là nghĩa vụ của một người chồng phải làm với vợ mình! Nếu anh không muốn, cũng có thể bỏ mặc tôi mà! - Đông Nhi thốt ra câu nói khác như dao có lưỡi bén. Xoáy sâu vào tâm can Minh Vũ khiến anh thấy nhói. Là Đông Nhi cô ấy không hiểu hay đang cố tình không hiểu?

- Đồ ngốc!!! - Minh Vũ có im lặng vài giây. Đôi mắt màu hổ phách tức giận nhìn Đông Nhi. Sau đó cau mày, quát lên. Rồi quay lưng lại bỏ đi.

Chỉ còn lại Đông Nhi đứng bần thần ra đó. Cô nắm chặt hai bàn tay lại, cố gắng giữ cho thân mình không phải run lên. Vậy mà nước mắt vẫn cứ chảy dài. Cái dáng cao, gầy mà trước kia cô cho là đáng ghét nhất trên đời bây giờ lại khiến cô yêu mất.

Nhưng... tình yêu chỉ hiện hữu khi xuất phát từ hai trái tim, hai con người. Tình cảm của cô... nói đúng ra chỉ là đơn phương một mình. Hoặc là cô sẽ bên cạnh Minh Vũ để ngày ngày được nhìn thấy anh, hoặc là cô sẽ rời đi, rời xa con người ấy để tình cảm này không đậm sâu hơn nữa.

15. Chương 15

Chap 15: Mẹ và “Đằng phu nhân”!

- Alo...

- “Đến nhà ta ngay, có chuyện gấp lắm!”

- Lúc khác không được à?

- “Không!! Đến ngay đi!!”

Sau đó là những tiếng tút tút dài, báo hiệu rằng đầu dây bên kia đã ngắt máy. Cho chiếc Iphone vào túi quần. Minh Vũ bất giác thở dài những cung rai bước nhanh chóng ra khỏi khu vườn toàn hoa hồng.

Chiếc BMW đã đậu sẵn trước trường đợi anh. Minh Vũ mở cửa xe, nhưng lại ngoái đầu về hướng khu vườn mong muốn tìm thấy một hình dáng quen thuộc.

- Thiếu gia! Mời cậu lên xe!

Đánh mắt sang tên cận vệ đang hối thúc mình. Minh Vũ nhúu mày, rồi cũng ngồi vào xe.

....

- Gọi tôi... - Câu nói của Minh Vũ bị đứt đoạn nửa chừng khi anh vừa mới bước vào phòng, đã thấy sự có mặt của Minh Quân đang ngồi trên chiếc ghế sofa. Đôi mắt đượm buồn của Minh Quân nhìn anh, nhưng anh ngó lơ. - ... làm gì đây?

- Tất nhiên là để trừng phạt kẻ dám cả gan bắt cóc vợ con chứ còn gì nữa! - Giọng nói chua ngoa của Đằng phu nhân vọng vào từ phía sau. Bà bước tới, trên tay cầm khay trà cùng mấy cái tách. Đằng phu nhân đặt cẩn thận chúng xuống bàn rồi ngồi vào chiếc ghế sofa đối diện với Minh Quân. Nhếch môi khẽ cười.

- Minh Vũ, có phải Minh Quân đã bắt vợ con? - Đằng lão gia ho khan vài tiếng để thanh lọc lại cổ họng. Ông lên tiếng với cái giọng khàn đặc.

Minh Vũ cho tay vào túi quần. Đứng trân tráo lướt nhìn Đằng phu nhân. Rồi lại nhìn Đằng lão gia, cuối cùng là dừng lại ở Minh Quân. Cậu em họ của anh đang rất sợ hãi.

Không giống như anh, Minh Quân từ bé đã là cậu bé nhút nhát, luôn luôn được Minh Vũ anh bảo vệ mỗi lần có kẻ bắt nạt. Giờ đây Minh Quân đang ngồi cuối gầm mặt, những giọt mồ hôi không ngừng túa ra trong khi căn phòng này đang lạnh lên với nhiệt độ của máy điều hòa.

- Tôi... không muốn ông đụng đến cậu ấy! - Lời nói chất nịch phát ra từ miệng Minh Vũ, khiến Minh Quân lẫn Đằng phu nhân đều trở mắt nhìn anh với vẻ bất ngờ.

- Chẳng phải nó đã bắt vợ con sao?! Phải trừng phạt nó mới được!!

- Ông không nghĩ đến em ông sao? Khi mất đi đứa con trai này, họ sẽ như thế nào?!! - Điềm tĩnh. Đó là những gì có thể thấy được ở Minh Vũ lúc này. Anh biết thế giới của một Mafia khắc nghiệt đến đâu. “Trừng phạt”, chỉ có thể là chết!

Đằng lão gia hơi chau mày khi nghe Minh Vũ nhắc đến em mình. Phải rồi, Minh Quân là họ hàng của ông mà. Vậy mà từ bao giờ ông đã quên mất điều này. Trái ngược với Đằng lão gia, Đằng phu nhân đằng đằng sát khí. Kế hoạch của bà... đang bị Minh Vũ phá hoại từng bước một.

- Thôi được, ta....

- Không được!!! Nếu như tha cho nó, thì còn gì là mặt mũi của Đằng gia này!! Tôi không cho phép ông tha thứ cho nó!! - Đằng phu nhân bất ngờ đứng bật dậy. Bà gạt phăng tay trong không trung. Gồng giọng phản đối Đằng lão gia.

- Mẹ....!!!

- Im ngay!!! Ta không phải là mẹ cậu!!! Mẹ cậu đã chết từ rất lâu rồi!!!

...

...

Sét đánh giữa trời quang...

...

...

“Đánh” vào tai Minh Vũ khiến anh khụy xuống nền đá lạnh toát...

“Đánh” vào tai Đằng lão gia khiến ông đứng bật dậy khỏi ghế...

Và... “đánh” vào tai Minh Quân khiến anh đưa mắt nhìn ông anh họ của mình lo lắng...

- Bà... bà nói gì??? Bà đang nói gì thế hả??? - Minh Vũ gắng gượng đứng dậy nhờ sự giúp đỡ của Minh Quân. Nhưng anh lại gạt phắt nó ra, cố đứng vững bằng chính đôi chân của mình. Đôi mắt màu hổ phách trợn tròn ngạc nhiên nhìn Đằng phu nhân xen lẫn cả tức giận.

- Hừ... Sẵn tiện đây ta nói luôn một thể. - Đằng phu nhân nhếch môi, bà quay sang Đằng lão gia, chờ đợi cái gật đầu. Đằng lão gia không còn cách nào khác, ông khẽ gật đầu nhẹ rồi chống hai cánh tay lên bàn. Đằng phu nhân chỉ chờ có thể, đôi môi ma mị của bà khẽ mấp máy, găng rõ từng chữ. - ... Ta không phải là mẹ của cậu!! Rõ chưa?!

- Nói dối!! Còn đôi mắt màu hổ phách kia. Chẳng phải tôi lai gen từ bà sao?? - Minh Vũ phải cố gắng và kiên cường lắm mới trụ được đến tận bây giờ. Vô số câu hỏi cứ quay vòng vòng xung quanh anh, khiến bước chân của anh hơi loạng choạng. Mẹ anh... mẹ ruột anh bây giờ đang ở đâu...?

Đằng phu nhân khẽ cười khẩy một cái, rồi dùng ngón tay chạm vào mắt mình sau đó nhấc nó ra. Đôi mắt đen lay láy của bà nhìn thẳng vào Minh Vũ để chứng minh cho anh thấy.

Bà ấy mang lens bấy lâu nay. Thế mà Minh Vũ anh không hề nhận ra. Rốt cuộc thì... cái quái gì đang xảy đến với anh vậy...?

- Biến ngay cho tôi!!! - Thanh âm của Minh Vũ gầm lên, chẳng khác gì là một ác quỷ thật sự. Minh Vũ gạt Đằng phu nhân qua một bên. Bước chân gấp gấp tiến đến bàn làm việc của Đằng lão gia, cũng là nơi ông đang đứng nhìn anh với đôi mắt đầy hối lỗi. Minh Vũ đập bàn. Quát lên. - Tôi chắc chắn là ông có biết chuyện này!! Nói mau. Mẹ ruột của tôi đang ở đâu??!!

- Con ngồi xuống đi. Ta sẽ nói cho con biết tất cả!! - Đằng lão gia uy nghiêm hất mặt về phía bộ bàn ghế sofa. Chất giọng ông có gì đó chua xót. Ông cũng bước đến rồi xuống ghế, đan hai bàn tay vào nhau, đắm chiều nhìn chăm chăm vào không trung. Dường như ông đang cố gắng hồi tưởng lại cái quá khứ không mấy tốt đẹp ấy. - Mẹ của con là một người phụ nữ đẹp. Có đôi mắt y hệt như con bây giờ. Khi vừa mới sinh ra con, bà ấy đã phải theo ta đi làm nhiệm vụ của một Mafia. Bà ấy đã giúp đỡ rất nhiều cho ta khi cả hai chúng ta cùng hợp tác với nhau. Nhưng vừa mới sinh con, sức khỏe bà đã yếu lại thêm tinh thần không

thoải mái, bà bị sản hậu. Nhưng bà ấy vẫn cố chịu đựng. Cuối cùng mẹ con hoàn toàn kiệt sức. Chỉ kịp nhìn thấy con trai mình từ khi mới lọt lòng. Ta.... có lẽ ta đã gián tiếp giết chết bà ấy!!

- Khốn khiếp!! - Minh Vũ rít lên. Ánh mắt màu hổ phách không phải đơn thuần chỉ là sự tức giận, mà là cả một xúc cảm dây tơ rề má với nhau. Anh nắm mạnh tay xuống bàn khiến tay anh rơm rớm máu. Minh Vũ anh... vẫn chưa nhìn thấy mặt mẹ mình một lần. Bất chợt ngón tay chỉ thẳng về phía Đằng phu nhân đang đứng, sự hận thù khiến giọng của anh càng giống ác quỷ hơn. - Vậy còn bà ta, bà ta là ai?!!

- Là... vợ sau của ta! Ta biết, rồi con sẽ hận ta, nên mới bày ra kế hoạch này. Cho bà ấy mang lens để đổi màu mắt và đóng giả là mẹ con!!

- Hừ... - Minh Vũ cười nhạt, khóe môi động đậy nhếch lên khinh khi người đàn bà đóng giả mẹ anh bấy lâu nay. Người đàn bà dơ bẩn dám dùng danh nghĩa là mẹ anh để làm loạn. Thế mà đã có lúc, anh đã hận mẹ mình rất nhiều. Cái ngày bà ta đến và tự xưng là mẹ anh. Minh Vũ anh đã rất muốn ôm chầm lấy bà nhưng sự căm thù lại điều khiển lí trí anh, khiến anh không thể không hận bà ấy - Bà ta không xứng đáng để đóng giả mẹ tôi!!!

Minh Vũ hét lên rồi toan vùng chạy ra khỏi phòng. Anh không muốn ở đây thêm bất cứ giây phút nào nữa.

- Khoan đã, ta có thứ này cho con!! - Đằng lão gia đứng dậy, tiến đến chiếc bàn làm việc của mình. Sau đó kéo một ngăn tủ, lấy từ trong ấy ra một chiếc hộp nhỏ màu vàng sáng. Đường như ông đã thuộc lòng vị trí của chiếc hộp này. Đằng lão gia đưa nó về phía Minh Vũ, cất giọng. - Thứ này là của mẹ con. Bà ấy đã muốn trao cho con dâu của bà ấy khi con lấy vợ!

Khựng lại, xem như là một điều cuối cùng Minh Vũ anh có thể lắng nghe. Anh nhận chiếc hộp nhỏ ấy từ tay Đằng lão gia. Rồi từ từ mở nắp chiếc hộp ấy ra. Một chiếc nhẫn đập vào đôi mắt màu hổ phách của anh.

Mặt nhẫn hình bầu dục hơi dài, được khảm những viên kim cương nhỏ xíu mài xéo cạnh, sáng lấp lánh. Thân nhẫn bằng vàng mảnh mai và tinh tế. Vàng được chế tác như một chiếc lưới bao bọc xung quanh những viên kim cương.

Là... di vật của mẹ anh muốn để lại sao?

- Ta đã chọn Đông Nhi từ lúc mới gặp. Con bé y hệt như mẹ con, thông minh và còn xinh đẹp nữa, con....

- Tôi sẽ không để bị kịch ấy lặp lại với Đông Nhi đâu! Ông đừng hòng!!

Minh Vũ bước ra khỏi phòng. Nắm chặt chiếc hộp có chiếc nhẫn của mẹ anh trong tay. Anh chỉ muốn bật khóc... nếu có thể.

....

“Cạch!”

Tiếng mở cửa phòng vang lên. Đông Nhi quay ngoắc sang hướng có phát ra tiếng động ấy. Trước mặt cô là một Minh Vũ đang bồn chồn bước đi trong vô thức. Trông anh chẳng giống anh gì cả. Cô gấp lại trang sách đang đọc dở dang, ngồi sát ra mép giường nhìn Minh Vũ:

- Minh Vũ... sao anh về trễ vậy?

- Đông Nhi, mẹ anh... - Câu nói ấy bị đứt đoạn. Anh khụy xuống nền đá lạnh toát của căn phòng, ngay trước mặt Đông Nhi. Minh Vũ vòng cánh tay ôm chặt lấy eo cô, rồi dựa đầu mình vào người cô ấy tìm chút chỗ dựa, nhất là ngay lúc này.

- Anh... anh làm gì thế hả? Mẹ anh có chuyện gì à? - Đông Nhi vừa hỏi vừa đẩy nhẹ cánh tay Minh Vũ ra. Minh Vũ bây giờ khác quá, chẳng hiểu từ chiều đến giờ anh ấy đi đâu nhưng lại về nhà với cái bộ dạng thất thần này. Khiên vô vờn câu hỏi lại bủa vây lấy Đông Nhi.

- Bà ấy không phải mẹ anh!! Mẹ anh đã chết từ lúc anh còn rất nhỏ rồi!! - Minh Vũ lại không kiềm được bình tĩnh khi nhắc đến người đàn bà thói tha ấy. Anh dụi đầu vào người Đông Nhi rồi lặng im thín thít.

Đông Nhi cũng không hỏi thêm gì nữa. Cô hơi cúi người, choàng hai cánh tay nhỏ bé của mình ôm lấy tấm lưng của Minh Vũ. Mặc dù không ôm hết cả tấm lưng, nhưng cô vẫn mong có thể giúp cho Minh Vũ vui đi chút nào đó nỗi phiền lòng.

16. Chương 16

Chap 16: Bảo vệ chồng tôi!

Không gian và thời gian như lắng đọng. Nó trôi chậm đi, hoặc thậm chí là ngừng lại hẳn. Màng đêm dày đặc cũng từ từ buông xuống qua tấm kính có rèm ngăn to hướng ra ban công của căn biệt thự.

Trong căn phòng có hai màu chủ đạo là trắng và đen này, thiếu gia duy nhất của tổ chức Mafia P&R đang yếu đuối khụy xuống bên vợ yêu của mình.

Một tên cầm đầu Mafia nắm trong tay biết bao nhiêu là sinh mạng của con người. Chỉ cần một cái hất đầu nhẹ, chắc chắn máu sẽ đổ.

Nổi tiếng với cái dáng vẻ lạnh lùng, ngạo mạn và gương mặt điển trai, anh tuấn. Không ít các cô gái liền đâm đầu vào say mê anh, mặc dù họ biết dính vào Mafia, họ sẽ không có lối thoát.

Tập đoàn P&R là một tập đoàn lớn mạnh cả trong và ngoài nước. Các công ty chi nhánh của tập đoàn này đều theo chân P&R mà ngày một phát triển. Sẽ không ít người muốn lật đổ cái tập đoàn hưng thịnh này, nhưng... họ phải bước qua xác Minh Vũ.

Đằng Minh Vũ - con trai độc nhất của Đằng lão gia - sẽ không ngần ngại mà vì cha mình đi trừ khử chúng ngay lập tức. Những gì anh làm, không phải là chữ "Hiếu" cho cha mình mà chỉ là một chữ "Ôn" duy nhất.

Tổ chức Mafia P&R từ đó cũng phát triển theo. Người ta biết đến nó bởi Minh Vũ, một tên nổi tiếng có máu mặt là gan lì. Giết người như giết thú vật. Anh bất chấp tất cả để có được những thứ mình mong muốn. Nhưng nó luôn nằm trong khuôn khổ của giới hạn.

Vì anh biết rõ đâu là thời cơ và đâu là điểm dừng.

Thừa hưởng đôi mắt màu hổ phách từ mẹ và sự thông minh, nhan nhay từ cha. Minh Vũ anh nắm gọn trong tay các thuộc hạ Mafia. Chỉ số mức độ tàn ác của anh còn gấp bội hơn cả Đằng lão gia, mình chứng rành rành cho câu nói: "Con hơn cha là nhà có phúc".

...

- Anh có cái này cho em!

Minh Vũ vội đứng dậy rồi quay mặt đi chỗ khác để khuất tầm nhìn của Đông Nhi. Đưa tay quạt ngang đôi mắt, dường như anh đang cố che giấu những giọt nước mắt yếu đuối trong lòng. Anh quay lại, móc từ trong túi quần ra một chiếc hộp nhỏ màu vàng sáng, chạm khắc cầu kì, tinh xảo.

- Nó là của mẹ anh! Bà ấy mong có thể trao lại cho con dâu của bà ấy!

Đông Nhi tần ngần ra nhìn chăm chăm chiếc hộp ấy. Quả thật nó rất đẹp. Bàn tay cô toan đưa ra đón lấy chiếc hộp ấy, nhưng nó chợt khựng lại rồi bất giác thụt về. Đông Nhi đưa mắt nhìn Minh Vũ, sau đó nhướn mày nhìn chiếc hộp. Thanh âm nhẹ cất lên:

- Em... xứng đáng nhận nó sao?

Minh Vũ buông thõng tay cầm hộp nhẫn, tay còn lại anh cho vào túi quần. Ngạo mạn nhìn Đông Nhi mà tức giận. Gì mà không xứng đáng...? Đông Nhi cô đang nghĩ gì vậy?

- Phải, vì em là vợ anh!

- Nhưng chỉ là trên mặt hình thức. Còn sự thật anh không hề yêu tôi!! - Đông Nhi đứng phắt dậy. Hơi lớn tiếng với Minh Vũ nhưng đó là những thứ luôn đeo bám cô từ khi làm vợ Minh Vũ. Câu nói buông ra từ khuôn miệng của Đông Nhi. Nước mắt cũng theo đó ứa theo, ngẹn đắng.

- Em nghĩ vậy thật sao?

Minh Vũ cười nhạt, một nụ cười hời hợt nhất từ trước đến giờ. Anh cúi mặt, nhìn cái hộp nhỏ trên tay mình rồi nắm chặt nó, như thể muốn bóp nát nó ra.

Cẩn nhẹ môi, anh quay bước chân về phía chiếc bàn bên cạnh giường ngủ. Chần chừ một lúc, Minh Vũ đặt nó lên bàn. Hộp nhẫn trở lại một mình giữa chiếc bàn lớn, càng rục rở thêm dưới ánh trắng rọi vào từ ngoài ban công phòng Minh Vũ.

Anh bước ra ngoài. Khi lướt qua Đông Nhi, Minh Vũ đưa mắt nhìn cô. Ánh mắt lạ mà Đông Nhi thấy lần đầu khiến cô hơi sợ. Ánh mắt màu hổ phách chất chứa rất nhiều xúc cảm hỗn tạp, làm cho người khác cảm thấy khó chịu, bứt rứt.

- Em là đồ ngốc!

Phán một câu như sét đánh ầm ầm giữa trời. Minh Vũ bước ra khỏi phòng rồi tiện tay đóng cánh cửa một cách thô bạo nhất. Đông Nhi bần thần ngồi xuống chiếc giường êm ái. Cả người cô bỗng chốc run lên bần bật.

Cô khóc...

Minh Vũ bước nhanh ra khỏi khuôn viên nhà mình. Gương mặt sắc lạnh lướt nhìn mấy tên vệ của mình, Minh Vũ cất giọng lạnh lẽo:

- Đã tìm thấy hắn ta chưa?

- Tìm thấy rồi thưa thiếu gia. Chúng ta đến đó hay...

- Đưa tôi đến đó ngay bây giờ!

Hơi chùng hững vì bị Minh Vũ cắt ngang, tên cận vệ ấy vẫn không quên cúi nhẹ đầu rồi mở cửa xe. Cho đến khi Minh Vũ đã yên vị thì đóng nhẹ cánh cửa. Hất mặt về tên lái xe nhằm ra lệnh.

Đánh ánh mắt sang cái hộp nhẫn đang bơ vơ cô đơn trên bàn. Đông Nhi bước lại gần. Đưa tay cầm nó lên rồi từ từ mở ra. Chiếc nhẫn sáng chói đập vào mắt cô.

Là di vật... của mẹ chồng cô đây sao?

Cầm hộp nhẫn trong tay. Đông Nhi vùng chạy ra ngoài. Ngó khắp hành lang cũng chẳng thấy Minh Vũ chồng cô đâu. Đông Nhi hối hả chạy xuống các bậc cầu thang, miệng không ngừng gọi tên Minh Vũ.

- Thiếu phu nhân, thiếu gia ra ngoài rồi ạ!

Cô hầu việc từ trong bếp bước ra vì nghe được giọng Đông Nhi. Cô không quên cung kính cúi đầu trước "thiếu phu nhân" cao quý này.

- Đi lâu chưa?

- Khoảng 10 phút rồi thưa cô!

Nghe được phân nửa câu cũng đủ hiểu vấn đề. Đông Nhi vợ vội cái áo khoác mỏng rồi bỏ chạy ra ngoài. Cô phải đuổi theo Minh Vũ.

- Thiếu phu nhân, cô muốn đi đâu? - Tên cận vệ của Minh Vũ đứng ra chắn đường Đông Nhi. Khuôn âm lạnh cất lạnh.

- Đưa tôi đến chỗ Minh Vũ! - Đông Nhi nói nhanh. Cô gồng giọng. Có lẽ cô đã biết được, Minh Vũ chồng cô đang định làm gì.

- Không được, thiếu gia không cho phép cô bước ra ngoài!

- Cho tôi ra ngoài nhanh lên!!! Anh muốn để Minh Vũ gặp nguy hiểm hay sao?? - Hết sức chịu đựng với cái vẻ nhu mì bên ngoài, Đông Nhi quát lên. Đường đường chính chính dùng uy lực của một Đẳng thiếu phu nhân để uy hiếp.

Cô đâu biết rằng, không cần dùng danh tiếng của Đảng thiếu phu nhân, tiếng nói của cô cũng đã quyền lực đến cỡ nào. Mấy tên cận vệ hầu hết đều cúi rạp đầu, run rẩy bầy trước thái độ của Đông Nhi. Chỉ có riêng nhất tên cận vệ kiêm trợ lý Kim của Minh Vũ là nheo mắt nhìn cô.

- Anh biết đúng không? - Đông Nhi hơi nghiêng nghiêng đầu nhìn trợ lý Kim. Buông câu nói nhẹ nhàng khác hẳn với lúc ban đầu. Khi nhận được cái gật đầu nhẹ từ người đàn ông này, Đông Nhi càng nổi điên hơn. - Biết mà vẫn bình thản đứng đây!! Các người có phải là cận vệ của Minh Vũ không vậy??!!

- Nhưng thưa thiếu phu nhân, tôi...

- Im ngay!!! Mau đưa tôi đến đó, đừng trách tôi nếu có chuyện gì tồi tệ xảy ra với Minh Vũ!!! - Đông Nhi gằn giọng hơn. Cái giọng lạnh lùng của cô chẳng hợp với thể loại này chút nào, nhưng mọi người đã tôn sùng cô là người phụ nữ quyền lực, vì vậy phải biết khai thác nó một cách triệt để nhất.

Đám cận vệ bắt đầu luống cuống, rầm rập nghe theo đi chuẩn bị xe cho cô.

Trợ lý Kim cũng chẳng ngoại lệ, khi chiếc BMW vừa dừng lại hẳn, anh nhanh chóng bước đến cung kính mở cửa xe.

- Ở đây... có tất cả bao nhiêu người? - Bất giác cất giọng hỏi. Đông Nhi chưa bước vào xe vội. Cô đưa mắt quét một lượt đám cận vệ, đếm thầm từng tên một.

- Khoảng... 10 người thưa cô!

- Một nửa ở lại đây, nửa còn lại theo tôi! - Đông Nhi hất mặt về đám cận vệ. Y hệt như động tác của Minh Vũ. Có lẽ ở bên cạnh anh, cô cũng biết được kha khá cách để trấn áp tinh thần người khác. Gương mặt tựa thiên sứ không hề có bất kì một thứ gì gọi là cảm xúc, chỉ còn những đường nét sắc sảo trên khuôn mặt thanh tú cùng sự lạnh giá.

Đông Nhi bước vào xe, sau khi đã yên vị. Chiếc BMW từ từ lăn bánh rồi đi hối hả với vận tốc khá nhanh cùng sự chỉ dẫn của trợ lý Kim, chỉ có anh là biết đường đến đó.

Vẫn còn nắm chặt cái hộp nhỏ màu vàng sáng trong lòng bàn tay. Đông Nhi ngược mặt nhìn ra khung cảnh bên ngoài với những hình ảnh cứ chạy vụt qua, chẳng thể định hình nó là cái gì. Cô cắn chặt môi, trong lòng rối bời khi nghĩ đến Minh Vũ, nắm tay lại càng siết chặt hơn.

"Mẹ...! Nhất định mẹ phải bảo vệ anh ấy! Nhất định phải bảo vệ chồng con!"

17. Chương 17

Chap 17: Bảo vệ chồng tôi! - P2

Phải mất khoảng 15 phút đi đường. Chiếc BMW màu đen mới dừng hẳn lại ở một con đường khá vắng. Chiếc xe đỗ xích trước một khoảng đất trống khá rộng.

Cái lạnh của ban đêm buốt giá khiến Đông Nhi khẽ rùng mình khi vừa bước xuống xe. Cái áo khoác mỏng tang này, không giúp cô tránh bớt đi cái rét lạnh ngày lúc này.

Đông Nhi nhận thấy hai chiếc BMW màu đen bóng loáng đang đậu ở phía trước. Bên cạnh đó còn có thêm ba chiếc xe màu trắng khác. Xe BMW ấy chắc chắn là của chồng cô. Còn ba chiếc kia, chỉ có thể là của kẻ mà cũng chính là mục đích Minh Vũ tìm đến đây.

Nhìn số lượng xe với nhau thôi cũng đủ cho Đông Nhi biết rằng phe Minh Vũ ít hơn. Điều đó làm cô thấy lo hơn nữa.

- Thiếu phu nhân, cô cứ đợi ở đây. Để chúng tôi vào đó!!

- Tôi không bỏ mặc Minh Vũ được! - Đôi mắt to tròn của Đông Nhi nhìn vào khoảng không vô định của bãi đất trống trước mặt. Phía sâu bên trong ấy, chắc chắn đang xảy ra một cuộc chiến hỗn loạn. Cô vẫn không rời mắt sang chỗ khác, mà cất giọng hỏi - Minh Vũ tìm "hắn" đúng chứ?

- Vâng thưa cô, chính là người cầm đầu của tên phá đám hôm đám cưới của cô! - Trợ lí Kim gật đầu nhẹ, anh cũng nhìn theo hướng mà Đông Nhi cô đang nhìn.

- Hắn ta đáng sợ lắm sao?!

- Vâng, bằng đàn của hắn hầu hết là những tên cao thủ! 2 năm trước, thiếu gia đã từng thua dưới tay hắn trong một trận đấu...

Nghe đến đây, Đông Nhi bỗng nổi hết cả da gà. Chẳng hiểu có phải vì gió lạnh hay không, nhưng cô đang cảm thấy sợ. Minh Vũ tài giỏi đến như thế mà còn thua hắn, trong khi cô chẳng có tất sát nào trong tay mà đòi đến giúp anh.

Nhưng điều đó không đủ làm cho cô nhụt chí. Nắm chặt tay lại thành nắm đấm. Dù thế nào đi chăng nữa, cô cũng phải đưa Minh Vũ lành lặn trở về. Đông Nhi cất giọng, thanh âm trầm dứt khoát ra lệnh:

- Tất cả theo tôi vào trong!

Ngay lập tức, 5 tên cận vệ cùng trợ lí Kim răm rắp nghe theo. Trợ lí Kim từ trước đến nay luôn rất chuẩn mực, chỉ chăm chăm nghe theo lời của một mình Minh Vũ và không nghe theo bất kì ai khác, cho dù đó có là vợ chồng Đẳng lão gia, hoặc có thể nói, Minh Vũ là người ảnh hưởng tới anh rất lớn.

Nhưng ngay lúc này, anh hoàn toàn phá lệ. Không hề phản ứng trước câu ra lệnh của Đông Nhi mà chỉ biết nghe theo. Điều đó cho thấy hiện tại Đông Nhi đang đáng sợ đến mức nào.

Cái khu đất u ám dẫn sâu vào trong. Chỉ lờ mờ ánh sáng của những ngọn đèn điện được người ta thắp sáng thâu đêm. Trước mặt Đông Nhi cũng như những tên cận vệ khác hiện ra là một công trình đang được xây dựng dở dang. Bên cạnh còn một khu đất trống khá rộng khác. Xung quanh toàn là xi măng cốt thép chất đống.

Nhưng điều thu hút Đông Nhi nhất, là những gì đang diễn ra trên bãi đất trống ấy. Cô cùng mấy tên cận vệ nấp vào một bụi cây lớn, hơi rậm rạp.

Rất dễ nhận ra Minh Vũ vì cái dáng chẳng thể lẫn đi đâu được. Phía sau anh là khoảng hơn chục tên cận vệ. Minh Vũ cho cả hai tay vào túi quần nghênh mặt nhìn tên đứng đối diện.

Người đứng trước mặt anh không ai khác, là hắn - Tử Thông.

- Lâu ngày không gặp trông mày ngon nhỉ? Tao cũng muốn đi tìm mày đây! - Cái giọng khàn đặc của Tử Thông cất lên. Hắn hất mặt về phía Minh Vũ kiểu thách thức.

Minh Vũ nhếch môi ma mị. Nụ cười từ khóe miệng cậu hiện ra, khẽ động đậy theo từng lời nói:

- Lắm lời! Chẳng phải mày sai đồng bọn đến phá ngày vui của tao sao?

- Mày thù dai thật đấy! Tao cũng định đi tìm mày để trả thù cho thằng em đáng thương bị mày giết chết đó!

- Tốt!... - Một lời khen đầy ẩn ý dành cho đối phương, Minh Vũ từ từ tiến về trước. Đôi môi vẫn còn ma mị bởi nụ cười nửa miệng đầy mê hoặc. - Vậy thì, giải quyết sớm đi!

Câu nói vừa dứt. Một toán người bên phía Tử Thông lao đến. Nhanh chóng tạo ra một cuộc ẩu đả lớn gây kinh thiên động địa. Mấy tiếng súng cứ vang lên từng hồi. Chủ yếu là chĩa lên trời để làm lung lay tinh thần của đối phương.

Đông Nhi run lên. Cô đang nhú mày, cố gắng dõi theo từng hành động của Minh Vũ.

Nhưng... phe Minh Vũ chồng cô vẫn yếu thế hơn rõ ràng.

Cô đưa tay nắm chặt cái lá trong bụi cây nơi cô đang đứng. Đến khi nó nát ra từng mảnh nhỏ, cô mới buông thả để nó bay theo gió.

- Thiếu phu nhân, để chúng tôi xông ra! - Giọng nói trợ lí Kim cất lên. Đánh thức Đông Nhi đang trong cơn rối bời. Anh đang nhận thấy sự hồi hộp từ Đông Nhi, điều đó khiến anh hồi thúc cô cho họ tiếp sức với Minh Vũ.

- Không... không được!! - Đông Nhi giật mình, nhưng vẫn tiếp tục quan sát Minh Vũ. Đôi mắt không rời khỏi anh nửa phút.

- Nhưng thưa cô, chúng ta đang....

- Anh không thấy Minh Vũ đang đánh nhau với Tử Thông sao? Nếu chúng ta xông ra, chắc chắn hẳn sẽ làm liều!! Tôi không cho phép anh làm như thế....!!! - Đông Nhi gồng giọng. Cô lại chau mày nhìn về hướng Minh Vũ. Dường như cô đang nghĩ kế.

Trợ lý Kim như muốn bật giữa ra. Đây là cô gái mà lần đầu tiên anh gặp, trông cô rất rụt rè, nhút nhát lại nhỏ con. Cứ ngỡ sẽ chẳng làm được trò trống gì. Vậy mà không ngờ, lúc này Đông Nhi đang đứng đây và thông minh hơn anh tưởng. Điều dễ dàng như thế nhưng có thể khiến Minh Vũ mất mạng, vậy mà anh không để ý gì cả.

- Nghe tôi này, chúng ta sẽ đi đường vòng! - Bất chợt Đông Nhi lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của trợ lý Kim. Cô nheo mắt nhìn các cận vệ sau lưng mình kiểu “chắc chắn sẽ làm được!” - Chúng ta sẽ đột kích từ phía sau lưng của phe Tử Thông!

Nói xong cô chỉ về hướng tòa nhà đang xây dở để minh chứng. Quả thật tòa nhà ấy ở phía sau phe của đối thủ. Nếu xông ra từ trong tòa nhà ấy, phe Tử Thông sẽ không biết được.

Đám cận vệ âm ừ đồng ý, sau đó tất cả nở nụ cười trên môi. Họ chẳng cần quan tâm Đông Nhi chưa từng có kinh nghiệm gì trong đánh đấm cả, hoặc là không hiểu một chút gì về tổ chức Mafia. Nhưng họ vẫn nghe theo cô, không phải vì cô là vợ của Minh Vũ, mà là vì họ hoàn toàn tin tưởng Đông Nhi mà không hề may mắn hay nghi ngờ.

- Được rồi! Tất cả đi theo trợ lý Kim!

- Còn cô, thiếu phu nhân...

- Tôi sẽ đánh lạc hướng họ cho các anh có thời gian... - Nói đoạn Đông Nhi quay lại hướng có Minh Vũ đang gồng sức lên để chống trả những cú đấm của Tử Thông. Cô lại thấy xót. - ... Nhanh lên đi!! Minh Vũ sẽ không cầm cự nổi nữa đâu!!!

Đám cận vệ hấp tấp bước đi theo lệnh của Đông Nhi. Nhưng sau đó trợ lý Kim khựng lại, anh có hơi chùng chừ, nhưng rồi cũng rút khẩu súng luôn giắt bên hông mình đưa cho cô.

Đông Nhi hơi ngạc nhiên nhưng cũng nhanh tay đón lấy. Cô có biết bắn súng đâu mà đưa cho cô chứ?!

- Không cần thiếu phu nhân phải bắn. Chỉ cần cầm để tự vệ thôi!

- Bảo vệ chồng tôi nhé!! - Nở nụ cười hiền dịu giữa màn đêm buốt giá. Tất cả góp phần cho tinh thần của năm tên cận vệ thêm hưng phấn.

Khẽ gạt đầu một cái thật nhẹ. Đông Nhi nắm thật chặt khẩu súng.

Cô từ từ bước ra khỏi bụi cây. Thản nhiên đến lạ kì. Trong khi hoàn cảnh ở đây đang rối mù hết cả lên.

Là cô đang cố tình gây sự chú ý....!!

Đúng như dự đoán của cô. Toàn bộ phe của Tử Thông đều dừng tay để nhìn cô.

“Truyện kể rằng: Giữa một chốn hỗn loạn nào đó, đột nhiên một đứa con gái xinh đẹp như thiên thần xuất hiện. Cô tỏa sáng y hệt một thần thánh nào đó trong truyền thuyết. Gương mặt thanh tú cùng mái tóc dài màu hạt dẻ, cô trong chiếc váy màu hồng phớt và cái áo khoác mỏng tang đầy khiêu gợi. Tất cả như ngưng đọng. Và... chiến tranh kết thúc!”

- Đồ ngốc!!! Đừng qua đây!! - Minh Vũ hét lên. Vừa đánh đòn trả Tử Thông, anh vừa phải để mắt đến cô vợ rắc rối của mình. “Đông Nhi, em muốn làm gì hả???”

Bỏ ngoài tai tiếng hét của Minh Vũ. Đông Nhi vẫn bước đi. Năm tên cận vệ lúc này đang nhanh chóng tấn công từ phía sau như kế hoạch của Đông Nhi khiến phe Tử Thông trở nên hoảng loạn, chạy đôn chạy đáo tìm chỗ trốn.

- Vợ mày sao? Càng tốt...!! - Tử Thông nhếch môi cười nhạt. "Chẳng lẽ anh lại thua Minh Vũ hay sao? Thua một tên trẻ con vắt mũi chưa sạch!!!"

Nhanh chóng rút súng ra, nhưng Tử Thông không nhắm vào Minh Vũ mà lại chuyển nòng súng về phía Đông Nhi, lên đạn.

Đông Nhi khựng lại. Bước chân nặng trĩu. Đôi mắt mở căng to hết cỡ. Cái ánh đèn mờ ảo này không làm cho cô lóa mắt chứ?! Là súng sao...?

Minh Vũ không kịp phản ứng gì cả. Khoảng cách giữa anh và Đông Nhi khá xa, khiến anh không thể kéo Đông Nhi ra phía sau lưng mình che chở như mọi lần được nữa. Anh hoàn toàn bất lực, súng của anh đã hết đạn từ lâu. Anh cau mày tức giận, đôi mắt màu hổ phách quan sát từng cử chỉ của Tử Thông nhằm đề phòng.

Ngón tay Tử Thông đã đặt lên cò súng, sẵn sàng bắn chết Đông Nhi bất cứ lúc nào. Anh nhếch môi. "Anh không thể nào thua thằng nhóc Minh Vũ được!!!"

"Đoàng!!!"

...

...

...

Âm thanh rùng rợn cất lên vang cả đất trời. Một màu tang thương, chết chóc bao vây cả không gian. Tất cả đều im lặng, chỉ còn tiếng thở hổn hển khó chịu của ai đó đang khụy xuống dưới nền đất lạnh.

Thế xác ấy, cùng đôi mắt hướng về phía con người mà họ yêu say đắm. Yêu từ cái nhìn đầu tiên.

18. Chương 18

Chap 18

Dòng máu đỏ tủa ra. Liên tục và không có dấu hiệu cho thấy nó sẽ ngừng lại, khiến cho cả một vùng đất dưới chân con người ấy đỏ theo.

Bàn tay muốn chạm đến người họ yêu một lần. Nhưng khoảng cách của họ đã quá xa. Tình cảm mà họ dành cho nhau cũng vậy. Chỉ thấy những cái vã và... nước mắt.

- Tử Thông...!!!!

"Đoàng!!!"...

Sau tiếng hét đau đớn ấy, một tiếng súng nữa cũng vang lên. Viên đạn được bắn ra, hướng đến người mang cái tên "Tử Thông".

Là... là ai đã bắn?

Minh Vũ...? Không thể nào!! Anh ấy không có súng trong tay.

... Vậy thì là ai?!

Tử Thông ngược mặt nhìn theo hướng viên đạn đã nhắm đến mình.

Đứa con gái nhỏ bé trong chiếc váy màu hồng phớt đang cầm chặt khẩu súng bằng hai tay. Nòng súng vẫn còn chĩa về phía Tử Thông, sẵn sàng cho anh "ăn" thêm viên đạn thứ hai.

Nhưng... viên đạn thứ nhất chỉ bắn sượt ngang qua tay Tử Thông khiến nó rướm máu. Ông trời không giúp cô...!!

- Về...!!!

Tử Thông cùng đồng bọn kéo về. Để mặc cho những con người đang mê man trong đau đớn ở lại.

Đông Nhi vứt khẩu súng trên tay xuống đất. Cô chạy đến bên con người đã vì cô mà “hưởng” trọn viên đạn ấy. Đông Nhi khụy xuống, ôm lấy Minh Vũ vào lòng, hai hàng nước mắt như sương đêm lăn dài trên đôi gò má hồng hào.

- Gọi cấp cứu mau lên!!! Ai đó gọi cấp cứu giùm đi!!! Nhanh lên....!!!

- Đừng khóc...! Em... làm tốt lắm! - Cái giọng lạnh lẽo đáng ghét nay không còn nữa. Thay vào đó là cái khuôn giọng yếu ớt, chỉ thều thào chữ được chữ mất. Đông Nhi khó khăn lắm mới nghe được trọn câu.

Minh Vũ đưa mắt nhìn vợ mình thật lâu, như để cố gắng ghi lại hình ảnh Đông Nhi trong đầu mình. Trông anh bây giờ thật hiền, đôi mắt màu hổ phách chẳng còn là của loài hổ báo nào đó nữa. Anh vẫn đẹp, vẫn thu hút người khác. Chỉ có điều, gương mặt anh nhạt đi, trắng bệch. Và... thân thể lại lạnh toát...

- Đông Nhi...

- Đừng nói nữa! Em xin anh, máu ra nhiều lắm rồi!! - Đông Nhi lắc đầu nguây nguây. Nước mắt cũng văng ra theo những cái lắc đầu của cô.

Minh Vũ nở nụ cười hiền. Bàn tay anh muốn lau đi những giọt nước mắt đó, và muốn chạm vào gương mặt như thiên sứ của Đông Nhi. Bàn tay đưa lên một cách chậm chạp, nhưng Minh Vũ vẫn cố. Viên đạn trong người anh, nó khiến anh đau nhói.

- Xin lỗi... nhưng... anh yêu em. Là... thật đấy...!!

Cuối cùng câu nói trong lòng anh ập ủ bao lâu nay cũng thốt ra. Thốt ra ở cái giây phút anh đang chông chênh giữa sự sống và cái chết.

Ông trời thật chẳng công bằng, khiến cuộc đời cả hai thật trở trêu...

Dường như bao nhiêu sức lực còn sót lại Minh Vũ anh đều đem dồn vào ba cái từ định mệnh ấy. Để nó được rõ ràng và dễ nghe hơn. Nhưng chỉ được có thế.

Bàn tay anh còn chưa chạm được vào gương mặt của Đông Nhi. Nó đã rơi xuống, rơi xuống một cách tự do.

Máu vẫn không ngừng chảy...

Đôi mắt màu hổ phách bây giờ nhắm nghiền. Đầu Minh Vũ gục vào người Đông Nhi. Cơ thể càng lúc càng lạnh thêm. Thân nhiệt anh bây giờ giảm hẳn xuống rõ rệt.

- Minh Vũ... nhìn em đi! Mở mắt nhìn em đi, nhanh lên!! - Đông Nhi cười nhạt, nụ cười gượng gượng sau bao nhiêu nước mắt cũng không thể nào tươi hơn được nữa. Cô lay lay người anh. Nước mắt cứ rơi lã chã xuống mặt Minh Vũ, nhưng... anh vẫn nằm đó, im lặng đến đáng sợ. - Em xin lỗi! Minh Vũ...

....

Gót giày liên tục nện xuống sàn nhà đi qua đi lại. Gây nên cái âm thanh khó nghe vô cùng. Chốc chốc lại có các cô y tá khoác chiếc áo blue trắng từ trong căn phòng ấy chạy ra chạy vào hối hả.

Đằng lão gia khoác tay ra phía sau, đi qua đi lại trước phòng cấp cứu. Đứa con trai độc nhất của ông đang nằm trong ấy với tình trạng nguy kịch, khiến ông không thể giữ được bình tĩnh.

Đông Nhi ngồi bần thần ở chiếc ghế chờ đợi. Đôi mắt to tròn vẫn còn đọng chút nước mắt nhìn chăm chăm vào trong không khí. Từ lúc đưa Minh Vũ vào đây tới giờ, cô không hề hé môi nửa lời, mặc dù Đằng lão gia liên tục hỏi cô nguyên nhân vì sao Minh Vũ lại ra nông nỗi như thế.

Gương mặt thiên sứ chốc chốc nhìn về phía cánh cửa ở phòng cấp cứu. Rồi lại trở về với cái “trạng thái” đóng băng hoàn toàn.

- Rốt cuộc thì xảy ra chuyện gì hả??? Tại sao lại xảy ra có sự này!!! - Đằng lão gia quát lên oang oang. Mặc kệ đây có là bệnh viện hay nhà thờ, ông cũng không màng đến việc phải giữ yên lặng.

Nhưng đứa con dâu đang ngồi trước mặt ông vẫn im lặng. Không gian trước mặt đã bị Đằng lão gia che khuất, cô lặng lẽ cuối mặt nhìn trần trần xuống sàn nhà.

Đông Nhi không muốn trả lời bất cứ câu gì trong lúc này cả. Là cô đang chờ. Chờ Minh Vũ tỉnh dậy sẽ cùng cô ăn cơm, cùng cô đi học. Sẽ cùng nhau làm bất cứ thứ gì trên đời, miễn là... Minh Vũ anh sẽ ở bên cô.

- Lão gia, tôi nghĩ ông đã mệt lắm rồi! Tôi đưa ông về nhé! - Trợ lý Kim bước đến gần. Cung kính cúi đầu trước con người đầy quyền lực ấy rồi nở nụ cười thật nhẹ để trấn an. Vì anh biết, để Đàng lão gia ở đây lâu, thế nào cũng có chuyện lớn. - Tôi nghĩ thiếu gia sẽ không sao đâu. Cậu ấy vốn mạnh mẽ mà!

Đàng lão gia đánh mắt sang cánh cửa ấy lần nữa, rồi gật đầu đồng ý. Sau đó bước chân đi thẳng, theo sau ông vẫn là các cận vệ.

Trợ lý Kim chờ cho Đàng lão gia đi khuất. Anh đứng cạnh Đông Nhi. Cất giọng hỏi:

- Thiếu phu nhân, cô không ăn gì sao?

- Không...

- Nếu cứ như thế này, cô sẽ không đủ sức để chờ cho đến khi thiếu gia tỉnh lại đâu...!

- Mặc kệ tôi!! - Đông Nhi lắc đầu vài cái tỏ ý phản đối. Cô hơi cúi người, dùng hai tay ôm đầu nhằm che đi mấy giọt nước mắt sắp sửa rơi xuống. Nước mắt mặn đắng, như xát muối vào tim, nó khiến cô đau rất. - Có lẽ... tôi đã tính nước cờ sai rồi nên mới ra nông nỗi này. Tại tôi cả, tính đến nước nào thì người thiệt mạng cũng là Minh Vũ!!!

- Là do thiếu gia đỡ đạn cho cô mà. Lỗi đâu phải tại cô!

Ừ thì Minh Vũ đỡ đạn cho cô. Nhưng nếu cô không một mực đòi đến đó, có lẽ đã không xảy ra có sự như thế này.

Đông Nhi không nói gì nữa. Cô bước đến gần cánh cửa ấy. Các bác sĩ đang phẫu thuật cho chồng cô. Tự nhủ rằng, rồi Minh Vũ sẽ không sao cả.

Móc trong túi áo khoác ra chiếc hộp nhỏ màu vàng sáng, Đông Nhi mở nó ra. Chiếc nhẫn bây giờ không còn sáng chói như lúc ban đầu nữa, mà chỉ là một màu trắng đục vây quanh.

Là do ánh đèn ở bệnh viện làm nó trở nên u ám như thế...?

Hay do sự sống của Minh Vũ đang dần vụt tắt đi...?

“Minh Vũ... anh nhất định phải sống! Nhất định anh phải đeo chiếc nhẫn này vào tay em!!”

Bất ngờ từ ngay cánh cửa ấy. Hai cô y tá hối hả bước ra. Đông Nhi cô chỉ kịp nghe loáng thoáng:

- Nhóm máu nào thế?

- Nhóm máu A!

- Gì cơ?? Nhóm A ở bệnh viện mình hết từ hôm qua rồi mà!!

Sau đó thì Đông Nhi không còn nghe thấy gì nữa. Trái đất như quay cuồng xung quanh cô. Thế giới trước mắt cũng lóa đi. Cô khụy xuống, ngã ngay bên cánh cửa phòng cấp cứu.

...

Mùi ete xộc vào mũi khiến Đông Nhi cảm thấy khó chịu. Từ từ hé mắt quan sát mọi thứ xung quanh, đập vào mắt cô là thứ ánh sáng màu trắng hết cả căn phòng. Gượng cả thân người đau nhói ngồi dậy. Cô mới sực nhớ. Cô đang ở bệnh viện với Minh Vũ mà. Sao cô lại ở đây?!

- Thiếu phu nhân nghĩ thêm đi! Cô còn yếu lắm!

Giọng nói và hình ảnh của trợ lý Kim từ cửa phòng bước vào. Trên tay xách chiếc giỏ trái cây lớn rồi đem đặt chúng lên bàn ngăn ngăn.

- Tôi ngắt đi bao lâu rồi!

- Thưa cô, gần 1 ngày!

- 1 ngày rồi sao? - Đông Nhi cuối mặt nhắc lại câu nói vừa rồi. Cố gắng hồi tưởng lại những gì đang xảy đến với mình. Chợt cô nhớ ra. - Phải rồi, Minh Vũ!! Minh Vũ anh ấy sao rồi?!!

- Ca phẫu thuật thành công, nhưng...

- Nhưng sao??? - Hơi chồm người về phía trợ lý Kim, Đông Nhi cô nắm lấy tay áo giật giật. Hối thúc anh.

- Thiếu gia vẫn chưa tỉnh lại...!

Cứ ngỡ rằng cô sẽ bồn thần ra, hoặc ngất đi một lần nữa. Nhưng Đông Nhi cô lại phản ứng khá mạnh mẽ. Cô nhanh chóng bước xuống giường, mặc dù có hơi choáng váng một chút. Đông Nhi đưa tay mạnh bạo rút ngay ống tiêm đang truyền dịch nước biển trong người mình. Hấp tấp chạy ra ngoài, mặc kệ trợ lý Kim có đang ngăn cản cô.

- Khốn...!! Chưa tỉnh lại mà dám nói là thành công!! Tôi sẽ phá nát cái bệnh viện này cho xem!! - Đông Nhi rít lên. Mức độ đáng sợ trong con người cô ngày càng gia tăng. Trái ngược hoàn toàn với cái gương mặt hết sức thánh thiện của một thiên sứ.

Điều đó lại càng khiến trợ lý Kim khiếp sợ hơn. Trông cô chẳng khác gì Minh Vũ cho mấy. Cuối cùng phải bất lực trước sự vùng vẫy của Đông Nhi, anh đành trấn an:

- Thiếu phu nhân bình tĩnh lại. Tôi sẽ đưa cô sang phòng thiếu gia!

19. Chương 19

Chap 19

Qua cái ô kính nhỏ xíu trên cánh cửa của phòng hồi sức, Đông Nhi phải nhón chân lên mới nhìn rõ được toàn bộ bên trong căn phòng.

Cô hạ người. Đôi bàn tay rung rẩy nắm chặt lấy vạt áo của chính mình, cô nhỏ nhẹ cất tiếng mà không hề nhìn thẳng vào mắt của trợ lý Kim, dường như cô đang cố gắng kìm nén những giọt nước mắt của mình được phần nào thì hay phần đó.

- Anh về đi. Tôi muốn vào trong với Minh Vũ!

Tên cận vệ cung kính cuối đầu chào rồi bước đi.

Đông Nhi nhẹ nhàng lau đi mấy giọt nước vừa mới rơi xuống để trông mặt mình tươi tỉnh hơn. Cô mở nhẹ cánh cửa, bước vào rồi đóng nó lại. Trước mắt cô hiện ra Minh Vũ. Anh nằm đó, im thín thín không một tiếng động. Chỉ có âm thanh của máy đo nhịp tim.

Cô từ từ bước đến gần. Đôi mắt vẫn chăm chú nhìn anh không rời. Minh Vũ đã hồng hào hơn nhiều. Sắc mặt tươi tỉnh hơn hẳn. Nhưng... sao anh không mở mắt nhìn cô. Cô đang đến với anh đây mà.

- Minh Vũ, tỉnh lại đi...! Anh phải mau tỉnh dậy, có biết không?

Mỗi câu nói buông ra, là một giọt nước mắt rơi xuống. Người ta chỉ thấy trông căn phòng này, chỉ là một cô gái ngồi độc thoại một mình, nhưng vẫn nở nụ cười trên môi.

- Cô... là ai vậy?

Đông Nhi giật mình, vụng về lau mấy giọt nước vương trên mắt rồi quay lại. Ông bác sĩ già cất giọng với cái âm thanh khàn khàn. Ông khề ho khan, đẩy nhẹ gọng kính nhìn Đông Nhi.

- Tôi là... vợ của anh ấy!

Ông bác sĩ khề à lên một tiếng như đã hiểu ra vấn đề. Ông bước đến gần Minh Vũ, xem xét gì đó rồi hí hoáy ghi vào cuốn sổ trên tay. Sau đó quay về phía Đông Nhi, neho mắt nhìn cô:

- Chắc cô biết tình trạng hiện giờ của chồng cô chứ?

- Tôi biết! - Đông Nhi cuối mặt, giọng nói lách lút mọi ngày bây giờ hạ trầm xuống. Đôi mắt to tròn vốn có sau rèm mi dài bóng đỏ hoe đi. Cô chạy đến gần ông bác sĩ già ấy, nắm tay ông lắc lắc mạnh. - Ông

phải cứu chồng tôi!! Anh ấy không thể như thế này mãi được, tốn bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề, nhưng...

- Bình tĩnh lại nào! - Cắt ngang câu nói của Đông Nhi, ông bác sĩ đẩy lại gọng kính. Nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô vỗ nhẹ để trấn an. Giọng nói khàn khàn lại cất lên - Tôi đã làm xong nhiệm vụ là phẫu thuật cho anh ấy, còn việc tỉnh lại, là phải do bản thân anh ấy thôi!

Đông Nhi không nói thêm gì nữa. Cô chỉ lẳng lặng ngược nhìn Minh Vũ, mặc cho ông bác sĩ lớn tuổi đang dần bước ra khỏi căn phòng.

....

2 ngày sau

Sáng, ánh nắng bắt đầu lấp ló sau cái cây to. Một vài tia lọt vào căn phòng ở bệnh viện rọi sáng cả phòng, đánh dấu một ngày mới đã đến.

Hôm nay là ngày Đông Nhi cô được xuất viện. Đồ đạc đã được cô chuẩn bị từ đêm hôm qua. Mới sáng sớm thôi cô đã ngồi trên giường nhìn ra phía cửa sổ, mặc kệ cho một vài tia nắng chiếu thẳng vào mặt cô khiến khó chịu đi chẳng nữa.

Cô vẫn chưa muốn rời khỏi đây. Vì sao ư? Vì Minh Vũ chồng cô vẫn còn chưa tỉnh lại. Nhưng chẳng bệnh viện nào lại chịu chấp một người đang khỏe mạnh ở lại bệnh viện, chỉ tốn thêm một cái giường cho bệnh nhân. Dẫu biết cô sẽ đến thăm anh thường xuyên, nhưng cô vẫn muốn Minh Vũ sẽ tỉnh lại.

Minh Vũ vẫn chẳng có dấu hiệu gì gọi là tốt đẹp cả. Anh vẫn nằm im với một ống dây nhợ xung quanh người.

Bước ra khỏi bệnh viện. Đông Nhi vẫn còn quay đầu lại ngược nhìn ô cửa sổ ở phòng Minh Vũ.

Giá như... có phép màu ở đời thực này thì hay biết mấy.

Chiếc BMW dừng lại trước căn biệt thự xa hoa, lộng lẫy. Vừa về đến, Đông Nhi đã đi thẳng lên phòng mình. Nơi mà đây ấp những hình ảnh của Minh Vũ. Cô nhớ mùi hương của anh, nhớ vòng tay mà Minh Vũ hay siết chặt cô vào lòng.

Nước mắt lại ứa ra, chảy thành những giọt dài. Đắm đìa cả khuôn mặt xinh đẹp. Từ hôm ấy cho tới bây giờ, cô không nói cũng chẳng cười. Cứ lầm lì suốt ngày như người mắc bệnh trầm cảm.

Cô đã từng có suy nghĩ: Nếu Minh Vũ không tỉnh lại, cô cũng chẳng còn thiết sống ở cái cõi đời mà không có anh bên cạnh.

- Thiếu phu nhân, có người cần gặp cô!

Cô hầu nữ gõ cửa, rồi cất giọng gọi. Đông Nhi chỉ ậm ừ vài tiếng để người ta biết cô còn sống, sau đó chúi nhẹ mấy giọt nước không màu không mùi nhưng lại khiến cô đau rát đến tận xương tủy.

Thay cho mình một chiếc quần jean và áo thun cách điệu cho thoải mái hơn, cô mới bước xuống phòng khách.

Hai tên đàn ông khoảng tuổi trung niên đang thông thả ngồi ở phòng khách, khi thấy Đông Nhi đang tiến đến đã hấp tấp đứng dậy cuối đầu. Cho đến khi cô yên vị trên chiếc ghế salon, họ mới xin phép cho họ được ngồi.

- Có chuyện gì? - Cắt âm điệu y hệt như cô vẫn thường thấy ở Minh Vũ. Lạnh và hời hợt. Cô bắt chéo chân, thẳng lưng, ra dáng một "thiếu phu nhân" chính hiệu. Chỉ bao nhiêu đó thôi cũng đã khiến hai tên ngồi trước mặt cô toát mồ hôi hột.

Vì họ biết chứ, họ gan dạ lắm mới dám ngồi trong một "lò lửa" cực đại của một tổ chức Mafia khét tiếng.

- Đây là bản hợp đồng mà công ty chúng tôi muốn hợp tác với tập đoàn P&R!! Phải cần chữ kí của Đẳng thiếu gia, nhưng cậu ấy không có ở đây nên nhờ cô thay mặt! - Vừa nói, một trong hai tên đó rút trong chiếc cặp tạp màu đen ra một xấp giấy tờ toàn chữ nghĩa. Hấn răng cười, cố che lấp cái sợ hãi của mình

trước một người phụ nữ đầy quyền lực kia. - Cô cứ xem qua, nếu đồng ý mọi thỏa thuận trong đó thì ký vào!

Đồng Nhi đón lấy xấp hồ sơ. Khẽ lườm hai tên ấy một cái thật nhẹ rồi lật xem từng tờ một. Cô chỉ xem lướt qua từ tờ này đến tờ khác, sau đó khẽ khàng lên tiếng:

- Kí hợp đồng? Tại sao không đến gặp ba chồng tôi mà phải tìm đến Minh Vũ! - Mặc dù là không hiểu biết về vấn đề này một cách cặn kẽ. Nhưng cô cũng thừa biết, những kiểu hợp tác làm ăn như thế này phải thông qua người có chức lớn nhất trong tập đoàn, tức là Đảng lão gia ba chồng cô đang giữ chức chủ tịch hội đồng. Còn Minh Vũ, dù sao anh cũng chỉ là cấp dưới của ba mình.

Đồng Nhi cô đã từng nghe nói đến vấn đề này, thậm chí là học qua khi ba cô muốn cô giữ một trọng trách trong tập đoàn. Cùng ông đưa IPP đi lên.

- Đảng lão gia đã đồng ý nhưng ông ấy lại muốn phải có chữ kí của Đảng thiếu gia, nên chúng tôi mới đến đây!

- Vậy sao? - Khẽ nhếch đôi môi màu cánh hoa đào thành một nụ cười khinh miệt. Đồng Nhi lại tiếp tục xem thêm một lần nữa tập hồ sơ trong tay, nhưng lần này cô xem kỹ càng hơn từ trên xuống dưới. Nụ cười ma quái vẫn còn trên môi hồng hào. - Ông không thấy là... bản hợp đồng này quá bất lợi cho tập đoàn nhà chúng tôi sao?

Hai tên ngồi run rẩy trước nụ cười sát thủ của Đồng Nhi. Đôi môi mấp máy muốn nói điều gì đó nhưng lại im thin thít, không nói nổi thành lời.

- Lợi nhuận giành cho tập đoàn chúng tôi quá ít mà phía ông lại quá nhiều! Tôi không đồng ý hợp tác!!! - Khẽ lườm hai người đàn ông trước mặt, cô đặt mạnh tập hồ sơ xuống bàn khiến nó kêu thành tiếng, và làm cho người đối diện với cô giật thót người.

Họ e dè với lấy tập hồ sơ rồi ngậm ngùi bước về trước sự luyến tiếc. Họ chỉ mong, Đồng Nhi chỉ cần đặt bút và quẹt quẹt vài chữ thì công ty của họ đã có thể giàu to.

Đồng Nhi ngả người ra lưng ghế. Nhíu mày khó chịu nhìn về hai cái dáng trước mắt. Chẳng phải Đảng lão gia đang cố tình thử cô sao? Ông ấy biết rõ, Minh Vũ vẫn đang nằm trong bệnh viện với tình trạng hôn mê. Vậy mà vẫn muốn có được chữ kí của anh ấy.

Cô đã phát hiện ra, vì chỉ cần đọc lướt qua cái bản hợp đồng này đã thấy toàn là bất lợi. Chẳng thể nào một người đang đứng trên vạn người, thông minh độc đoán lại đi chấp nhận hợp tác, trong khi mình chẳng có được lợi nhuận nào.

- Đưa tôi đến chỗ Đảng lão gia!

....

- Bất ngờ đấy! Con đến thăm ta sao? - Đảng lão gia đứng lên, đưa tay chỉ về phía bộ bàn ghế salon trong phòng làm việc của mình nhằm ám hiệu cho Đồng Nhi ngồi vào đó. Ông cười cười thân thiện, nhưng làm sao che được hết được con người xảo trá bên trong ông.

- Con mong ba đừng dùng lửa để thử vàng nữa! - Không trả lời vào trọng tâm câu hỏi, Đồng Nhi nhẹ nhàng ngồi xuống ghế. Sau đó vào vấn đề ngay lập tức, con người cô không thích vòng vo.

- Con nhận được bản hợp đồng rồi sao? Họ nhanh thật đấy!! - Đảng lão gia khẽ cười thành tiếng. Ông đưa tay rút tách trà bốc khói ra chiếc tách nhỏ. Thổi nhẹ nhẹ vào nó rồi hớp lấy một ngụm. - Nhưng... ta muốn thử vàng là thật hay giả thì phải làm sao bây giờ?

Bắt gặp ánh nhìn khinh thị và nụ cười ranh ma từ Đảng lão gia, Đồng Nhi càng tức tối hơn. Gương mặt thanh tú bây giờ tối sầm lại, cũng nhanh chóng nở một nụ cười đáp trả. Một nụ cười quỷ quái khiến người đối thoại phải đờ ra vài giây, sau đó nổi hết cả da óc.

- Sao ba không đưa nó vào miệng và cắn thử!... - Sau cái nụ cười giết người ấy, Đồng Nhi cất cao giọng cùng với cái giọng lãnh lút, cô gắng từng chữ một xoáy sâu vào màng nhĩ của đối phương. - ... Con chắc chắn rằng ba sẽ vỡ vụn ra từng mảnh đấy!

Nói xong cô bước ra về trước khi lễ phép cuối chào ba chồng một cách cẩn thận. Mặc kệ cho ông đang ngây người ra như người bị mất hồn. Đông Nhi lại trở về với sứ mạng của một thiên sứ. Nhanh chân bước ra khỏi căn biệt thự đầy sát khí, cô leo lên chiếc BMW đậu ở phía trước. Lúc này mồ hôi mới tứa ra như thác nước đổ, cô thở hổn hển.

Thật sự lúc ấy cô đã rất sợ. Nước mắt đã rất muốn rơi ra. Nhưng cô cũng tự cho mình một cái khen, rằng cô đã biết kìm nén rất giỏi so với lúc trước. Cô đang thật sự cần Minh Vũ những lúc như thế này, chỉ mong anh có thể dang tay che chắn cho cô như mọi khi.

Sự lạnh nhạt và ngạo mạn mà cô đã học được từ Minh Vũ chỉ có thể che đậy sự yếu đuối vốn dĩ ẩn náu bên trong con người cô. Nó đang từng ngày dẫm nát cả tâm hồn của một thiên sứ, đang dần biến cô trở thành một ác quỷ khát máu nếu như không có Minh Vũ bên cạnh.

Chiếc BMW từ từ lăn bánh. Kéo nhẹ tấm màn cửa hướng ra bên ngoài. Người đàn ông nở nụ cười vô cùng sắc bén, ông đan hai bàn tay vào nhau và ngả người ra chiếc ghế xoay.

- Đưa vào miệng và cắn sao...? Tốt lắm con gái!

...

Những ngày sau đó, Minh Vũ vẫn hoàn toàn hôn mê, không có dấu hiệu sẽ tỉnh lại. Đông Nhi vẫn đến bệnh viện mỗi ngày đều đặn. Những lúc như thế, Đông Nhi cô chỉ còn cách ngắm nhìn Minh Vũ thật lâu, rồi trò chuyện cùng anh. Cô lại mất đi một ít nước mắt, rồi mất cũng thêm quãng nhiều hơn.

Cô đang dần tuyệt vọng...! Tuyệt vọng với Minh Vũ và với cả chính mình!

...

Chiếc BMW quen thuộc dừng trước một căn biệt thự cũng quen thuộc nốt. Đông Nhi từ trong xe bước ra, rồi tiến thẳng vào nhà. Căn biệt thự rộng thênh thang chỉ còn mỗi cô và mấy cô hầu gái, cùng thêm bà vú già.

Đông Nhi đã quá mệt mỏi với việc đi đi về về từ nhà đến bệnh viện. Mặc dù rất yêu Minh Vũ, nhưng làm sao tránh khỏi cái cảm giác chiếc giường rộng mà chỉ có cô cùng mấy cái gối đơn độc.

Bước chân nặng trĩu nhấc lên theo từng bậc thang. Nhưng thay vì Đông Nhi phải dừng lại ở tầng hai là nơi có phòng của cô, cô lại bước đi, bước đến khi bàn tay cô vịn nhẹ nắm tay của cánh cửa. Trước mặt hiện ra là một thế giới bao la với mấy chậu kiểng mà chồng cô đang chăm sóc dở dang.

Mấy chậu kiểng bây giờ héo hết lá chuyển thành một màu nâu vàng, cần cỗi đứng trơ ra giữa nắng gió, mặc kệ mưa bão có thể làm nó chết khô. Minh Vũ đã bỏ rơi tất cả, bỏ rơi luôn cả Đông Nhi. Cô bây giờ lạc lõng, chơi vơi mà không biết tựa vào ai.

Bước chân vẫn bước đi đều đều. Sân thượng nhà cô bây giờ ngập nắng, không quá chói chang hay gắt lên, nó chỉ đủ làm người ta cảm thấy dễ chịu với một chút ánh nắng còn sót lại của buổi hoàng hôn sắp tà.

Chống hai tay lên lan can của sân thượng. Thế giới phía dưới vẫn đang diễn ra bình thường, không hề hay biết cô gái trên này đang muốn làm gì.

Đông Nhi tìm thấy một chiếc ghế đẩu. Giữa chốn bao la chỉ có toàn những chậu kiểng mà lại tìm thấy một chiếc ghế ngay lúc này. Quả thật ông trời thật biết cách trêu ngươi người khác. Cô đứng lên ghế. Từ từ và chậm rãi.

Gió phả vào mặt mát rượi, làm bay bay mấy lọn tóc màu hạt dẻ ra phía sau. Chỉ còn hai bước chân ngần ngừ nữa thôi, cơ thể cô sẽ được tự do bay theo gió và "từ từ" rơi xuống dưới.

Thoải mái và sẽ không sợ mệt mỏi hay áp lực gì nữa...

20. Chương 20

Chap 20: Don't touch her!!

Đông Nhi nhú mảy, vì gió làm mắt cô cay hay vì nước mắt quá đắng. Chính cô cũng không rõ, nhưng cô biết, thả người xuống đây, là cô đã bỏ Minh Vũ ở lại một mình. Thế giới của cô, chẳng còn là màu hồng như cô mong muốn nữa, nó đã chuyển dần sang một màu đen duy nhất, tia sáng duy nhất của cô là Minh Vũ, giờ đây cũng vụt tắt.

Hơn nửa tháng rồi... cô đã không được Minh Vũ ôm vào lòng!!

...

Bệnh viện Thành phố

Bàn tay có chỉ chít những ống tiêm để dẫn dung dịch nước biển vào người. Giờ đây cảm thấy nhoi nhói. Những ngón tay bắt đầu nhúc nhích nhẹ. Tâm trí vẫn còn luôn nghĩ đến người con gái có gương mặt của thiên sứ và mái tóc dài màu hạt dẻ.

- Bác sĩ, bác sĩ!!! Tỉnh rồi!!

...

Đôi bàn chân có mang đôi giày búp bê màu đỏ nhẹ, cái nơ nhỏ nhỏ trên đỉnh giày ngượng ngáp. Đã quyết định bước lên một bước, nhưng lại chột khựng lại. Cảm thấy trong lòng bứt rứt khó chịu.

Chỉ hai bước chân ngắn thôi, cô sẽ thoát khỏi những áp lực trong lúc này, sẽ không bận tâm hay những gì đại loại như thế nữa.

Hai bả vai bắt đầu run lên, rồi xuống hai cánh tay. Sau đó là xuống đôi chân. Toàn thân Đông Nhi bây giờ bất động. đứng chông chênh trên chiếc ghế đẩu mà nước mắt cô rơi lã chã.

Cô lại khóc...!!

Nhưng khóc vì sợ, hay khóc vì cô vẫn còn lưu luyến điều gì đó.

Nhịp tim càng lúc càng đập mạnh, hồi thúc cô phải quay lại ngay lập tức. Nhưng tất cả đều bị lí trí kiểm soát chặt chẽ. Quay lại để rồi bắt gặp cảnh tượng Minh Vũ nằm bất động trên giường bệnh, không hề mở mắt nhìn cô lấy một lần?

...

- Kiểm tra nhịp tim cho tôi!!

- Ổn, thưa bác sĩ!!

- Hay quá!! Có thể kì tích đã đến với cậu ấy!! Báo ngay cho gia đình cậu ấy biết ngay nhé!!

- Bác... sĩ.... cho tôi... về!!! Nhanh lên!!!

...

Hoàng hôn đang dần buông xuống, bao vây cả khung trời là một màu đỏ ối. Một màu đỏ của sự chết chóc. Một màu đỏ của máu...

Người con gái trong chiếc váy màu trắng có màu vài điểm nhấn màu đỏ này vẫn đứng im trên chiếc ghế đẩu. Não cô đang được tách ra chia làm hai, đối đầu với nhau.

Một bên ra lệnh cho cô phải bước xuống khỏi chiếc ghế này, quay vào nhà và không bao giờ bước ra đây nữa.

Bên còn lại sai khiến cô phải bước lên phía trước, rồi thả cơ thể tự do rơi xuống.

Bước chân cô ngập ngừng bước lên, nhưng sau đó lại lùi lại. Bỗng chốc gió thổi mạnh, mấy chậu kiểng nghiêng ngã, đến Đông Nhi cô còn không đứng vững được. Cô chơi vơi trên chiếc ghế, cơn gió vẫn tức tốc lớn mạnh không ngừng, Đông Nhi hơi cúi người về phía trước. Thời điểm ấy, cô mới biết sợ chết là gì, cô cứ ngỡ mình đã rơi xuống mất rồi.

Gió vẫn thổi mạnh. Cứ như “tát” thẳng vào mặt Đông Nhi từng đợt, khiến cô ngã ngửa ra phía sau. Cứ tiếp đất không mấy nhẹ nhàng làm cô hơi choáng. Đến thiên nhiên còn ngăn cản cô cơ đấy! Ngay lúc ấy thì chiếc Iphone trong túi quần cô reo lên từng đợt hồi hả.

- Alo...

- Thiếu phu nhân, thiếu gia đã tỉnh lại rồi!! - Giọng nói hấp tấp ở đầu dây bên kia khiến câu nói có nhiều chỗ đứt quãng.

- ...

- Thiếu phu nhân, cô có còn nghe tôi nói không vậy?

Đông Nhi vẫn im bất. Thân thể cùng các chi và nội tạng đều mềm nhũn ra, cô ngồi bịch xuống nền nhà. Câu nói ấy vẫn còn lảng vảng bên tai cô, nhưng cô vẫn chưa thể nào tin được.

Cô có đang nghe nhầm không?

Hoàng hôn bây giờ tắt liệm, chỉ còn lại một màn đêm bao trùm lấy không gian. Xa xa kia là những ánh đèn đường hoặc ánh sáng từ trong nhà người dân hắt ra. Lung linh và huyền ảo.

Đôi mắt mở to tròn hết cỡ, nhìn không chớp mắt vào không trung. Chỉ một chút nữa thôi, là cô đã bỏ rơi Minh Vũ lại rồi. Mặc cho tên cận vệ ở đầu dây bên kia kêu réo tên cô, cô đứng vùng dậy, thậm chí ơn cơn gió kia đã kịp ngăn cản cô lại mặc dù không biết vô tình hay hữu ý.

Chạy như bay xuống khỏi sân thượng. Đông Nhi chỉ kịp thông báo cho bà vú già biết rồi tức tốc chạy ra khỏi nhà. Gọi tài xế đưa cô đến bệnh viện.

Từ nhà cô đến bệnh viện Thành phố phải mất đúng 30 phút nếu chưa tính đến việc kẹt xe gây tắc đường. Chỉ còn cách duy nhất là đi đường tắt. Nhưng...

Chiếc BMW quen thuộc băng qua con đường vắng tanh không một bóng người. Cố gắng chạy nhanh nhất có thể, nhưng đoạn đường mù mịt này vẫn còn kéo dài mãi.

Ngay cả một tiếng động cũng chẳng có. Chỉ có tiếng côn trùng trong mấy bụi cỏ gần đó và tiếng xe của chiếc BMW này. Ánh đèn pha của chiếc xe rọi khắp con đường. Đông Nhi cô chỉ dám đi băng qua con đường này vào ban ngày. Nhưng đây là lần đầu tiên cô đi vào ban đêm. Vì cô muốn gặp Minh Vũ ngay lúc này. Cô đã tưởng tượng những viễn cảnh có thể xảy ra vào ban đêm: nào là ma, hay....

“Kéééét!!”

Bỗng dưng chiếc BMW phanh gấp lại khiến đầu của Đông Nhi đập mạnh vào băng ghế trước. Nheo đôi mắt nhìn về phía trước để xem chuyện gì đã xảy ra, chưa kịp lên tiếng hỏi tài xế đã bị bàn tay chai sần của ai đó lôi cô từ trong xe ra.

Bàn tay này... nhất định không phải là của Minh Vũ!!

Trước mắt Đông Nhi bây giờ là một toán người bặm trợn. Trên người họ xăm đầy các hình của quái thú, trông rất đáng sợ. Một thằng đẩy cô đến sát chiếc xe đang đậu giữa đường. Dùng bàn tay chai sần khi nãy nắm lấy chiếc cằm của cô xem xét.

- Con nhỏ đẹp thật đấy! Hôm nay tự dưng gặp may tụi mày à!! - Sau đó là một tràng cười khà ồ. Bọn đứng bên cạnh cũng hòa theo.

Đông Nhi hất mặt để tránh né bàn tay dơ bẩn đó. Cô khề liếc nhìn, anh tài xế bây giờ đang gục dưới mặt đường. Dường như anh vừa mới bị bọn còn lại cho một trận đến mức nằm rạp dưới đất như thế. Vậy là chẳng còn ai có thể giúp cô được nữa!

Bàn tay mà Đông Nhi cho là dơ bẩn đó bắt đầu sờ lên cổ cô, từ từ kéo dần xuống, rồi mở từng hạt nút áo của chiếc váy mà cô đang mặc một cách chậm chạp để tăng thêm phần hứng thú cho bọn còn lại. Bọn nó nhao nhao lên khi giờ đây đã thấy rõ phần cổ trắng muốt của cô.

- Nhường cho tao trước!!

- Không, tao trước!!

Đông Nhi ứa nước mắt. Cô vùng vẫy nhưng toàn bộ phần cơ thể của cô bị tụi nó kiềm chặt còn hơn cả dây xích sắt. Xung quanh chẳng có lấy một bóng người, điều đó lại càng khiến cho Đông Nhi sợ sệt hơn.

- Buông ra!!

- Càng la tụi này càng thích đấy!

Tiếp tục một tràng cười, thằng cầm đầu bắt đầu dùng đôi tay chai sạn ấy sờ soạn người Đông Nhi. Cô giãy nãy, nhưng nó lại khiến bọn chúng thích thú hơn.

- Khốn khiếp!! Không được chạm vào cô ấy!!!

Âm thanh này, dáng vẻ này... chẳng phải là quá quen thuộc với Đông Nhi rồi sao...? Đám du côn đều quay đầu lại nhìn về phía phát ra cái thanh âm như trời gầm ấy. Thằng cầm đầu dần dần buông Đông Nhi ra, nhưng vẫn chưa chịu để cô về với chủ nhân của nó.

- Mày là thằng nào? Dám cả gan xen vào chuyện của bọn tao, chắc mày chán sống rồi đây??!!

- Mày mới là người chán sống nên mới dám đụng vào cô ấy!!! - Đôi mắt màu hổ phách như ánh lên lửa trong cái màn đêm tĩnh mịch này. Y hết như một loài hổ báo đang hoạt động về đêm. - Buông cô ấy ra nếu mày không muốn “ăn” viên đạn này!!

Khẩu súng trong tay Minh Vũ đưa lên, chĩa thẳng về thằng cầm đầu ấy khiến hắn toát mồ hôi hột. Hắn nhanh chóng đẩy Đông Nhi về phía anh, rồi giơ hai tay lên muốn đầu hàng.

- Mày... mày là ai?? Sao lại có súng??

- Ngu ngốc!! - Trợ lý Kim lên tiếng. Anh đang đứng để làm điểm tựa cho Minh Vũ, vì Minh Vũ anh vẫn còn rất yếu, chưa thể đứng vững một mình được. - Do ở đây tối tăm hay do tất cả chúng mày bị mù, đây là Đẳng thiếu gia của tập đoàn Mafia P&R...

- Ma... mafia...?! Chẳng phải...hắn... hắn ta đang nằm bất tỉnh trong bệnh viện sao???

- Phải, nhưng do dục vọng của chúng mày lớn quá nên mới thức tỉnh tao đấy!!... - Minh Vũ nhếch đôi môi khê cười. Anh đặt tay lên vai trợ lý Kim cố gắng tìm điểm tựa. - ... Còn không mau biến đi cho khuất mắt tao!!!

Trong vòng 5 giây, đám giang hồ co giò lên chạy mất hút rồi biến mất trong bóng đêm. Ngay lúc ấy khẩu súng trên tay Minh Vũ rơi xuống mặt đường, anh hơi khom người, một tay nắm chặt vai áo của trợ lý Kim, tay còn lại ôm vết thương chưa lành ở bụng. Minh Vũ nhíu mày, khê rít lên một tiếng nhằm giảm đi chút đau đớn ở vùng bụng.

Đông Nhi đầm đìa nước mắt chạy thật nhanh về phía Minh Vũ, chộp lấy cánh tay anh rồi ôm lấy. Xót xa cho người cô yêu đã phải chịu đau đớn vì cô.

- Minh Vũ... là anh, là chồng em đúng không?

- Ngốc! Không là chồng em thì là bồ nhí em à?? - Dù đang rất đau nhưng Minh Vũ vẫn rặng cười. Nụ cười từ sau gần nửa tháng trời, đến bây giờ Đông Nhi cô mới được nhìn thấy.

Cô cũng cười với anh, mặc dù nước mắt vẫn chảy dài. Những giọt nước mắt của hạnh phúc.

21. Chương 21

Chap 21: Tình cũ!

Khê cự mình, Đông Nhi sửa lại tư thế ngồi cho thoải mái trên chiếc ghế trong phòng mình. Trời đã khuya trở thành một màu đen kịt mà trên tay cô vẫn còn cầm cuốn sách tiểu thuyết dày cộm. Chốc chốc lại đưa mắt nhìn Minh Vũ đang nằm ngủ trên giường.

Chắc hẳn Minh Vũ anh đã đau lắm nên mới ngủ li bì như thế. Từ lúc về tới nhà đến giờ, anh vẫn như thế.

- Thôi nhìn anh có được không hả? - Minh Vũ hơi hé mắt, anh cất tiếng với cái giọng khó chịu vì bị chính cô vợ của mình làm phiền.

- Anh... chưa ngủ sao?

- Không ngủ được!... - Thanh âm lạnh ngắt mà ngắn gọn. Minh Vũ chớp chớp đôi mắt vài cái sau mấy tiếng đồng hồ anh cho nó nhắm nghiền, anh đưa cánh tay về phía Đông Nhi. Động tác quen thuộc mà mỗi khi anh muốn Đông Nhi xà vào lòng mình, anh đều làm như thế. - ... Đến đây nào!

Đông Nhi đặt lại cuốn sách lên bàn, tiến đến gần anh. Nhưng cô chỉ ngồi xuống bên mép giường nơi Minh Vũ đang nằm, vì cô vẫn không quên, vết thương kia vẫn còn chưa lành hẳn.

Minh Vũ đặt bàn tay mình lên mái tóc màu hạt dẻ của Đông Nhi rồi nhẹ nhàng vuốt nó. Đôi mắt anh nhắm hờ lại, thư thả giữa dòng đời xô bồ và nhiều chông gai này. Lần đầu tiên Đông Nhi được nhìn thấy một Minh Vũ như thế. Một Minh Vũ không hối hả trong công việc của một Mafia, một Minh Vũ không hề đáng sợ như những gì người đời thường nhận xét. Điều đó khiến cô vui, nhiều lắm.

- Minh Vũ! Lúc ấy... sao anh biết em ở đó mà đến vậy?

- Trùng hợp thôi! Anh muốn đi đường tắt để về nhà sớm, không ngờ lại gặp em! - Minh Vũ vẫn không mở mắt, đôi lông mày có hơi nhíu lại vì câu hỏi của Đông Nhi, vấn đề ấy lại khiến anh bực bội hơn. Anh gắng giọng, tức giận. - Nếu em có đi đâu thì làm ơn dẫn theo vài tên cận vệ đi, anh không thể ở bên cạnh em suốt ngày được! Nếu lúc ấy anh không tới kịp thì...

- Là vì em lo cho anh, em muốn gặp anh ngay!!! - Đông Nhi xùi mắt, cô cuối gầm xuống, nước mắt một lần nữa lại chực trào ra làm mắt cô đỏ hoe. Bàn tay cô nắm chặt lấy chiếc áo thun của Minh Vũ, cô sợ Minh Vũ sẽ vụt mất như lần trước nữa.

- Anh biết.... - Minh Vũ dùng tay mình ấn nhẹ đầu Đông Nhi vào ngực anh, để cô nằm đó mặc sức mà khóc cho thoải mái. - ... Đây là lần cuối anh cho em khóc. Sau này còn như thế thì đừng trách anh!!

Thút thút vài tiếng rồi tiếng nấc cũng dần to lên. Đông Nhi dụi đầu vào ngực Minh Vũ như con mèo nhỏ. Sau hôm nay, cô sẽ không khóc nữa.

....

Đông Nhi bước xuống xe trong bộ đồng phục trường Star. Cô chẳng nhớ mình đã nghỉ bao nhiêu ngày và mất đi bao nhiêu bài vở. Nhưng cô nhận thấy rõ những ánh mắt của các học viên nhìn cô khi cô vừa bước vào cổng trường, chỉ có thể là những ánh mắt ngạc nhiên khi bất ngờ hôm nay Đông Nhi cô đi học, và còn những ánh mắt tò mò khác khi cô đến trường một mình mà không có Minh Vũ bên cạnh.

- Đi chỗ khác!!!

Sau cái thanh âm gầm thét ấy, tất cả các học viên nhanh chân chạy biến khỏi “hiện trường”. Chỉ còn lác đác một vài người vừa mới tới. Đông Nhi cũng hốt hoảng không kém. Vì âm thanh ấy, đâu phải là của cô.

- Thiếu phu nhân, mời cô lên lớp!! - Tên cận vệ mặc vest đen hơi khom người, cúi đầu trước Đông Nhi. Tiếng nói khi nãy không của anh thì là của ai.

- Minh Vũ sai anh đi theo tôi sao? - Đứng chết một “thiếu phu nhân”, Đông Nhi khoác tay trước ngực, phùng mang trợn má nhìn tên cận vệ nhằm uy hiếp.

- Vâng, thưa cô!

- Biến....!! - Đông Nhi gầm lên để đuổi cổ tên cận vệ phiền phức. Câu từ ngắn gọn nhưng sức công phá cực kì lớn, làm tan nát đi tâm hồn “bé bỏng” của tên cận vệ. Có lẽ 1 năm qua, ở bên cạnh Minh Vũ đã khiến cô học được nhiều thứ. Từ hành động cho đến lời nói, tất cả đều được Đông Nhi cho ẩn náu trong lớp vỏ bọc nhu mì, nữ tính bên ngoài. Nhưng mấy ai biết được, đằng sau cái vẻ đẹp mang hương sắc của một thiên sứ, một ác quỷ cũng đang dần được hình thành trong con người cô. Chỉ có điều, cô không biết cách kiềm chế cảm xúc được như Minh Vũ.

Hoa hồng càng đẹp thì gai sẽ càng nhọn....!!

Tên cận vệ chỉ kịp cuối đầu chào, mồ hôi mồ kê thay phiên nhau chảy dài. Hắn nhanh chóng chạy ra khỏi cổng trường, leo lên xe và mất hút. Đông Nhi đứng nhìn theo rồi hất nhẹ mái tóc màu hạt dẻ, sau đó ung dung bước đi mặc dù tiếng chuông vào lớp đã reo lên từ lúc nào.

Bước chân đầu tiên vừa mới đặt lên hành lang của tầng ba, Đông Nhi đã thấy mấy cái đầu lờm chờm tóc của bọn con trai lấp ló nhìn cô. Bất chợt một cậu con trai cao ráo bước đến trước mặt cô, chìa ra một con gấu bự tổ chẳng, xấp xỉ bằng cô mất luôn rồi.

- Gì đây?

- Tặng cậu...!

- Dịp gì?

- Tổ... thích cậu!!

Đó là câu nói tỏ tình trắng trợn nhất mà Đông Nhi cô từng nghe thấy. Mấy anh chàng hay cảm nắng thế này đối với Đông Nhi chẳng còn lạ lẫm gì nữa, nhưng lần này lại khiến cho cô không thể nhịn được mà phải bật cười ngay trước mặt cậu bạn. Chỉ là những câu đối thoại ngắn cùn cùn với nhau, nhưng tất cả những nam sinh còn lại đều cảm nhận được hơi lạnh tỏa ra từ Đông Nhi. Một mùi sát khí chẳng khác gì Minh Vũ.

- Cậu là... học sinh mới chuyển vào à? - Không đáp lại lời tỏ tình bay bổng kia. Đông Nhi lướt nhìn con gấu "khổng lồ", sau đó quét một lượt lên cậu học viên cực kì táo bạo này.

- Không... Tổ học ở đây từ cấp 2!

- Vậy cậu không biết mối quan hệ giữa tôi và Minh Vũ sao?

- Biết... nhưng...

- Biết mà vẫn đâm đầu vào, cậu chán sống rồi sao??? - Đông Nhi lại rít lên. Chẳng biết đó có phải là một lời cảnh báo không hay là một lời đe dọa, nhưng trường hợp nào cũng thấy được rằng nó rất đáng sợ. Cô nhú mày, gương mặt thanh tú tỏ rõ sự tức giận khi cứ bị làm phiền những kiểu như thế.

Nhưng chỉ số của những cuộc tỏ tình đều giảm hẳn rõ rệt từ khi cô cưới Minh Vũ. Họ chỉ biết tạo ra những cuộc "bạo động" hay lãng sóng tình trường một cách âm thầm, vì họ biết chồng của Đông Nhi không phải tay vừa.

Cậu nam sinh giật nảy người. Đôi mắt tròn tròn nhìn Đông Nhi, người mà cậu yêu là một đứa con gái dịu dàng, lúc nào cũng e dè khi đi bên cạnh Minh Vũ, chứ không phải là một "ác quỷ" lạnh băng như cậu đang thấy. Tất nhiên cậu biết quan hệ giữa họ, nhưng cậu vẫn không ngăn được tình cảm mà cậu dành cho Đông Nhi. Điều đó đã khiến cậu đứng đây, lợi dụng ngày Minh Vũ không đi học để nói lên ba từ ấy.

- Hiểu rồi thì đứng qua một bên, đừng ngáy người ra mà làm ngáng đường người khác! - Chốt lại câu cuối. Đông Nhi hất mặt ra hiệu, đến khi anh chàng còn đang ngơ ngác nhường đường cho cô, cô mới bước đi. Nhưng sau đó lại khựng lại, quay người về phía chàng nam sinh say nắng, Đông Nhi nở nụ cười rõ tươi, một nụ cười đẹp của một thiên sứ. - Con gấu đẹp lắm, rất tiếc nó không thuộc về tôi. Tìm người khác mà thay thế nhé!

Dứt lời, Đông Nhi cô bước về lớp. Cô biết trong con người cô đang mâu thuẫn rất nhiều. Nhưng để mình không trở thành gánh nặng của Minh Vũ, cô phải học cách lạnh nhạt đi và ít giao du với những người không quen biết hoặc chưa tìm hiểu kỹ về họ. Tất cả đều giúp cho công việc của tổ chức diễn ra suông sẻ hơn.

Ngồi vào chiếc bàn của mình. Đông Nhi mệt mỏi ném cái ba lô đầy sách vở lên bàn, cô chợt nhớ ra điều gì đó, liền nhanh tay mở ngăn kéo của chiếc ba lô màu xanh rồi lục tìm một hồi.

Cô lôi từ trong ba lô ra một cái hộp màu vàng sáng mà cô vẫn luôn đem theo bên mình. Nhẹ nhàng mở nó, không một phút chần chừ mà Đông Nhi lấy chiếc nhẫn đeo vào ngón tay thon dài. Chiếc nhẫn sáng, đẹp và long lanh.

Đông Nhi mang nó ở ngón áp út. Nhưng là ngón áp út bên tay phải, còn bên tay trái, cô vẫn còn đang chờ chiếc nhẫn thực sự.

....

Vết thương ở bụng Minh Vũ lành nhanh hơn anh nghĩ. Bác sĩ vẫn đến nhà đều đều để sát trùng và thay băng cho vết thương. Anh đi được, ngủ được, ăn được và thậm chí còn cường hôn Đông Nhi được thì không khỏe mới là chuyện lạ.

- Minh Vũ...!! Anh không đưa nó cho em thì đừng trách em đấy! - Giọng của Đông Nhi cứ léo nhéo trong căn biệt thự chỉ vì Minh Vũ giành lấy mất quyền vợ ôn thi cuối năm của cô, không để cho cô có thời gian ôn bài.

- Em không dành thời gian cho anh gì cả, suốt ngày cứ cầm đầu học!! - Minh Vũ bình thản ngồi xuống chiếc ghế sofa trong phòng khách, ngón tay cứ xoay xoay cuốn vở như trái bóng một cách điêu luyện, nhằm chọc giận cơn thịnh nộ của Đông Nhi. Một tên cầm đầu Mafia cũng có lúc trẻ con như thế cơ đấy.

- Nhưng em sắp thi học kì!! Nếu trượt là tại anh đấy!! - Phía đối diện, Đông Nhi đứng không ra đứng mà ngồi cũng chẳng ra ngồi. Cô thấp thỏm vì quyền vợ yêu quý của cô bị Minh Vũ cho xoay vòng vòng trên ngón tay, bao nhiêu đó thôi cũng khiến cho cô chóng mặt nhức đầu.

- Anh sẽ nuôi em, chỉ cần em sinh con cho anh!! - Nở nụ cười ranh ma, Minh Vũ bắt ngang chân nhìn Đông Nhi thách thức. Điều đó khiến mấy cô giúp việc không khỏi bật cười, đến cả bà vú già cũng móm mém mỉm cười, lắc đầu ngán ngẩm trước cặp vợ chồng trẻ.

- Anh đi mà tự sinh con!! Trả vợ cho em!! - Cơn thịnh nộ cũng đến, Đông Nhi hét nhện nổi cuối cùng lao về phía Minh Vũ. Bàn tay cô đang muốn giành lại quyền vợ thì bị Minh Vũ nắm lấy, kéo mạnh rồi ấn cô ngồi xuống trên đùi anh.

Động tác linh hoạt mà nhanh nhẹn khiến Đông Nhi không kịp trở tay. Cuối cùng là ngồi gọn trong lòng anh mà không có bất cứ sự phản kháng nào. Nhưng Đông Nhi vẫn còn đủ tỉnh để nhận thấy nụ cười đắc chí trên khóe môi Minh Vũ, nụ cười ranh ma mà Đông Nhi cô cảm thấy là đáng ghét nhất trong tất cả các nụ cười.

- Thiếu gia, có người muốn gặp!!

Tên cận vệ ở bên ngoài điềm tĩnh bước vào mặc kệ cho cái cảnh tượng thân mật có đập vào mắt. Sau khi đã cuối đầu trước Minh Vũ, tên cận vệ cất cái âm thanh lạnh lên.

Minh Vũ khẽ nhú mày, nhưng sau đó cũng giãn ra. Anh khẽ gạt đầu một cái nhẹ ra hiệu cho tên cận vệ ấy. Đông Nhi có hơi ngượng ngùng, cô chống tay lên người Minh Vũ để đứng dậy. Nhưng cánh tay Minh Vũ đang vòng qua eo cô siết chặt, sau đó thì cô bắt gặp ngay ánh mắt chóa lửa của Minh Vũ đang nhìn cô trừng trừng.

- Ngồi im!!

Ngay lúc ấy thì từ cửa bước vào một người con gái trong chiếc váy màu xanh dương nhạt. Mái tóc đen tuyền được uốn thành những lọn nhỏ, được cô hất gọn qua một bên vai. Dáng đi thướt tha, uyển chuyển, toát lên một vẻ đẹp quý tộc, kiêu sa. Nhìn thôi cũng biết đó là một cô tiểu thư chính hiệu.

22. Chương 22

Chap 22: Tình cũ! - P2

Đông Nhi tròn mắt nhìn người con gái xinh đẹp trước mặt. Đều là tiểu thư cùng một giàn với nhau mà cô và cô gái ấy khác nhau một trời một vực. Cô ngạc nhiên hết nhìn cô gái ấy lại quay sang nhìn Minh Vũ. Minh Vũ chẳng mấy ngạc nhiên đối với cô gái này, vì chẳng những là không quen biết mà anh và cô ấy còn thân thiết hơn nữa là đằng khác.

- Mộng Linh... Cô đến đây làm gì? - Minh Vũ hất mặt. Vô số câu hỏi cứ rối tung lên trong đầu anh. Rốt cuộc thì cô gái này, trong suốt thời gian qua đã ở đâu? Làm gì và sống như thế nào?

- Em... em muốn quay về với anh...

Bật cười một tiếng khinh bỉ nhất dành cho Mộng Linh. Minh Vũ nhếch môi, trợn mắt với người con gái đang đứng e dè trước mặt anh mà không tránh khỏi tức giận. Anh không hề biết rằng, gương mặt hồng hào vốn có của Đông Nhi đang dần trở nên trắng bệch.

- Cô còn tư cách đó sao? Chẳng phải cô đã nhận tiền của ông ấy để bỏ rơi tôi sao?

- Em sai rồi... nhưng... em không quên anh được... - Cô gái bật khóc, giọt nước mắt đầu tiên chạm xuống sàn nhà, long lanh như giọt sương nặng trĩu của buổi đêm u tối.

- Mộng Linh... Tôi cho cô 30 giây để ra khỏi nhà tôi! - Khẽ lườm Mộng Linh một cái thật sắc bén, Minh Vũ nhắc bóng Đông Nhi đứng dậy rồi anh cũng đứng dậy theo. Bỏ mặc cho Mộng Linh đứng đó, Minh Vũ nắm tay Đông Nhi lôi đi. - À, đừng khóc nữa..... vì nước mắt của cô sẽ làm bẩn nhà tôi đấy!

Một nỗi mơ hồ dấy tư rề má dấy lên trong con người Mộng Linh. Câu nói ấy... là câu nói phũ phàng nhất mà cô từng nghe khi ở bên Minh Vũ.

3 năm trước, Mộng Linh cô và Minh Vũ đã có một mối tình đẹp. Nhưng cô đã nhận một số tiền lớn của Đàng lão gia, bỏ ra nước ngoài sống và chấp nhận bỏ lại Minh Vũ.

Nhưng giờ đây, cô đã bất chấp tất cả để về đây và để gặp Minh Vũ. Nhưng cô chỉ nhận được những lời nói cay đắng đầy khinh khi từ Minh Vũ. Dù thế nào đi nữa, cô cũng không thể buông tay Minh Vũ dễ dàng như thế được.

- Vậy còn cô ta, cô ta là ai?? Tại sao lại ở đây?? - Gạt nhanh mấy giọt nước mắt. Mộng Linh chạy theo Minh Vũ mà không một chút chần chừ, cô mạnh bạo giật bàn tay Đông Nhi ra khỏi tay Minh Vũ. Tất nhiên là cô vẫn chưa hề nghĩ tới hậu quả ghê gớm của hành động này.

Minh Vũ tuột mất bàn tay nhỏ nhắn của Đông Nhi thì trở nên tức giận, anh quay ngoắt lại Mộng Linh, trừng đôi mắt màu hổ phách nhìn cô. Đối với Mộng Linh bây giờ, thứ tình cảm ngày xưa trong Minh Vũ cũng chẳng còn, chỉ còn lại những hận thù, căm giận. Vì chính Mộng Linh cô đã làm cho anh trong thời gian đó trở nên thân tàn ma dại.

- Là ai thì cũng không phải chuyện của cô!! Ra khỏi nhà tôi ngay!!! - Minh Vũ quát lên. Mọi khi, anh đã kìm chế cảm xúc lại, nhưng hôm nay anh hoàn toàn bất lực. Bao nhiêu cảm xúc cứ ứa ra khi Mộng Linh đang đứng trước mặt anh.

Sợ sệt khiến Đông Nhi run lên. Cô chỉ dám lên nhìn Minh Vũ, vì anh bây giờ thật đáng sợ. Cánh tay cô đang bị Mộng Linh nắm chặt, kéo cô về phía sau. Và cô biết, Mộng Linh và Minh Vũ đang giáp mặt với nhau. Không ai nói Đông Nhi cô cũng biết họ là tình nhân cũ của. Bỗng dưng cô cảm thấy mình là một vật thừa thãi, đáng lẽ ra đã chưa tới lượt cô làm dâu nhà này.

- Mộng Linh... chị... làm ơn buông tay em ra!! - Đông Nhi ngơ ngậy cánh tay. Cô chẳng dám nhìn thẳng vào mắt ai, kể cả Minh Vũ. Vì là "vật thừa thãi", cô nghĩ mình nên rút khỏi đây thì hơn. Hoặc nếu... Minh Vũ có còn yêu cô ta, Đông Nhi cô cũng sẽ tôn trọng quyết định ấy. - Em nghĩ mình nên... đi chỗ khác!!

Cánh tay dần được buông lỏng, Mộng Linh nhú mày nhìn Đông Nhi. Một người con gái thật biết điều và có thể cao thượng đến thế hay sao...?

Đông Nhi xoa xoa cổ tay bị bóp chặt, sau đó nhắm hướng cầu thang mà bước.

- Đứng yên đó, em không cần phải đi đâu cả!!! - Minh Vũ gằn giọng nhưng đôi mắt vẫn trừng trừng nhìn Mộng Linh không rời. Nếu cần, anh sẽ nói sự thật cho Đông Nhi nghe. Nhưng anh biết, nếu để Đông Nhi một mình ngay lúc này, cô ấy cũng sẽ tử thân mà khóc.

- À... em đi học bài. Anh cứ nói chuyện với chị ấy!! - Cố rặng một nụ cười gượng gạo không mấy tự nhiên, Đông Nhi bước đến lấy quyển vở của mình. Cô bẻ cuốn vở cho nó uốn éo trong tay mình, lòng lại chẳng muốn đi. Cô muốn biết sự thật, nhưng cũng chẳng thể ở lại.

- Tôi nói em đứng đó cho tôi!!! - Thanh âm của Minh Vũ như muốn hét lên, ngay cả cách xưng hô cũng được thay đổi. Đôi mắt màu hổ phách như rực lửa, muốn đốt cháy con người phụ bạc trước mặt. Bao nhiêu oán hận được dồn nén, khiến gương mặt tuấn tú của Minh Vũ tối sầm lại. - Bước ra khỏi nhà tôi ngay....!!!

Mộng Linh bất giác thụt lại vài bước vì Minh Vũ. Cô hốt hoảng lấy bàn tay mình ôm mặt. Lần đầu tiên... cô thấy Minh Vũ khác biệt như thế. Bước chân vội vàng chạy ra khỏi cửa, nước mắt cũng không ngừng rơi vì người cô yêu không còn yêu cô nữa.

Minh Vũ đứng nhìn theo Mộng Linh cho đến khi mất hút sau cánh cổng sắt to. Anh siết chặt nắm đấm. Cảm xúc của anh lúc này chưa hẳn là đau đớn, anh chỉ hận họ, hận cả ba anh đã đem tiền ra để trao đổi tình cảm với người khác.

Xoay gót chân, Minh Vũ bước về phía Đông Nhi. Cô đang ôm chặt cuốn vở trong tay, gương mặt lại cúi gằm dưới nền nhà. Minh Vũ đưa tay nâng cằm cô, hôn nhẹ lên cánh môi màu hồng đào rồi ôm cô thật chặt.

- Lên phòng... anh sẽ giúp em học bài!!

....

Hai tiếng đồng hồ trôi qua chậm chạp. Đông Nhi liên tục ngáp dài, trong khi Minh Vũ vẫn tỉnh táo giảng bài cho cô. Tỉ mỉ và cẩn kẽ. Chốc chốc lại bị những cú đập bàn của Minh Vũ khiến Đông Nhi giật mình, làm lệch đi ngòi bút và một đường dài xuất hiện trong trang vở trắng tinh.

Là năm cuối cấp nên tất cả các học viên khối 12 đều tập trung vào ôn thi, Đông Nhi cô cũng không ngoại lệ. Vì vốn có sẵn sự thông minh mà trời ban cho, những môn tự nhiên đối với cô là dễ như húp cháo. Còn các môn xã hội thì hơi khó nhằn.

- Nghỉ!! - Minh Vũ đập nhẹ cái bàn nhỏ trong phòng mình, đứng dậy rồi leo lên giường nằm dài. Nhắm hờ đôi mắt về một nơi, anh khẽ thở dài.

- Minh Vũ... - Đông Nhi cũng đứng dậy theo. Cô từ từ bước về phía Minh Vũ, có hơi e dè một chút vì điều mà cô sắp hỏi có thể sẽ khiến cho Minh Vũ tức giận. - Thật ra... giữa anh và Mộng Linh... đã có chuyện gì?

- Sao lại hỏi đến chuyện này? - Minh Vũ ngồi bật dậy, anh nhíu mày nhìn Đông Nhi đang bước đến khiến cô phải khựng lại.

- Em chỉ muốn biết... tại sao anh và cô ấy lại xa nhau... Cô ấy có lẽ vẫn còn yêu anh!

- Anh không quan tâm!! Anh đã có vợ và không thích có thêm vợ bé!! - Minh Vũ trừng mắt nhìn Đông Nhi, nhưng khi nhìn thấy vẻ sợ hãi của cô, anh lại dịu xuống. Ngoắc ngón tay, anh ra hiệu cho cô. - Lại đây!

Đông Nhi trèo lên giường. Cái tình cũ của Minh Vũ vẫn còn đeo bám cô. Cô muốn biết tất cả, biết hết những gì có liên quan đến Minh Vũ, cho dù chuyện đó có liên quan đến Mafia cô vẫn muốn biết.

- Đừng bao giờ hỏi về chuyện này nữa, được chứ?

....

Sáng sớm tinh mơ, bao nhiêu ánh nắng của ngày mới rọi qua tấm rèm, sưởi ấm cả căn phòng. Đông Nhi khẽ cựa mình, cô nằm sấp, uể oải kéo tấm chăn dưới chân lên. Cô nheo đôi mắt tìm kiếm cái dáng quen thuộc nhưng không thấy. Lại nữa rồi, Minh Vũ lại đi làm từ rất sớm.

Hôm nay là chủ nhật mà!!

Nhưng như thế lại càng tốt cho cô. Cô có thể hiên ngang bước ra đường mà không sợ chồng Minh Vũ theo sau giám sát. Với tay lấy chiếc đồng hồ màu đen nhỏ bên cạnh giường ra xem. 7 giờ 30 phút. Và 8 giờ cô có cái hẹn.

Có lẽ đó là cái hẹn quan trọng nhất đối với cô. Không biết vì lý do gì, nhưng cô đã trông chờ vào cái hẹn này.

Bước xuống giường, tiện tay cô vò vò cái đầu. Đôi bàn chân xỏ vào đôi dép bông màu hồng dưới giường rồi lững thững đi vào phòng tắm.

Cô diện cho mình chiếc váy ngắn màu hồng phấn rất nhạt, nhìn thoáng qua cứ như nó là một màu trắng. Mái tóc màu hạt dẻ của cô được tết lại gọn gàng. Chính tề đầu đó, cô mới ung dung bước ra khỏi nhà.

Điểm hẹn là một quán cà phê được thiết kế theo phong cách nhật bản. Tức là họ sẽ ngồi bệt dưới sàn nhà trên một tấm đệm. Tầng dưới của quán cà phê này lại là một nhà hàng. Nhìn thôi cũng đã thấy chỉ có người giàu có sang trọng mới đủ tư cách vào đây.

Chiếc BMW vừa dừng lại, Đông Nhi đã thấy trên tầng hai có một bàn tay đang vẫy cô. Không ai khác, là Mộng Linh.

Đông Nhi ngồi xuống một chiếc đệm. Sau đó nhìn thẳng vào Mộng Linh, chờ đợi chủ đề mà cũng chính là lý do Mộng Linh hẹn gặp cô ở đây.

Mộng Linh khoác lên mình chiếc váy nhung màu đỏ. Bao nhiêu đó thôi cũng đủ toát lên cô là con người quý phái, sang trọng đến mức nào. Cô vẫn luôn cho rằng, tất cả bọn đàn ông trên đời đang rất ham muốn có được cô. Đi đến đâu, mọi người cũng đều nhìn cô với cặp mắt ngưỡng mộ hay mê mẩn cô.

Đôi môi đỏ choét mấp máy định nói điều gì đó nhưng phải khựng lại. Cô ngạc nhiên ngược nhìn xung quanh quán cà phê. Đáng lẽ ra tất cả những ánh mắt ở đây đã phải tập trung vào cô, vậy mà họ nhìn đi đâu vậy?

Tất cả những ánh mắt ấy cùng nhìn về một hướng, cùng các lời xì xào và xuýt xoa, nhưng nó không dành cho cô, mà là dành cho người đang ngồi đối diện với cô.

Ánh sáng ngoài cửa sổ hắt vào, làm rạng lên gương mặt của Đông Nhi. Một gương mặt mộc hoàn toàn, không hề có một chút phấn trang điểm, hay một chút son cho đôi môi thêm hồng. Chẳng bù với Đông Nhi cô, ở phía đối diện, người con gái ấy thể hiện cả một sự kiêu sa, lộng lẫy của một cô tiểu thư. Nhưng một chút phấn son trên mặt đã làm cô kém tươi.

Mộng Linh tức anh ách. Chưa bao giờ cô lâm vào tình thế như thế này. Tất cả được cô kìm xuống, từ tốn hít một ngụm trà để thanh lọc lại cổ họng, cô cất tiếng:

- Cô là gì của Minh Vũ?

- Vợ... - Trả lời ngắn gọn, Đông Nhi cũng nâng tách cà phê uống một ngụm nhỏ. Nuốt nó xuống cổ họng làm người cô cũng từ từ ấm lên, sau đó cô nở nụ cười thân thiện.

- Vậy... tôi muốn cô rời xa Minh Vũ cho tôi! - Mộng Linh gồng giọng.

- Xin lỗi, nhưng khi Minh Vũ chưa ra lệnh, em sẽ không đi đâu cả!

- Cô dám....! - Nhóm người dậy, Mộng Linh đưa cao cánh tay định cho một cú trời giáng ngay vào gương mặt hớp hồn ấy thì bị Đông Nhi cản lại bằng giọng nói trong trẻo.

Cô vẫn ngồi im. Không có gì là sợ hãi cả, Đông Nhi ngược mặt nhìn Mộng Linh, khóe môi vẫn còn nở nụ cười hết sức hiền từ và đẹp.

- Chị nghĩ thế nào nếu Minh Vũ biết được dấu tay trên mặt em là của chị?!

Cánh tay từ từ hạ xuống. Mộng Linh hít lấy một hơi thật sâu, tiếp tục cố gắng kìm nén tất cả vào trong. "Không thể vì con nhỏ này mà làm mất hình tượng ở đây được!!!"

- Chị... là người yêu cũ của Minh Vũ?

- Thì sao? - Mộng Linh nghe mặt sau khi uống một ngụm cà phê nóng. Cô đang dần trở nên khó chịu, càng lúc càng phục người ngồi đối diện bởi sự thông minh, lạnh lợi.

- Vậy tại sao...?

Cơ thể Mộng Linh bắt đầu mềm nhũn ra khi có người đụng chạm vào cái nỗi đau quá khứ của cô. Mà cái nỗi đau ấy lại do chính cô gây ra. Cô lại thấy nhói, bản thân ngồi bệt xuống cái đệm êm, thật khó chịu khi cô biết việc ấy là sai mà cô vẫn làm. Mộng Linh bật khóc:

- Tôi đã nhận tiền của ba anh ấy để ra nước ngoài sống... Tôi đã quay lưng lại với Minh Vũ...!!

Trong khi Mộng Linh đang ôm mặt khóc nức nở, Đông Nhi chỉ khẽ nhíu mày nhìn cô rồi hí hoáy viết gì đó vào tờ giấy note trên bàn. Đông Nhi đặt nó dưới tách cà phê của mình rồi đứng dậy bỏ về.

23. Chương 23

Chap 23: Anh phải phạt em!

Bàn tay dần được hạ xuống, gương mặt trắng bệch bởi lớp phấn trang điểm hiện ra, nhưng sau đó lại đưa lên quệt ngang dòng nước mắt. Trước mắt cô chỉ còn lại tờ giấy note màu vàng nhạt dưới tách cà phê.

Đưa tay cầm nó lên xem, Mộng Linh chỉ thấy duy nhất một hàng chữ số. Thì ra Đông Nhi để lại số điện thoại cho cô.

Mặc dù không hiểu hết mục đích này của Đông Nhi, nhưng Mộng Linh vẫn khẽ cười, một nụ cười buồn. Trong lòng lại thấy nề phục người con gái đó.

- Mộng Linh...? Mộng Linh đúng không?

Toan đứng dậy để ra về thì một giọng nói khiến cô khựng lại. Giọng nói này, chẳng phải là khá quen thuộc với cô hay sao. Ngược mặt nhìn cái dáng cao lớn trước mắt, cô không khỏi ngạc nhiên khi người ấy lại chính là Minh Quân - người em họ thân thiết của Minh Vũ.

- Em làm gì ở đây? Thời gian qua em đã ở đâu? - Tiến đến hỏi Mộng Linh một cách vồ vập, Minh Quân không ngờ anh lại được gặp Mộng Linh ở đây.

Người con gái mà 3 năm về trước anh chỉ biết "thương thầm trộm nhớ". Minh Quân không khỏi đau đớn khi thấy Mộng Linh luôn đi bên cạnh Minh Vũ mà không phải là anh. Vậy mà đứa con gái ấy giờ đây đang ngồi trước mặt anh.

Khi Mộng Linh đột ngột biến mất, anh đã yêu Đông Nhi. Nhưng cô lại không thuộc về anh. Cũng có thể nói, Đông Nhi chỉ là một cơn say nắng nhất thời của một tên con trai lâu ngày không được yêu thương. Còn đối với Mộng Linh, tình cảm ấy khó mà diễn tả hết được.

Tự hỏi anh có phải đang mơ?

- Em về để gặp và chuộc lỗi với Minh Vũ... - Mộng Linh không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm thăm của Minh Quân, chỉ lặng lẽ cúi đầu. Cô biết rõ thứ tình cảm Minh Quân dành cho cô từ suốt 3 năm nay là gì, nhưng tình cảm của cô... lại thuộc về Minh Vũ. Nước mắt lại chợt ứa về, cô cảm thấy nhói vì cái quá khứ tồi tệ. Cô biết sai mà cô vẫn làm, nó khiến cô đau gấp ngàn lần - ... nhưng dường như anh ấy đã tìm được người khác!!

- Em còn yêu anh ấy sao? - Nheo mắt nhìn Mộng Linh, Minh Quân xót xa nhìn người anh yêu đang khổ sở.

Đáp lại câu hỏi của Minh Quân là cái gật đầu thật nhẹ từ Mộng Linh. Minh Quân chỉ biết đứng tần ngần ra đó, Mộng Linh cô đã thay đổi sau bao năm trời, vậy mà tình cảm của cô lại chẳng hề xê dịch.

- Nên nhớ, còn một người yêu em rất nhiều! - Thanh âm nhẹ bỗng, tựa hồ như gió thoảng. Từ từ lướt ngang qua Mộng Linh làm cô có cảm giác vơi đi chút nào đó tội lỗi ngày xưa.

Minh Quân bỏ đi. Bước về chiếc bàn cuối quán với một vài người bạn. Thật quá trùng hợp khi anh đã vô tình gặp cô ở đây. Quả thật, trái đất tròn là chẳng sai.

Hai con người...

Hai cảm xúc khác nhau...

...

Chiếc BMW vừa dừng lại, Đông Nhi bước ra khỏi xe. Tâm trạng của cô bây giờ đang rối như mì tôm. Cô đã chọn cách im lặng để an ủi Mộng Linh. Vì cô biết, an ủi bằng lời chẳng khác nào xoáy sâu vào vết thương của cô ấy.

Bước chân chậm rãi bước vào khoảng sân rộng, hướng đến căn biệt thự màu trắng trang nhã. Bỗng cái dáng trước mắt đập vào đôi đồng tử màu đen láy, một cái dáng quen thuộc đến đáng ghét, cao lớn và hơi gầy, lạnh lùng và bất khuất. Đó là những gì cô thấy được, cũng là lúc bước chân cô càng lúc càng chậm hơn, chỉ biết ngậm ngùi bước vào nhà.

Minh Vũ cho hai tay vào túi, nhúu đôi lông mày nhìn Đông Nhi với cái vẻ vô cùng tức giận. Không tức giận làm sao được khi anh chỉ mới rời nhà có chút xíu thôi, về đến đã chẳng thấy cô vợ của mình đâu.

Vừa mới đặt bước chân đầu tiên lên bậc thềm, Đông Nhi đã bị Minh Vũ chất vấn ngay:

- Mới sáng ra em đã đi đâu? - Chuyển hai cánh tay từ trong túi quần ra phía trước, Minh Vũ khoác tay trước ngực đồng thời trợn mắt nhìn Đông Nhi. Đôi đồng tử lại ánh lên ánh nhìn ghê sợ hơn dưới ánh nắng của mặt trời đang rọi vào nhà.

- Em đi gặp Mộng Linh!

- Gặp cô ta làm gì??? Em... - Nghe đến tên “Mộng Linh” thôi cũng đủ khiến cho dòng máu đang chảy trong người Minh Vũ sôi lên ừng ực, đã vậy Đông Nhi còn đi gặp mặt cô ta. Thật hết sức chịu đựng đối với anh.

- Em nghĩ chị ấy vẫn còn yêu anh!... Vậy còn anh? - Đông Nhi nhìn thẳng vào mắt Minh Vũ, không hề lảng tránh.

Cô đã từng nói, cô hoàn toàn tôn trọng quyết định của Minh Vũ, nếu anh có chọn Mộng Linh, cô vẫn vui vẻ chấp nhận.

Nhưng...

... mỗi khi ở bên cạnh Minh Vũ, hình ảnh Mộng Linh đang ôm mặt khóc nức nở lại ùa về trong cô. Đông Nhi cô là người đến sau, nhưng lại vô tình làm đau người đến trước. Vậy... cái tình yêu mà cô có được trên nước mắt của người khác, nó có đáng không? Liệu nó có được trọn vẹn khi phải tranh giành hạnh phúc với người khác...?

- Anh đã bảo em không được nhắc đến cô ta mà!!! - Minh Vũ rít lên. Cái thanh âm lạnh lẽo như đóng băng tất cả các sự vật xung quanh.

- Nếu anh đã thật sự quên cô ấy thì việc gì anh phải lảng tránh như vậy!!! - Đông Nhi cũng như muốn hét lên. Lại chẳng thể kìm nổi nước mắt khi đứng trước Minh Vũ. Bao nhiêu can đảm đã giúp cô đứng vững được cho đến tận bây giờ. Đông Nhi hạ giọng xuống âm lượng thấp nhất, như để chắc chắn những gì mình sắp nói ra. - Anh còn yêu cô ấy, đúng chứ?

Không một câu trả lời hay phản bác...

Minh Vũ đứng bần thần ra. Không phải vì Đông Nhi đã nói đúng tâm can anh, mà là anh không tin nổi câu nói ấy lại nói ra từ miệng của Đông Nhi - người con gái anh từ lần đầu gặp mặt.

Cách đây 3 năm, sau cái chuyện tình “thề non hẹn biển” với Mộng Linh, Minh Vũ đã không còn tin vào một ai nữa, nhất là tin vào tình yêu.

Những cơn ác mộng vẫn luôn tìm đến anh trong những lúc màng đêm buông xuống. Anh đã luôn đặt khẩu súng lục mà anh mang theo bên mình lên trên đầu giường nơi anh nằm, tự xem nó như một bùa chú nhằm xua đi bớt những cơn ác mộng vây quanh.

Nhưng thói quen đó, anh đã bỏ đi từ lâu. Vì sao ư? Vì bên cạnh anh đã có Đông Nhi. Gương mặt thiên sứ luôn đập vào mắt anh mỗi sáng khi anh thức dậy.

Cảm nhận được hơi ấm từ Đông Nhi trong vòng tay mình, cơn ác mộng cũng biến mất.

Vậy giờ thì sao? Chẳng nhẽ những gì anh làm cho cô từ trước tới giờ vẫn chưa đủ để cô tin anh sao...?

- Anh không chịu đựng em được nữa, đồ ngốc!! - Minh Vũ gồng giọng từng chữ. Anh nắm chặt tay lại thành nắm đấm, âm thanh của những khớp xương nơi bàn tay cũng vang lên khiến Đông Nhi khẽ rùng mình. Ác quỷ đang dần lộ ra trong con người anh, từng chút từng chút một. - Anh phải phạt em!!

Trong khi Đông Nhi chưa kịp hiểu hết câu nói của Minh Vũ thì đã bị anh nhắc bồng lên trên vai. Vùng vẫy hay thậm chí dậm thùm thụp vào lưng Minh Vũ cũng chẳng có tác dụng gì, nó chỉ khiến cho tay cô đau hơn.

Minh Vũ đằng đằng sát khí vác Đông Nhi lên phòng, mặc cho bà vú già cùng mấy cô giúp việc nhà ra sức ngăn cản hay khuyên ngăn. Tất cả đều trở nên vô ích.

Rầm

Thô lỗ dùng chân đạp mạnh cánh cửa gỗ ở phòng mình, Minh Vũ chẳng thèm nghĩ tới tổn hại của chiếc cửa là bao nhiêu. Vẫn vác “cục nợ” trên vai đi thẳng đến chiếc giường, sau đó mạnh bạo thả cô xuống như cô mong muốn.

Đông Nhi khẽ nhủ mày vì hành động lỗ mắng của Minh Vũ khiến cô ê ẩm. Chưa kịp hoảng hồn cho bình tâm trở lại thì đã bị cánh môi của Minh Vũ đặt lên môi mình. Ngọt và sâu.

Minh Vũ rời khỏi đôi môi màu cánh hoa đào ấy. Gương mặt vẫn còn tối sầm đi vì tức giận đang lên tới đỉnh điểm.

- Cứ ở trong đây mà suy nghĩ về những gì em nói!! - Thanh âm lạnh lẽo cất lên, mang tính chất ra lệnh nhiều hơn.

Dứt lời, Minh Vũ bước ra khỏi phòng. Tiếng động của cánh cửa được đóng lại cùng tiếng khóa phòng cũng vang lên.

Đông Nhi ngồi ngẩn ra trên giường, nhưng sau khi bị hai âm thanh ấy đánh thức, cô vội vàng bước xuống giường. Bước chân gấp gáp chạy về phía cửa, đồng thời bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay cầm. Dùng hết sức mở cũng chẳng xi nhê.

- Minh Vũ...!!! Mau mở cửa cho em!!!

Ra sức đập cửa thật mạnh cũng chẳng thấy Minh Vũ. Đông Nhi bất lực ngồi bệt xuống ngay cửa. Nước mắt cũng theo cảm xúc tuôn ra, vỡ òa.

Cô không muốn tranh giành bất kì thứ gì với bất cứ ai. Tình cảm mà cô giành cho Minh Vũ là thật, nhưng Mộng Linh... lại là thứ để cô đáng nghĩ hơn.

Minh Vũ hằng học bước xuống tầng trệt, ném chiếc áo vest vào bộ ghế salon ở phòng khách rồi bước thẳng vào gian bếp.

- Đến giờ thì đem đồ ăn cho cô ấy! - Cất giọng với cái âm thanh của quỷ dữ đang ở dưới địa ngục khiến những người có mặt ở bếp đều run rẩy hoặc toát mồ hôi hột. Chưa yên phận ở đó, Minh Vũ tiếp tục tiếp lời với cái giọng giết người, nhằm đe dọa. - Không được để cô ấy bước ra khỏi phòng nửa bước, không thì đừng trách tôi!!

24. Chương 24

Chap 24:

Đám người làm ngay lập tức khắc sâu lời nói của Minh Vũ vào tận trong tâm trí, họ gật đầu lia lịa mấy cái để trấn an tinh thần đối phương.

Minh Vũ ngoắc tay hai tên cận vệ khác, rồi cẩn thận dặn dò:

- Canh chừng cô ấy cho tôi, đừng để cô ấy ra ngoài!!

- Nhưng thiếu gia... rồi cậu sẽ ngủ ở đâu? - Bà vú già nheo nheo đôi mắt đã có nhiều vết chân chim nhìn Minh Vũ. Khuôn miệng móm mém cất lên cái giọng khàn khàn. Bà đã nuôi Minh Vũ từ lúc anh mới biết đi vài ba bước chập chững, nhưng bà chưa bao giờ thấy Minh Vũ đáng sợ hôm nay.

- Tôi sẽ ngủ ở phòng làm việc, vú đừng lo!!

Ngày thứ nhất...

... Căn phòng réo lên một vài tiếng gọi của Đông Nhi...

Ngày thứ hai...

... Căn phòng trở nên im bật không một tiếng động...

Ngày thứ ba...

... Căn phòng lại phát ra những âm thanh mà theo các cô người làm thì đó là những âm thanh của đồ vật được Đông Nhi “hành hạ” để dần mất Minh Vũ.

Ngày thứ tư, Minh Vũ sải bước băng qua dãy hành lang. Mấy hôm nay ngủ ở phòng làm việc khiến người anh mỗi ngủ, lưng lại đau nhức đủ phía. Hai tên cận vệ mặc vest đen đứng như pho tượng trước phòng Minh Vũ, đang cố gắng hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao.

- Được rồi, lui hết đi!!

Minh Vũ nhẹ nhàng dứt chìa khóa mở cửa. Cứ ngỡ Đông Nhi sẽ chạy ủa ra cho anh một trận, hoặc tệ hơn là khóc lóc ỉ ôi. Nhưng khi cánh cửa đang từ từ mở ra, Minh Vũ chẳng thấy động tĩnh gì gọi là khác thường.

Cánh cửa gỗ nặng trĩch đã mở toang ra, cảnh tượng trong căn phòng đập vào mắt anh khiến đôi đồng tử màu hổ phách căng tròn.

Căn phòng gọn gàng vốn có của anh bây giờ là một mớ hỗn độn, được “hòa trộn” bởi chăn gối và các vật dụng trong phòng, đến cái nhỏ bé nhất như cây viết trên bàn cũng không được an phận với Đông Nhi. Tất cả được tạo nên bởi bàn tay “nghệ thuật” siêu đẳng cấp của vợ anh.

Ngạc nhiên, bất ngờ xen lẫn tức giận...

Nhưng có lẽ, điều khiến anh chú ý nhất là lại Đông Nhi. Cô đang ngồi trên giường, đôi mắt to tròn bây giờ chứa đựng sự tức giận được dồn nén từ 3 ngày trước, cuối cùng nó cũng lên đến đỉnh điểm.

- Đông Nhi...

- Đồ độc ác!!! - Không để Minh Vũ có cơ hội nói hết câu, Đông Nhi đứng phắt dậy, vợ đại cái gì đó gần mình nhất rồi ra sức ném. Vừa ném vừa chửi rửa không ngớt. - Đồ máu lạnh, anh có phải là người không vậy hả???

- Này...!! Đừng ném đồ lung tung nữa!! - Hứng trọn bao nhiêu là chăn gối, bút viết,... Đau thấm thía, Minh Vũ chỉ biết quay tấm lưng lại để tránh được bao nhiêu hay bấy nhiêu. - Em không quậy phá thì không chịu được hả??

Rốt cuộc thì sự chịu đựng cùng sự kiên nhẫn của con người có giới hạn, Minh Vũ cũng thế. Anh hậm hực lao nhanh đến gần Đông Nhi.

- Không nghe lời thì anh sẽ phạt em!! - Nhanh chóng rút ngắn khoảng cách giữa anh và Đông Nhi, Minh Vũ nắm lấy một tay cô, siết chặt.

- Buông ra!!! Anh đi mà tìm mấy cô chân dài của anh đấy!! Thả tay ra!! - Đông Nhi dùng hết sức vùng vẫy, tay còn lại đang được tự do, cô không ngần ngại dùng nó đánh túi bụi vào ngực Minh Vũ.

Có lẽ sau cái lớp áo thun mỏng tang này đã đầy những dấu tay 5 ngón của Đông Nhi. Minh Vũ ngạc nhiên cuối xuống nhìn ngực mình, sau đó đưa mắt nhìn Đông Nhi.

- Mấy cô chân dài? Em đang nói gì vậy?

- Không phải sao?? Chẳng phải bên cạnh anh lúc nào cũng có các cô gái xinh đẹp, sợ tôi phát hiện nên mới nhốt tôi ở đây chứ gì??? - Đông Nhi chỉ biết nhắm mắt mà quát, cơ thể không ngừng vùng vẫy để cố thoát khỏi Minh Vũ.

Cô vợ ngốc nghếch của anh... lại nghĩ bậy bạ nữa rồi...!

- Em vẫn chưa biết lý do tại sao anh nhốt em ở đây hả??? - Sự tức giận của Minh Vũ cũng theo đó bộc phát ra. Anh gắng từng chữ, đôi mắt màu hổ phách như rực lửa. Ác quỷ... lại sắp “chui” ra từ trong con người anh. - ... Nếu chưa biết thì cứ ở đây cho đến khi biết đi!! Đến chết anh cũng không tha cho em đâu!!

Minh Vũ hất mạnh cô về phía chiếc giường. Để cô tiếp tấm nệm một cú khiến choáng váng mặt mày, đầu cô quay mòng mòng y hệt như cuốn vở hôm trước bị Minh Vũ “hành hạ”.

Minh Vũ để mặc cô ở đây, dùng dùng bước ra ngoài, rồi tiện tay mạnh bạo đóng rầm cánh cửa. Cuối cùng nó cũng được yên phận với các then chốt.

Tức đến mức gan tim phổi lộn tung phèo lên, Đông Nhi tiện thể đá văng cái gối ngay tầm dưới chân. Căn phòng đã bừa bộn, nay còn hỗn loạn hơn. Hít một hơi thật sâu để đè nén giận dữ xuống, Đông Nhi ngả người tự do ra giường, nước mắt lại chảy ra.

Tất nhiên là cô biết rõ lý do Minh Vũ nhốt cô là gì. Nhưng nếu cô chấp nhận là mình sai, chẳng khác nào tự đá mình ra khỏi Đẳng gia. Mâu thuẫn bên trong con người cô bây giờ rất nhiều.

Trong 3 ngày bị Minh Vũ nhốt ở đây, cô đã sáng suốt và thấu đáo hơn rất nhiều. Rời xa Minh Vũ... có lẽ là một công việc khó nhất trong cuộc đời cô. Còn khó hơn là giải một bài toán mà giải hoài vẫn chẳng có đáp số nào đúng.

Bỗng dưng cô thấy mình ngày càng trở nên ích kỷ. Vậy... điều gì đã khiến cho cô ích kỷ như thế?

Nhưng... còn một "bài toán" có lẽ sẽ khó nuốt hơn mà Đông Nhi chưa kịp nghĩ đến. Kỳ thi cuối năm đang đến gần, mà cô thì bị "giảm lỏng" ở đây. Với tính cách của Minh Vũ, dù có thi cử đi chăng nữa, cô chưa nhận mình sai thì đừng hòng anh cho cô bước ra khỏi đây!

...

- Từ hôm nay không cần đem đồ ăn cho cô ấy nữa!! Đến khi nào cô chịu nhận ra mình sai thì thôi!!

...

Mộng Linh ngồi tựa hân ra ghế. Chán chường nhìn ra khung cảnh ngoài cửa sổ, gió vẫn thổi và nắng thì vẫn chói chang. Câu nói ấy... lại lảng vảng trong đầu cô.

"Nên nhớ, còn một người yêu em rất nhiều!"

Bỗng chốc, Mộng Linh khẽ mỉm cười, nụ cười mản nguyện trên đôi môi đỏ của cô. Cô nhắm hờ đôi mắt, thong thả hát vu vơ một đoạn trong một ca khúc nào đó. Lòng lại thấy nhẹ hẫng đi.

Tình cảm cùng thể xác này, lúc trước là của Minh Vũ. Nhưng bây giờ cô đã tìm được người yêu cô hơn Minh Vũ, vì vốn dĩ Minh Vũ chưa bao giờ thuộc về cô.

Vuốt nhẹ lại mái tóc đen tuyền, cô rút điện thoại gọi cho một người, một người mà có lẽ sẽ là quan trọng nhất với cô sau này.

- Minh Quân, em muốn gặp anh!

...

Bàn tay chạm khẽ vào ô kính trên cửa sổ, Đông Nhi không khỏi bồn chồn trong lòng. 2 tiếng đồng hồ nữa thôi là đến giờ thi, trong khi cô vẫn chưa được ra ngoài. Vừa giận vừa tức, Đông Nhi chau mày nhìn mấy hạt mưa bên ngoài. Nếu Minh Vũ chồng cô không khóa cửa sổ và cửa ngoài ban công thì cô đã nhảy lầu từ lâu.

- Em không chuẩn bị để đi thi sao? - Giọng nói từ phía sau Đông Nhi cất lên. Là giọng của một người con gái.

- Mộng Linh... chị... - Dường như tất cả giác quan đều nhận thức được con người trước mắt, nó khiến bàn chân Đông Nhi bất giác thụt về sau vài bước. - Sao chị vào được đây? Chị muốn làm gì...?

- Chị không làm gì em cả đâu! - Mộng Linh cười cười, cô xua xua tay trấn an khi thấy Đông Nhi đang đề phòng cô. Mộng Linh bước đến gần, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc màu hạt dẻ, nở nụ cười hiền sau bao nhiêu đau đớn. - Minh Vũ không có nhà, chị đến giúp anh ấy đưa em đi thi!

- Anh ấy... nhờ chị...?

- Không...! Nhờ Minh Quân, nhưng anh ấy cũng bận!

Đông Nhi thở phào nhẹ nhõm. Cô cũng không quên nhiệm vụ quan trọng nhất của mình bây giờ là gì, hấp tấp bước chân chạy vào phòng tắm, thay cho mình bộ đồng phục của trường Star.

- Minh Vũ... tốt với em chứ?

- Dạ? - Đôi tay đang thắt chiếc cà vạt trên cổ bỗng khựng lại. Căng tròn đôi mắt nhìn Mộng Linh ngạc nhiên.
- Minh Vũ nổi tiếng là người khô khan, chị quen anh ấy từ lâu mà rất ít khi thấy anh ấy cười... - Mộng Linh hơi nghiêng nghiêng đầu mỉm cười với Đông Nhi.
- Khôn khan...? Em thấy anh ấy cười suốt mà! - Ngạc nhiên lần 2. Đúng là Minh Vũ là người lạnh lùng, nhưng anh ấy vẫn hay cười với cô, thậm chí còn nhiều hơn lời mà Mộng Linh nói.
- Cười suốt? Thật sao? - Đến lượt Mộng Linh cô ngạc nhiên. Rốt cuộc thì Đông Nhi là người như thế nào mà có thể khiến cho Minh Vũ “cười suốt?”

25. Chương 25

Chap 25: Tái hợp.

- Phải, đúng là anh Minh Vũ rất khô khan, nhưng cũng không đến nỗi như chị nói!
- Vậy... còn việc anh ấy đặt khẩu súng trên đầu giường thì sao? Đến giờ vẫn còn chứ? - Mộng Linh thả người xuống chiếc ghế, dường như cô không còn đứng vững được nữa. Đôi mắt tròn tròn nhìn Đông Nhi, tất cả mọi thứ sau 3 năm đối với cô đều rất mới mẻ, cho đến Minh Vũ người mà cô hiểu ý nhất cũng thay đổi.
- Chị nói gì vậy? Chẳng có khẩu súng nào trên đầu giường cả!! - Tiếp tục thắt chiếc cà vạt màu đỏ, Đông Nhi không khỏi ngạc nhiên khi chẳng hiểu Mộng Linh đang nói gì, tất cả những điều Mộng Linh vừa nói, cô chưa từng gặp ở Minh Vũ.
- Vậy sao...? - Mộng Linh khẽ cúi mặt. Một lúc sau cô mới ngẩng lên mỉm cười với Đông Nhi, bàn tay nhẹ nhàng vuốt lại mấy sợi tóc rối. - Nhanh nào, chị đưa em đến trường!

...

Sau 3 tiếng đồng hồ trong phòng thi, khiến cho các giám quan tê liệt, đầu óc lại mê mụi, các học viện khối 12 mới được ra ngoài. Trong khi Đông Nhi lại tỉnh hui hụi, 3 tiếng đối với cô là quá dài để hoàn thành xong 2 bài kiểm tra, còn các học viên khác lại than thân trách phận vì thời gian quá ngắn.

- Hôm qua Minh Vũ không đưa cô đến trường à?
- Bất chợt một giọng nói phía sau Đông Nhi vang lên, khỏi quay đầu lại cũng biết đó là ai.
- Liên quan gì đến anh! - Ôm chồng sách vở trước ngực, Đông Nhi hống hách bước đi. Cái vẻ kiêu ngạo này, cô chỉ có thể “lấy” từ Minh Vũ chứ chẳng ở đâu khác.
- Chứ không phải... Minh Vũ “đá” cô rồi sao? - Khánh Đăng không ngừng dả kích cho đối phương tức điên. Gót giày nện xuống sàn tiếp bước theo Đông Nhi.

Khẽ nhíu mày vì câu nói của Khánh Đăng, Đông Nhi chỉ quay ngoắc lại, ném cho Khánh Đăng một cái nhìn rực lửa rồi quay người bước đi tiếp. Đối với cô, hạng người này không đáng để cô quan tâm. Nhưng nó cũng khiến cô không khỏi bần chồn, đúng là mấy hôm nay cô toàn đi học một mình mà không có Minh Vũ đưa đón.

- Thiếu phu nhân, Đàng lão gia cho gọi cô! - Tên cận vệ từ chiếc BMW bước ra, cuối đầu thông báo.
- Có việc gì sao? Còn... chồng tôi đâu? - Đông Nhi khẽ rùng mình theo phản xạ. Cái tên “Đàng lão gia” là cái tên cô không bao giờ muốn nhắc đến. Một người độc đoán, bất chấp tất cả để có được thứ mà mình muốn. Nhưng bốn phần của một cô con dâu không cho phép cô làm bất cứ điều gì “thất lễ” với ba chồng của mình.
- Đàng thiếu gia đã đến đó trước rồi thưa cô!

Ậm ừ cho xong, Đông Nhi nhanh chóng bước vào xe trước hàng trăm con mắt của các học viên trường Star và người đi đường.

...

- Ông lại có ý đồ gì nữa đây?

- Sao lại gọi là ý đồ, con trai! - Ung dung thả người ra chiếc ghế ở bàn làm việc, Đẳng lão gia nhếch môi trước câu hỏi của Minh Vũ, đúng là chẳng có gì qua mắt được con trai của ông. Đúng là ông đang có mưu đồ theo cái ý “Muốn thử vàng phải đưa vào miệng mà cắn!!”

- Vậy tại sao lại gọi cả Đông Nhi đến? - Minh Vũ nhíu mày, phong thái chủ yếu của anh vẫn điềm đạm và bình tĩnh. Tuy nhiên, vẫn không che được ánh mắt đang sốt ruột của anh, chỉ vì âm mưu lần này của Đẳng lão gia lại có sự có mặt của Đông Nhi.

- Chờ Đông Nhi đến ta nói luôn một thể!

Cạch

- Thưa ba...! - Đông Nhi khẽ khàng mở cửa bước vào rồi tiện tay đóng luôn cánh cửa. Cái dáng uy nghiêm và điềm tĩnh đập vào mắt cô. Tự nhiên thấy rợn người vì không khí đang khá căng thẳng.

- Đúng lúc lắm Đông Nhi, ngồi xuống đó đi! - Đẳng lão gia khẽ gật đầu rồi chỉ ngón tay về phía chiếc ghế salon ra hiệu cho Đông Nhi. Ông ho khan, sau đó đưa mắt nhìn hai đứa con trước mặt, mỗi người một trạng thái khác nhau. - Ta gọi các con đến đây là vì việc có liên quan đến Tử Thông!

Đông Nhi đang cuối gằm mặt, bỗng ngẩng lên nhìn thẳng vào Đẳng lão gia. Tử Thông? Chẳng phải là người đã từng bắn viên đạn vào Minh Vũ hay sao?

Cuộc chạm trán hôm đó vẫn còn ám ảnh Đông Nhi cô, bao nhiêu hình ảnh có liên quan đến Tử Thông cứ lần lượt ùa về trong đầu. Kể cả màu đỏ của dòng máu tươi, Đông Nhi cô cũng chưa từng quên.

Minh Vũ khẽ liếc nhìn Đông Nhi, cô đang nắm chặt hai bàn tay chống lên đùi mình, có thể thấy rõ cô đang run lên. Minh Vũ đưa ánh nhìn về phía Đẳng lão gia, gằng từng chữ:

- Nếu chỉ vậy thì việc gì phải gọi Đông Nhi đến đây?

- Ta muốn... Đông Nhi cùng con đi trừ khử hắc cho ta!! - Đẳng lão gia nhếch môi khẽ cười, ông đan hai bàn tay vào nhau rồi ngả lưng thoải mái ra chiếc ghế, đôi mắt nhiều vết chân chim vẫn nhìn chằm chằm Đông Nhi chờ đợi.

- Không cần...!! Một mình tôi cũng đủ giết hắc!! - Minh Vũ lập tức lên tiếng phản đối. Để Đông Nhi giúp anh, thà anh chết dưới tay Tử Thông còn hơn.

- Con không biết rằng băng đảng Tử Thông đang ngày càng mạnh lên hay sao??? Không có Đông Nhi giúp thì con đừng hòng thắng được hắc!! - Đẳng lão gia phẫn nộ đập bàn đứng dậy. Ông chau mày nhìn Minh Vũ khó chịu. - Chẳng nhẽ vì lo cho nó mà con muốn mình mất mạng hay sao???

Không gian trở nên im bật, chỉ còn lại hơi thở tức giận của Đẳng lão gia và hơi thở gấp gáp vì sợ hãi của Đông Nhi. Minh Vũ quay đầu nhìn cô vợ của mình mà không khỏi xót xa. Không phải anh là kẻ ham sống sợ chết, nhưng nếu một mực bênh vực cho Đông Nhi thì đến anh cũng chẳng toàn mạng với Đẳng lão gia.

Minh Vũ anh không hề quên lý do Đẳng lão gia chọn Đông Nhi là gì. Là ông muốn đưa con gái xinh đẹp, thông minh này sẽ giúp ông đưa P&R đi lên, như cách ông đã làm với Minh Vũ. Nói thẳng ra, chẳng khác nào là ông đang huấn luyện Đông Nhi thành một Mafia đích thực, phục vụ cho công việc của ông.

Một người đầy tố chất như Đông Nhi, đối với Đẳng lão gia thì trong một thời gian ngắn huấn luyện cũng đủ để tập đoàn nhà ông đi lên mà không có bất cứ trở ngại nào.

- Em sẽ giúp anh! - Nghẹn đắng nuốt cay, Đông Nhi lấy hết lòng can đảm mà cô có được để thốt lên câu nói ấy. Hơn ai hết, cô hiểu mục đích của Đẳng lão gia là gì. Để thử vàng thật hay giả, chỉ còn cách cho vào miệng mà cắn, đến nước này thì Đông Nhi cô cũng cho Đẳng lão gia không còn “răng” mà “húp cháo”. - ... Em làm được!!

- Đông Nhi...! Em điên sao??

- Là vì ba muốn như thế. Em nghĩ em có thể làm được, nếu như anh giúp em!!

- Tốt lắm con gái! - Đàng lão gia gật gù tán thưởng, khẽ nở một nụ cười hài lòng nơi khóe môi. Đông Nhi dễ bảo hơn ông tưởng nhiều. - Con sẽ cần phải học nhiều thứ để có thể giúp đỡ cho Minh Vũ đấy! Giờ thì hai đứa có thể về được rồi!

Minh Vũ nhanh chóng đứng dậy, sau đó kéo tay Đông Nhi lên. Anh cũng chẳng thèm chào ba mình một tiếng mà hằng học bước về. Những người vừa có mặt ở đó, giờ đây mang trong mình mỗi một tâm trạng và một cảm xúc riêng biệt.

...

- Em sẽ chẳng tưởng tượng nổi nó nguy hiểm đến mức nào đâu! - Minh Vũ khoanh tay trước ngực, đứng tựa vai cửa sổ. Trong lòng anh vẫn chưa thể nào bình ổn lại được, trước mặt lại hiện ra biết bao nhiêu mối nguy hiểm mà Đông Nhi nhỏ bé của anh không thể tránh né hết. Anh lại thấy bất an.

- Em biết...!! - Gấp lại trang sách, trong lòng Đông Nhi lại chẳng thoát khỏi lo lắng. Trang sách mà cô đọc từ lúc nãy đến giờ vẫn là một trang quen thuộc, bao nhiêu chữ chẳng vào nổi đầu cô. - ... nhưng chúng ta không còn lựa chọn nào khác, anh cũng biết mà!!

- Nhưng anh không thể đứng nhìn em gặp nguy hiểm được!!!

- Vậy thì hãy giúp em, giúp em làm gì đó để không gặp nguy hiểm! - Đông Nhi hơi nghiêng nghiêng cái đầu nhìn Minh Vũ, khóe môi nở nụ cười hiền trấn an. Trấn an Minh Vũ cũng như trấn an chính mình.

Minh Vũ thở hắt ra một cái, ngược mặt nhìn ánh trăng trên cao kia một lần cuối rồi bước đến gần Đông Nhi. Nhẹ nhàng nâng lọn tóc màu hạt dẻ lên rồi hôn nhẹ lên nó. Mùi hương này, luôn khiến anh cảm thấy dễ chịu sau những khó khăn trong tổ chức Mafia. Bây giờ cũng thế, anh cũng chẳng thể nào bảo vệ Đông Nhi suốt được, phải để cô ấy tự vệ cho chính mình.

...

- Anh nghĩ công việc sẽ khó khăn nên họ sẽ bảo vệ em thay anh!! - Vừa dứt lời xong, Minh Vũ hất mặt về phía cánh cửa.

Ngay lúc ấy có người mở cửa bước vào. Trước mắt Đông Nhi là bóng dáng quen thuộc cô đã gặp cách đây không lâu. Cũng một lần sống dở chết dở với họ.

Cả hai đều cuối đầu trước Minh Vũ và Đông Nhi. Một trong hai người mỉm cười rồi cất tiếng:

- Thiếu phu nhân, cô còn nhớ chúng tôi không?

- Gia Cát, Gia Lương!! Sao hai chị lại ở đây?!! - Đông Nhi reo lên, vui mừng mà đập đập vào vai Minh Vũ khiến anh đau điếng.

- Chính thiếu gia đã cho gọi chúng tôi, thưa cô!

- Minh Vũ!! Họ sẽ bảo vệ em thật sao?? - Chưa tin vào mắt mình, Đông Nhi quay lại phía Minh Vũ mà hỏi, trong lòng lại dấy lên một cảm xúc vui mừng.

Phũ phàng hất tay Đông Nhi ra khỏi vai mình, Minh Vũ vừa xuýt xoa vừa nhăn mặt xoa xoa cái bả vai bị Đông Nhi "hành hạ". Anh cất giọng, thanh âm vẫn lạnh như mọi khi, gương mặt lãnh đạm lại có một thứ cảm xúc vừa bực vừa vui:

- Phải, đau vai lắm rồi này!! - Khẽ lườm Đông Nhi để cảnh báo cho vết thương ở vai. Minh Vũ đan các ngón tay vào nhau rồi ngả lưng ra ghế, nhàu mày. - Phiền các cô canh chừng con bé này giúp, được chứ?

Gia Cát và Gia Lương đều phải mỉm môi nhịn cười một hồi lâu, nhưng khi bắt gặp ánh mắt đang phùng phùng rực lửa của Minh Vũ, cả hai mới giật mình rồi im bật.

26. Chương 26

Chap 26: Đổi mới

- Các cô sẽ có thêm nhiệm vụ huấn luyện thêm cho Đông Nhi ngoài giờ huấn luyện của ba tôi!! - Hít một hơi thật sâu, Minh Vũ nheo đôi mắt nhìn hai chị em sinh đôi nhà họ Gia.

- Nhưng thiếu gia... tập nhiều như vậy, tôi e sức khỏe của thiếu phu nhân không cho phép!

- Tôi đã quyết định rồi! Giờ thì hai người có thể về phòng ở cuối hành lang! - Minh Vũ nhướn mày, buông câu nói chắc nịch với thanh âm trầm khiến rợn gáy.

Minh Vũ lấy lại thế ngồi cho thoải mái hơn, rồi đưa tay sang bên cạnh nhấn đầu Đông Nhi xuống, hôn lên mái tóc màu hạt dẻ của cô, cảm giác từ mùi hương của mái tóc ấy lại khiến anh cảm thấy bình yên đến lạ.

Đông Nhi hoàn toàn bị động, theo cái lực kéo của Minh Vũ, người cô từ từ hơi khom xuống, cô đứng yên cho Minh Vũ hôn lên tóc mình trước ánh mắt ngưỡng ngàng của Gia Cát và Gia Lương.

Sau khi để cho Minh Vũ thỏa mãn được nụ hôn trong lòng mình, Đông Nhi cô khẽ vuốt lại mái tóc.

- Con “mèo” này cũng về phòng luôn đi!

Đóng nhẹ lại cánh cửa cứ như người mất hết sức lực, Đông Nhi lại thấy lo. Ngày mai cô phải lao vào cuộc huấn luyện của Đẳng lão gia. Tất nhiên là cô hiểu vì sao Minh Vũ muốn cô tập thêm ngoài giờ, thế giới Mafia mà cô sắp sửa gia nhập vào, chắc hẳn nó sẽ chẳng dễ cho cô có chút yên bình nào. Một là cô sống, hai là cô phải chết. Nếu cô nhân nhượng cho ai đó, họ cũng sẽ tiêu diệt cô.

Trong khi, Đông Nhi cô chỉ mong ước có một cuộc sống bình thường bên Minh Vũ.

Nằm chèo queo trên giường, Đông Nhi lim dim đôi mắt. Tối nay Minh Vũ lại phải làm việc thâu đêm, anh sẽ không về nhà với cô như mọi khi.

...

- Đông Nhi, nhìn kĩ ta nhé! - Đẳng lão gia khẽ ho khan, rồi đánh giọng với Đông Nhi đang đứng e dè trong một góc.

Ông đưa cao cánh tay về phía trước, ngón tay cũng đặt vào vị trí còi súng, hướng nó đến tấm bia lớn với những vòng tròn màu trắng và đỏ xen kẽ. Đẳng lão gia hơi nheo con mắt, ngón tay cũng đồng thời động đậy.

“Đoàng...!!!” - Cái âm thanh như trời gầm ấy vang lên đột ngột, khiến Đông Nhi giật thót người mặc dù cô đã chuẩn bị tinh thần trước. Thật sự... cô chẳng thích thú với mấy khẩu súng này chút nào!

Viên đạn được bắn ra từ nòng súng với tốc độ khá nhanh, ghim thẳng vào cái vòng tròn màu đỏ nhỏ ở tấm bia phía xa. Đông Nhi căng tròn đôi mắt vốn đã to nhìn Đẳng lão gia, với cái khoảng cách xa như thế, vậy mà chỉ cần một cái nhích tay, viên đạn đã bay đến đích theo ý của chủ nhân.

- Thế nào...? Con làm được chứ? - Đẳng lão gia nhếch khóe môi, ông tháo chiếc găng tay bằng da ở bàn tay mình ra, chăm chú quan sát thái độ của cô con dâu đang còn lơ lửng trên mây tầng mây.

- Ba, con...

- Chẳng còn lựa chọn nào cho con đâu! - Ném cho Đông Nhi chiếc găng tay bằng da màu đen khác, Đẳng lão gia gằng giọng nén cơn tức giận khi thấy Đông Nhi ngập ngừng và sợ hãi. Đó lại là điều mà ông ghét nhất ở một tên Mafia.

Nhưng Đông Nhi có phải là Mafia thứ thiệt đâu...!!

Dù muốn dù không, Đông Nhi khẽ nhúu mày, chậm rãi mang chiếc găng tay vào bàn tay phải, bàn tay mà tương lai tới đây, nó sẽ đầm đìa máu chẳng khác gì một tên sát thủ thực thụ.

- Nhanh lên...!! - Đẳng lão gia như muốn hét lên, ông cau mày làm hằn lên nhiều nếp nhăn khác nữa. Trông ông đáng sợ còn hơn cả Minh Vũ.

Đông Nhi giật mình, hấp tấp bước đến gần. Bàn tay run rẩy nhận khẩu súng từ tay Đẳng lão gia, cổ nuốt nhẹ nhàng mấy ngụm nước bọt để không lộ ra sự sợ hãi, nhưng càng nuốt bao nhiêu, cổ họng cô lại nghẹn đắng lại bấy nhiêu.

Đằng lão gia hất mặt về phía tấm bia, ra lệnh cho cô phải bắn vào nó. Đông Nhi ngập ngừng, cánh tay đưa tay rồi lại hạ xuống, cho đến khi bắt gặp ánh mắt rực lửa của Đằng lão gia, Đông Nhi mới giữ yên cánh tay, hướng nó đến tấm bia ở phía xa.

Ngón tay chạm nhẹ vào cò súng. Đông Nhi nhắm chặt đôi mắt để lấy lại bình tĩnh. Thôi thì mặc kệ chỉ cần bắn nó ra, cô sẽ được yên.

Đoàng...!!

- Bắn đi đâu vậy hả??? Ta bảo con phải bắn vào tấm bia đằng kia, con không hiểu hay cố tình không hiểu...?!!

- Ông không nhỏ tiếng với cô ấy được sao? - Minh Vũ xuất hiện, từ ngoài bước vào với cái dáng ngạo nghễ đậm chất Mafia. Đôi mắt màu hổ phách không khỏi tức giận vì vợ yêu của anh đang bị “đầy dọa” bởi ba chồng.

- Đừng xen vào! Nên nhớ, con không giúp nó được cái gì đâu. Hoặc nó giúp tập đoàn chúng ta đi lên, hoặc là ta sẽ cho nó không còn tồn tại trên đời này nữa!! - Đằng lão gia gầm lên, sự tức giận tột cùng trong ông không thể kìm nén nữa. Nó bộc phát ra một cách tự nhiên. Chẳng lẽ nào, ông đã quá hi vọng vào cô Đông Nhi, để bây giờ thất vọng, ông lại “đổ” hết lên đầu cặp vợ chồng trẻ.

- Tôi sẽ không để yên cho ông đâu nếu ông dám chạm vào đồ của tôi! - Minh Vũ rít lên, anh kéo Đông Nhi về phía mình rồi ôm gọn bằng một tay. - Nếu ông không dạy được, tôi sẽ dạy!!

Nói xong, Minh Vũ kéo Đông Nhi đi một mạch. Để cho Đằng lão gia chứng hứng, cùng sự giận dữ mà hiểm khi ông mới để nó bộc phát ra.

P/s: T/g viết hơi ít, thông cảm nhé!!

Hôm nay giao thừa rồi nhỉ, tğ chúc mọi người năm mới vui vẻ, được nhiều niềm vui trong cuộc sống. Ai còn đi học sẽ được học giỏi hơn này, còn ai đã đi làm sẽ gặt hái được nhiều thành công.

Tất nhiên là tğ sẽ mong mọi người không quên cái fic cũ mềm có 1 tğ dở hơi và chướng khí này nhé!!

HAPPY NEW YEAR 2013...!!

Yêu mọi người nhiều. Moaz... moaz... ^3^

27. Chương 27

Chao 27

Kéo Đông Nhi rời khỏi căn phòng huấn luyện của Đằng lão gia, Minh Vũ chẳng hề tiếc thương cho cánh tay ngọc ngà của vợ mình mà còn mạnh bạo ném thẳng vào trong chiếc BMW đã chờ sẵn ở phía trước.

Anh buông giọng cực lạnh ra lệnh với tên tài xế để đến một địa điểm, rồi chau mày nhìn ra ngoài ô cửa kính. Một cảm giác bất an lại dấy lên trong lòng anh. Những việc anh làm cho Đông Nhi, liệu nó có tốt cho cô..?

Đông Nhi khẽ nhủ mày rồi xoa xoa cái cổ tay đang bị đỏ tấy lên. Đông Nhi đưa mắt liếc nhìn Minh Vũ, cô không trách anh. Cô còn thông cảm cho anh nữa là đằng khác. Bao nhiêu ấy cũng khiến cho cô có thêm động lực để có thể tiếp tục cái công việc mà có nằm mơ cô cũng chẳng dám nghĩ tới.

Chiếc BMW dừng lại ở một bãi đất trống vắng hoe. Xung quanh chỉ toàn một màu xanh của cỏ dại. Gió thi thoảng đưa nhau đem đến một mùi hương thơm ngát. Ngửi thôi cũng biết là mùi của những bụi hoa ở đâu đó.

Đông Nhi chẳng mấy ngạc nhiên khi bị đưa đến đây. Vắng hoe thế này, sẽ giúp cho cô có cơ hội tập bắn súng.

Bước chân vội vã đi theo sau Minh Vũ. Từ lúc trên xe đến đây, cô chẳng dám hé môi nửa lời, chỉ biết rậm rập làm theo Minh Vũ nếu như cô không muốn “ăn đòn”.

Minh Vũ lấy ra từ trong túi áo vest một khẩu súng ngắn. Sau khi đã kiểm tra rằng nó đủ đạn, anh ném nó về phía Đông Nhi khiến cô giật mình, lóng ngóng đón lấy khẩu súng. Tất nhiên là cô biết mình phải làm gì ngay lúc này.

Lần nữa Đông Nhi đưa cao tay, không còn e dè như lúc tập với Đàng lão gia nữa. Có lẽ với Minh Vũ, cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Minh Vũ không cho cô bắn vào vật gì cả, chỉ dạy cho cô cách cầm súng sao cho đúng và làm quen với cả lực quán tính khi khẩu súng đẩy ngược lại lúc ta bắn đạn ra. Minh Vũ bước đến phía sau Đông Nhi, vòng hai bàn tay đặt lên bàn tay của cô. Anh nói nhỏ nhẹ, từ từ rót từng chữ vào tai Đông Nhi một cách cẩn thận:

- Chuẩn bị... nó có thể khiến em giật mình đấy!

Đoàng...!!

Viên đạn thứ nhất được bắn ra, lao thẳng về khoảng không vô định phía trước rồi mất hút.

Đông Nhi thở phào, sau đó nhếch môi cười một cái nhạt nhẽo. Nụ cười ấy chẳng có một cảm xúc nhất định nào cả. Chỉ là Đông Nhi cô không biết nên cười hay nên khóc. Cuộc đời của cô, đang từ từ bước sang một bước ngoặt khác mà nó hoàn toàn nằm ngoài dự tính của cô.

- Tốt lắm...! Lần nữa... - Minh Vũ khoác tay trước ngực, bước lùi ra xa khỏi Đông Nhi, sau đó chăm chú nhìn cô chờ đợi phát bắn thứ hai.

Nắm chặt khẩu súng trong tay, Đông Nhi nhanh chóng bắn phát thứ hai. Âm thanh vang lên động trời, đánh dấu cho một sự khởi đầu mới của một con người.

- Thả lỏng đi, đừng bóp chặt nó như thế...! - Vỗ tay nhẹ vài cái khích lệ tinh thần cô vợ bé nhỏ của mình, Minh Vũ ôm lấy đầu Đông Nhi rồi đặt một nụ hôn lên mái tóc màu hạt dẻ ấy thật lâu.

Đông Nhi thả lỏng khẩu súng, khiến nó rơi tự do xuống dưới nền đất. Bất giác cô ôm choàng lấy Minh Vũ, trong khi nước mắt đang giàn dụa ra cả gương mặt xinh đẹp. Cô sợ. Sợ đôi bàn tay này chỉ trong vài tháng nữa thôi, nó sẽ cướp đi biết bao nhiêu sinh mạng của con người.

Minh Vũ vuốt nhẹ mái tóc cô, anh hơi khom người để có thể ôm trọn Đông Nhi vào lòng. Anh biết cái nỗi sợ hãi mà Đông Nhi đang phải đối mặt nó ghê gớm như thế nào.

Những ngày sau, Đông Nhi được tập bắn vào những tấm bia được đặt phía xa xa. Ban đầu là những cự li gần, dần dà Minh Vũ cho đặt mỗi lúc mỗi xa hơn. Trình độ nâng cao theo đó cũng khó hơn.

Được cái khoản, Đông Nhi vốn thông minh, tiếp thu nhanh nên lâu dần, cái tài bắn súng cũng chẳng thua kém gì chồng Minh Vũ là mấy.

- Đông Nhi, con giỏi lắm, mới chỉ 3 tháng thôi mà tài bắn súng của con vượt xa hơn ta tưởng! - Đàng lão gia nở nụ cười thỏa mãn. Vì rốt cuộc thì ông cũng không nhìn nhầm người.

- Tử Thông đang ở đâu? Tôi muốn kết thúc chuyện này sớm...! - Minh Vũ ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa ở phòng làm việc của Đàng lão gia. Anh vào ngay thẳng vấn đề, vì chính anh cũng không quên cái mục đích cho Đông Nhi gia nhập Mafia là gì.

Đàng lão gia ném cho Minh Vũ một cái nhìn đe dọa nhằm cảnh cáo, nhưng tất cả chẳng hề hấn gì với Minh Vũ. Anh vẫn thanh nhiên đưa đôi mắt màu hổ phách nhìn ba mình để chờ câu trả lời anh muốn biết nhất lúc này.

- Tất cả nằm trong đó, ta muốn các con hợp tác ăn ý với nhau! - Đàng lão gia cũng phải chịu thua ánh nhìn của Minh Vũ, nhanh tay ném cho anh một tập hồ sơ lên trên bàn, rồi gặng giọng cẩn thận dặn dò. - ... Ta không muốn bất cứ sai sót nào xảy ra trong quá trình tiêu diệt hắn, biết chưa?

Đón lấy tập hồ sơ trên bàn, Minh Vũ dùng dần kéo tay Đông Nhi đang còn ngồi im thín thít ra khỏi căn phòng đầy mùi sát khí. Lật nhanh mấy tờ giấy A4, Minh Vũ nhìn lướt qua rồi nắm gọn tất cả nó vào trong đầu. Sau đó tiếp tục kéo Đông Nhi ra xe, không quên gọi theo Gia Cát và Gia Lương.

Nơi mà Tử Thông đang ẩn náu là một khu ổ chuột tồi tàn ít ai biết đến trong Thành Phố. Đó chắc chắn là một nơi thuận lợi để Tử Thông náu thân.

Chiếc BMW đỗ xích trước một con đường vắng. Theo lối đường mòn, một toán người to lớn mặc vest đen bậm trợn bước theo sau một dáng người ngạo mạn toát lên vẻ đáng sợ.

Hiện ra trước mắt những con người có mặt ở đó là một màu ảm đạm tại khu ổ chuột. Những căn nhà lụp xụp, tồi tàn chẳng kiên cố là mấy nằm san sát nhau. Một vài đứa trẻ được bố mẹ hấp tấp lùa vào nhà khi trong thấy đám người bậm trợn này.

Minh Vũ hất mặt cho đám cận vệ. Họ lao vào lục lọi, tìm kiếm con người mang cái tên Tử Thông. Minh Vũ chỉ cho hai tay vào túi quần, dùng đôi mắt màu hổ phách quan sát mọi thứ. Chỉ cần thấy bóng dáng của Tử Thông là anh ra tay ngay.

Đông Nhi đứng hẩn ở phía sau lưng Minh Vũ. Cô dùng tay phải bấu chặt lấy cánh tay trái. Theo sau cô là Gia Cát và Gia Lương, điều đó cũng khiến cho cô cảm thấy an tâm hơn phần nào đó.

- Chưa chết sao, Minh Vũ?

Cái khuôn âm quen thuộc cất lên từ phía sau Minh Vũ và Đông Nhi khiến đôi vợ chồng trẻ quay ngoắc lại.

Tử Thông đang đứng trước mặt họ với một khoảng cách khá gần, ung dung một thân một mình nhưng vẫn nghênh mặt thách thức.

Đám cận vệ của Minh Vũ vẫn ra sức đi sâu vào trong để tìm kiếm mà không hề nhận ra rằng, người mà họ cần tìm đang đứng sờ sờ ở đây.

Minh Vũ nhếch môi nở một nụ cười đầy khinh bỉ, hòa lẫn vào cái thanh âm lạnh ngắt chẳng thể lẫn đi đâu.

- Mà không thấy nhục khi phải trốn chui trốn nhủi ở một nơi tàn tạ như thế này sao...?!

- Chẳng nhằm nhò gì với tao... - Nói xong, Tử Thông ngang nhiên vạch tay áo của chiếc áo thun lên, để lộ ra một vết sẹo dài sẫm màu. - ... Nhớ nó chứ, chính con bé đi theo mày đã bắn tao. Dù gì thì tao cũng phải giết nó...!!

Ngay tức khắc Minh Vũ kéo Đông Nhi ra phía sau lưng mình. Gia Cát, Gia Lương cũng cảnh giác đứng chắn trước Minh Vũ.

Tử Thông ôm bụng bật cười khanh khách, sau đó giở cái giọng khàn đặc của mình ra chế giễu:

- Mày tưởng làm như vậy sẽ bảo vệ được cho nó sao? Nực cười...!!

- Tao không để mày đụng đến cô ấy đâu!!

- Mày nghĩ vậy thật sao...? - Tử Thông nghênh mặt, chậm rãi bước đến gần Minh Vũ, trên khóe môi vẫn còn nụ cười bỉ ổi. Trong tay hẩn lại không có lấy một khẩu súng nào, nhưng vẫn can đảm bước đến thật gần Minh Vũ.

Minh Vũ nheo đôi mắt nhìn Tử Thông. Anh tự hỏi, hẩn đang có ý định gì. Bất chợt Minh Vũ anh cảm nhận được cánh tay Đông Nhi được anh nắm chặt bây giờ đang bị tuột ra rồi mất hẩn. Nó xảy ra nhanh chóng, nhanh đến nỗi anh chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì đã thấy Tử Thông đứng cười sặc sụa.

Minh Vũ quay đầu lại thì đã chẳng thấy bóng dáng Đông Nhi đâu. Quay đầu về phía Tử Thông thì lại thấy Đông Nhi đang đứng đó, bị hẩn lấy dao kề cổ. Thì ra đồng bọn của Tử Thông trốn từ phía sau.

Đông Nhi bấu chặt lấy cánh tay của Tử Thông. Hai hàng nước mắt cứ chảy dài, cô đưa đôi mắt đang ngấn ngấn nước nhìn Minh Vũ. Chỉ cần một nhúc nhích nhỏ thôi, máu từ cổ cô cũng có thể chảy ra.

Chiếc dao con sắc bén phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh, nó đang kề cổ thiên sứ, sẵn sàng giết chết thiên sứ bất cứ lúc nào.

Minh Vũ đứng ngây ra. Con tức giận hiện rõ trên đôi mắt màu hổ phách khiến nó trở nên đậm màu, anh nắm chặt nắm tay kêu rần rắc. Đối với anh lúc này, cho dù có cào xé Tử Thông ra từng mảnh nhỏ cũng chẳng làm hả dạ lòng anh.

- Nào, đến đây! Đến đây rồi mày sẽ thấy vợ mày ra sao??

- Khốn khiếp! Thả cô ấy ra...!!

Tử Thông lại tiếp tục một tràng cười thích thú, sau đó nhắc Đông Nhi đặt lên vai mình.

- Đừng đi theo tao, nó sẽ không toàn mạng mà trở về với mày đâu! - Nói xong Tử Thông bước lui ra con đường mòn, con dao vẫn còn trên tay hắt khiến Minh Vũ chỉ biết đứng như trời trồng mà nhìn theo tức giận.

28. Chương 28

Chap 28

Đông Nhi vùng vẫy, dùng hai bàn tay nhỏ nhắn đánh thật mạnh vào lưng Tử Thông cố thoát ra. Khẩu súng mà Minh Vũ đưa cho cô đang bị kẹt ở trong túi áo khoác, cô không tài nào lấy nó ra được.

Về Minh Vũ cùng hai chị em sinh đôi, họ chỉ biết đứng nhìn theo mà chẳng làm được gì. Tất cả cũng chỉ vì con dao sắc bén ấy.

Tử Thông hí hửng nắm chắc phần thắng trong tay, hiên ngang quay lưng bước đi mà chẳng có một chút lo sợ nào. Hắn đang đưa người con gái của Minh Vũ ra khỏi khu ổ chuột, hướng ra bãi đất trống và sắp sửa rời khỏi nơi đây.

Gia Cát khẽ cắn nhẹ cánh môi. Cô không thể đứng yên nhìn con người ấy gặp nguy hiểm được. Đáng lý ra, giờ này cô đã ở bên Anh quốc, nhưng cô về nước mục đích cũng chỉ vì muốn bảo vệ cho Đông Nhi, nhưng nếu chỉ biết đứng nhìn thì còn gì là đứng với mục đích cô ở đây nữa.

Chẳng một chút chần chừ, Gia Cát chạy thật nhanh đến chỗ Đông Nhi hòng muốn cứu. Cô em gái Gia Lương chỉ kịp gọi tên cô thật lớn.

Nghe tiếng gọi, Tử Thông quay người lại. Mũi dao trong tay hắt theo phản xạ khi thấy có người chạy đến thì găm thẳng vào bụng Gia Cát.

Cô chỉ kịp rên lên một tiếng rồi khụy xuống. Con dao đâm đầy máu đỏ rơi xuống đất, Tử Thông hốt hoảng, chới với khiến Đông Nhi trên vai cũng té xuống theo.

Đông Nhi mặc kệ cho khẩu súng của mình đã bị văng ra khá xa, mặc kệ những vết trầy xước trên tay đang rướm máu, mặc kệ những cái đau rát vì vết thương bị nhiễm trùng, cô chạy đến với Gia Cát, con người đã không ngần ngại mà lao đến cứu cô.

- Cô đừng khóc...! - Gia Cát thều thào nói trong tiếng thở hổn hển. Máu mỗi lúc ra một nhiều, nhưng cô vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra những giọt nước mắt đang liên tục rơi xuống mặt mình nóng hổi. - ... Cảm ơn vì nụ cười hôm đó... vậy nên, cô đừng khóc...

Gắng rặn một nụ cười trên đôi môi tái nhợt, Gia Cát nắm chặt bàn tay của Đông Nhi. Nụ cười hôm đó cô vẫn nhớ suốt. Nụ cười mà có thể xóa tan tất cả lòng căm thù trong lòng cô, để cô được ở đây, được phục vụ người mà chính cô tự xem là ân nhân chỉ bằng một nụ cười...

Vừa dứt lời, bỗng dưng Đông Nhi cảm thấy cơ thể mình đang được ai đó nhắc lên. Cô hốt hoảng quay đầu nhìn lại thì Tử Thông đang bế cô lên trên vai rồi nhanh chóng chạy đi. Bàn tay cô cũng tuột mất khỏi bàn tay Gia Cát, Đông Nhi chỉ kịp nhìn thấy đôi mắt Gia Cát đã nhắm nghiền lại, chẳng hề có một chút động đậy nào nữa.

Minh Vũ chớp lấy khẩu súng, liên tục nhắm vào Tử Thông mà bắn nhưng tất cả đều trật vì khoảng cách quá xa. Tất cả diễn ra nhanh chóng, nhanh đến mức Tử Thông đã biến mất, còn sót lại ở khu ổ chuột này

là một đầm máu đỏ tươi của Gia Cát, vài giọt nước từ Gia Lương và một mớ cảm xúc hỗn tạp của Minh Vũ.

Tử Thông đưa Đông Nhi lên xe, nhanh chóng ra lệnh cho đàn em chọc thủng bánh xe của Minh Vũ để anh không thể đuổi theo.

Chiếc xe chạy mãi mất nửa ngày. Nó dừng lại ở một căn nhà xa hoa, tráng lệ được phủ một lớp sơn màu trắng kem. Tử Thông bế Đông Nhi từ ngoài vườn, băng qua chiếc cầu thang xoắn, tiếp tục vượt qua dãy hành lang.

Hắn dùng chân đạp vào một cánh cửa của một căn phòng, mạnh bạo ném Đông Nhi vào trong một cách không thương tiếc. Sau đó gằn giọng “nhắc nhở”:

- Cô sẽ phải ở đây cả đời..!

Tử Thông đóng mạnh cánh cửa, cùng tiếng khóa chốt cửa bật lên. Đông Nhi mới biết mình bị giam.

Căn phòng cũng không đến nỗi tồi tàn, thậm chí nó còn mới toanh. Có thể tất cả đủ để cho Đông Nhi cô sống cả đời, nhưng bao nhiêu đó chẳng nhằm nhò gì với cô. Cô muốn về với Minh Vũ, về căn phòng hai màu trắng đen lạnh ngắt nhưng đầy hơi ấm từ chồng cô.

Bước gần đến chiếc giường, Đông Nhi tiện tay ôm lấy cái gối vào lòng rồi bật khóc. Cô sợ...

...

Minh Vũ trở về nhà với “hai bàn tay trắng” mà không có Đông Nhi. Anh chẳng thể nghĩ nổi, nếu Đông Nhi có mặt ở đây, cô sẽ như thế nào khi Gia Cát không còn trên đời này nữa. Anh cũng chẳng dám tưởng tượng nổi, có một ngày, anh đã để vụt mất Đông Nhi.

- Mau đi tìm cô ấy cho tôi!!! Nếu tìm không thấy cô ấy thì các người cũng đừng hòng về đây nữa...!!! - Liên tục đập lên chiếc bàn gỗ tội nghiệp trong phòng làm việc, Minh Vũ hét xa xả vào đám cận vệ mà anh cho là “vô tích sự”.

Mất Đông Nhi...

... còn gì đau đớn hơn khi anh không giữ được người con gái anh yêu...

Thả người tự do ra chiếc ghế đệm trong chính căn phòng làm việc của mình, Minh Vũ buông thõng người. Anh nhắm chặt đôi mắt, tự an ủi rằng khi anh mở mắt ra, Đông Nhi sẽ đứng trước mặt anh mà chẳng hề đi đâu cả.

Nhưng đôi mắt màu hổ phách vừa nhận được hình ảnh mọi thứ xung quanh, cái anh nhận được chỉ là căn phòng vắng hoe chỉ có mỗi một mình anh lạc lõng.

Không có Đông Nhi, Minh Vũ anh chẳng khác nào là cá sống thiếu nước.

Râm...!!

- Con làm cái trò gì thế hả??? Chỉ có một tên như thế mà làm cũng không xong...!!! - Đẳng lão gia đập bàn đứng phắt dậy. Chỉ chỉ ngón tay trở vào thẳng mặt Minh Vũ trách móc. Đối với ông, dù là việc lớn hay việc nhỏ, tất cả cũng phải đều là co số 10 tròn trĩnh, dù có là số 9 ông cũng không tài nào chấp nhận được.

- Ông không quan tâm đứa con dâu của ông giờ này như thế nào sao? - Minh Vũ ngồi hơi khom người, anh đan các ngón tay vào nhau, điềm tĩnh đưa mắt nhìn Đẳng lão gia. Đôi mắt màu hổ phách bộc lộ sự giận dữ, đang liên tục trào lên trong con người anh, nhưng cái vỏ bọc điềm đạm lại che đậy nó, kiềm nén nó.

- Nó thì làm sao? Tại sao hôm nay nó không đến đây?

Minh Vũ nhếch môi bật cười. Anh hớp một ngụm trà thanh lọc lại cái cổ họng đang sắp sửa trào cơn tức giận ra tới nơi. Nụ cười chưa xót khi đến bây giờ, anh vẫn chưa biết vợ mình đang ở đâu.

- Tử Thông đã bắt cô ấy...! Nếu ông không muốn mất một nhân lực tài giỏi như cô ấy thì cho thêm người tìm cô ấy về đi!

- Con đang ra lệnh cho ta sao, Minh Vũ? - Nheo đôi mắt đã hằn nhiều vết chân chim nhìn con trai mình, Đẳng lão gia không khỏi ngạc nhiên khi từ lúc Đông Nhi về làm dâu nhà ông, Minh Vũ dường như trở nên bướng hơn và khó nghe lời ông hơn.

Nhưng Đẳng lão gia ông đâu biết, tất cả những gì Minh Vũ làm là đều vì Đông Nhi cả, anh muốn mọi thứ phải hoàn hảo và phải bình yên. Chẳng có mong muốn nào lớn hơn mong muốn là dẹp bỏ cái tổ chức Mafia P&R rắc rối này. Trong khi, tung tích của Đông Nhi đến giờ Minh Vũ anh vẫn chưa biết dù chỉ là một chút.

- Tùy...! Nếu ông cảm thấy tập đoàn đã đủ vững mạnh rồi thì bỏ cô ấy đi! - Minh Vũ thông thả bắt chéo chân rồi nhip nhip nó. Đưa ánh mắt thách thức nhìn Đẳng lão gia.

Có thể đối với người khác, họ sẽ chọn giải pháp dừng lại để bảo toàn tình trạng hiện tại. Nhưng đối với Đẳng lão gia, Minh Vũ biết rõ, một con người đầy hiếu thắng như ông sẽ chẳng chịu ngồi yên. Đúng lúc đang có quân cờ tốt là Đông Nhi, ông sẽ chẳng dễ dàng gì buông tha cho cô nếu cô chưa giúp cho tập đoàn P&R đi lên.

- Được thôi! Nhưng con phải hứa với ta, nếu tìm được nó rồi, con phải tiêu diệt Tử Thông bằng mọi cách, dù cho có mất đi tính mạng đi chăng nữa, được chứ?

29. Chương 29

Chap 29

Câu nói ấy, đủ khiến cho người khác sồn hết da gà. Nhưng nó lại hoàn toàn miễn dịch với Minh Vũ.

Anh hơi chau mày nhìn Đẳng lão gia, rồi khóe môi dần nhếch lên, tạo thành một đường cong hoàn mỹ. Nụ cười khinh khi chế giễu con người trước mặt, một người cha sẵn sàng hi sinh đứa con trai độc nhất chỉ để thỏa lòng mong muốn là giết chết một con người.

Như vậy, có đáng không?

Minh Vũ đứng dậy, chậm rãi bước ra khỏi căn phòng làm việc ba mình mà không nói một lời nào.

Tất nhiên Đẳng lão gia cũng ngầm hiểu rằng, im lặng là đồng ý.

Nhưng cái sự đồng ý bông bột của Minh Vũ không phải dành cho Đẳng lão gia, mà là Đông Nhi. Cô vẫn còn trong tay Tử Thông, dù có để cho cái thân này đầm máu, Minh Vũ anh cũng nhất định đưa Đông Nhi về.

....

Ngồi bần thần trên giường, gương mặt mỹ miều không có cảm xúc nhìn chăm chăm vào khoảng không trung yên tĩnh ngoài cửa sổ. Đông Nhi vẫn ôm chặt con gấu bông mềm mại trong tay chẳng rời từ lúc cô bị nhốt vào đây. Tự xem nó là người bạn duy nhất lúc này, Đông Nhi không khỏi thương nhớ Minh Vũ.

Đông Nhi không nhớ mình đã ở đây bao lâu, cô chỉ biết ngày hoặc đêm qua ô cửa kính ngoài kia. Từ lúc bị "buốt chân" ở đây, Đông Nhi cô không hề rơi lấy một giọt nước mắt đau là duy nhất. Cô không muốn Minh Vũ biết được cô đang tồi tệ như thế nào.

Điều đó lại khiến cho Tử Thông cảm thấy thích thú ở cô, vì cô là người con gái dám ăn gan trời. Bị nhốt ở một căn phòng trong căn nhà to lớn của một tên đầu gấu, vậy mà cô vẫn bình thản, thậm chí còn hống hách hơn bình thường.

...

- Không ăn gì sao?

Giọng nói khàn đặc cắt ngang dòng suy tưởng của Đông Nhi, phũ phàng đưa cô trở về hiện thực phũ phàng.

Tử Thông đứng tựa vào cửa phòng, đôi môi mấp máy điều thuốc trên môi, liên tục phả ra các làn khói trắng đục. Không nhận được hồi âm từ Đông Nhi, Tử Thông tiến đến gần, cái giọng khàn khàn có nồng nặc mùi thuốc lá lại cất lên.

- Ăn cái gì đi, Minh Vũ sẽ đến cứu cô đấy!

Ngay từ đầu, Đông Nhi đã không chú ý đến lời nói của Tử Thông, nhưng cái tên mà cô mong mỏi nhất lại len lỏi vào màng nhĩ cô. Não bộ tiếp thu một cách nhanh chóng, sau đó ra lệnh cho các khớp xương và cảm xúc hoạt động.

Đông Nhi quay lại, gương mặt cô lại hiện lên một cảm xúc vui mừng khôn xiết. Khóe môi màu cánh hoa đào bắt đầu động đậy, cô chớp lấy vạt áo của Tử Thông mà giật giật. Khuôn giọng khô khan lâu ngày không hoạt động cũng phát ra những tiếng nói trong trẻo.

- Thật sao? Có thật là anh ấy sẽ đến đây?

- Vui vậy sao...? - Tử Thông dùng tay nâng cao chiếc cằm nhọn của Đông Nhi lên, anh nghiêng nghiêng đầu nhìn ngắm kĩ gương mặt thiên sứ trắng hồng không tì vết. - ... Tôi nghe được tin hân đang tìm tôi để trả thù, không biết là bao giờ nhưng chắc cũng nhanh thôi!

Gạt phắt bàn tay dơ bẩn ra khỏi cằm mình, Đông Nhi trợn mắt nhún mày nhìn Tử Thông, cái giọng lạnh lút lại bị cô gằng xuống thành thanh âm trầm.

- Rồi anh ấy sẽ cứu tôi ra khỏi đây, anh nên chuẩn bị tinh thần thì tốt hơn!

- Cô đang dọa tôi sao? - Tử Thông nở nụ cười đều giả, hơi thở nồng nặc mùi thuốc lá như "tát" thẳng vào mặt Đông Nhi khiến cô nhăn mặt, tránh nó càng xa càng tốt. - Nên nhớ là cô đang nằm trong tay tôi, Minh Vũ làm liều thì cô cũng đừng hòng sống sót...!

Tôi sẽ không để hân lạnh lặn trở về đâu!

- Anh...! - Đông Nhi cứng họng, cục tức dâng lên tận cổ họng cô. Cô cố nuốt nước bọt vài lần, cố nén cảm xúc vào bên trong. Đông Nhi tức anh ách, người run lên bần bật. Chắc chắn là Tử Thông có âm mưu hại Minh Vũ chồng cô, cô phải làm gì đó để báo cho Minh Vũ biết mà đừng tới.

Nhưng cô có thể làm gì được khi đang bị giam lỏng vô thời hạn ở đây...?

- Ngoan ngoãn ở đây cho đến khi Minh Vũ tới, biết chưa? - Vỗ nhẹ vài cái lên chiếc má hồng hào của Đông Nhi, Tử Thông khom người xuống rồi thì thầm vào tai cô như đang rót mật ngọt, từ từ rỉ vào tai cô từng chữ rõ ràng.

Đông Nhi cắn nhẹ môi, cảm hận hiện lên đôi mắt to tròn nhìn Tử Thông. Vờ đại bàn tay chớp nhanh lấy chiếc gối đang yên vị trên giường, Đông Nhi quật mạnh nó về Tử Thông, khiến anh giật mình cố gắng né tránh nhưng vẫn bị ăn gọn chiếc gối vào mặt một cách không thương tiếc.

Giận dữ đưa đôi mắt đỏ ngầu với nhiều gân máu nhìn Đông Nhi, Tử Thông như con hổ đói muốn ăn tươi nuốt sống cô ngay tức khắc.

Nhưng ngay lúc ấy, tiếng chuông nhà anh reo lên bất chợt. Tiếng chuông vang lên hồi hã y hệt như con người bấm tiếng chuông ấy.

Đứa con gái sốt ruột bấm chuông liên tục không ngừng, cứ như cái chuông đáng thương ấy sắp vỡ tan ra từng mảnh vì cô vậy.

Tử Thông lướt tiếc lườm cho Đông Nhi một cái khét nghệt, sau đó bước chân hấp tấp ra khỏi phòng rồi khóa nó lại, thậm chí rửa cái tên bấm chuông không đúng lúc ấy.

Hằng học bước chân ra khoản sân để tự mình mở cổng, Tử Thông định bụng dẫn cho cái tên làm phiền không đúng lúc ấy một trận nên thân. Nhưng khi cánh cổng đen nặng trĩu vừa hé mở, trước mặt anh hiện ra lại là một người con gái quen thuộc.

Cái ý định dẫn mặt cũng theo mây khói mà tan biến đâu mất hút, Tử Thông dang rộng cánh cổng hơn hử đón chào người - không - mời - mà - tới vào nhà.

- Anh làm gì mà mở cửa lâu vậy? Lần sau là em tự vào đấy! - Kiêu ngạo sải bước chân dài trên đôi giày cao gót vào trong, đứa con gái khê đánh nhẹ vào ngực trái của Tử Thông, tỏ vẻ không vừa lòng mà trách móc.

- Ái Lan, em đến đây làm gì? - Chậm rãi đóng lại cánh cổng đen sì, Tử Thông nhú mày vì cái đánh yêu từ cô. Nhưng sau đó cũng vòng tay ôm eo cô "lôi" vào nhà.

- Thăm anh không được hay sao? Hay lại đang bận hủ hí với cô nào nên không tiện? - Ra sức ỡm ẹo, con người có cái tên Ái Lan lại liên tục đâm thùm thụp vào ngực Tử Thông, mặc cho chủ nhân đang nhăn mặt cau mày đau đớn.

P/s: Ái Lan... nhân vật mới!!!

30. Chương 30

Chap 30

Cảm nhận được vùng ngực đang dần nóng rát lên bởi nhiều cái đánh dồn dập từ người yêu, Tử Thông chộp lấy bàn tay trắng nõn của Ái Lan rồi nghiền chặt khiến Ái Lan thét lên. Anh nhếch đôi môi thâm tím bởi thuốc lá lên nhìn Ái Lan mỉm cười, cái giọng khàn khàn như sét nổ ngay tai Ái Lan:

- Đừng thấy tôi cứng rồi làm liều, cô chẳng khác gì so với những đứa con gái đứng đường ngoài kia đâu!

Ái Lan ngay lập tức ngậm miệng im bật rồi từ từ cúi gầm mặt xuống dưới đất. Ái Lan cắn nhẹ chiếc môi đỏ chót của mình, thầm trách cái số phận cay nghiệt đã đưa đẩy cô đến bước đường cùng, để bây giờ Tử Thông lại có dịp bối mồm cái quá khứ đáng xấu hổ của cô.

Tại sao vậy...?

Tại sao cô không có được một cuộc sống yên ổn?

Tại sao quá khứ vẫn chưa chịu buông tha cho cô?

Và tại sao, Tử Thông luôn miệng nói yêu cô, nhưng hề có dịp, anh lại chẳng ngần ngại mà đào bới cái quá khứ ấy?

Một giọt nước mắt chậm rãi lăn dài từ khóe mắt xuống gò má, rồi nhẹ nhàng rơi tự do xuống nền đất lạnh, vỡ tan ra chỉ trong cái nháy mắt.

Tử Thông nở nụ cười hài lòng, sau đó đưa tay quấn chặt chiếc eo thon thả của Ái Lan mà ghì lấy. Giọng nói khe khẽ cất lên, "ngọt" hơn lúc này gấp ngàn lần:

- Ngoan lắm, vào nhà thôi!

Gạt nhanh giọt nước trên khóe mắt và má, Ái Lan gượng cười chua xót. Biết đến bao giờ, cô mới thoát khỏi cái quá khứ tồi tệ đó.

Gót giày nện xuống sàn vang lên vài âm thanh gây nhức tai, sau một hồi lượn quanh căn nhà, Ái Lan ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa trong phòng khách, đôi mắt đen ngòm được tô vẽ vài tiếng đồng hồ dáo dạt nhìn xung quanh. Nói đúng ra là cô đang kiểm tra xem còn có sự hiện diện của ai khác trong căn nhà này hay không.

- Thôi cái hành động giám sát đó đi, chẳng có ai trong nhà này ngoài người giúp việc đâu! - Tử Thông ho khan vài tiếng, lên giọng cảnh báo người yêu.

- Người giúp việc cũng đáng phải quan tâm đấy! - Ái Lan nheo nheo đôi mắt nhìn Tử Thông rồi nâng ly nước lên môi uống vài ngụm, sau đó cô lại cười xòa xem như câu nói khi này chỉ là đùa.

Ái Lan còn lạ gì cái thói trăng hoa của Tử Thông, nhưng chỉ có điều, cô không muốn nói ra. Không nói, không có nghĩa là không biết, nhưng Tử Thông vẫn chứng nào tặc đó trong khi nói yêu Ái Lan.

Cô vẫn thường xuyên khóc một mình, chỉ vì cái quá khứ không mấy đẹp đẽ đó mà bao nhiêu người khinh bỉ cô, tệ hơn là còn tránh xa cô vì cho rằng, cái nghề rẻ rách đó rất có khả năng bị nhiễm HIV.

Cô yêu Tử Thông. Vì anh là người duy nhất không xa lánh cô như bao người khác. Tình cảm giữa con người với nhau, lâu lắm rồi Ái Lan mới cảm nhận được tình yêu ấy từ Tử Thông. Nhưng dần dà, con người Tử Thông lại thay đổi như chong chóng, thường xuyên bối rối quá khứ của cô.

- Bỏ cái suy nghĩ đó đi được không? Em không an phận khi đến thăm anh như lời em nói được à? - Tử Thông cay nghiệt, anh nhún mày trừng mắt nhằm răn đe con người trước mặt.

Cái tia mắt ấy khiến Ái Lan giật mình, cô nuốt nước bọt dần sự sợ hãi xuống tận hậu môn rồi đánh lảng sang chuyện khác.

- Em muốn lên phòng một chút!

- Không được!!! - Tử Thông hét lên, găng từng chữ nhấn mạnh.

Vì sao ư?

Vì căn phòng mà Ái Lan hay dùng khi đến nhà anh đang được anh dùng để nhốt Đông Nhi. Tử Thông anh không thể để cho Ái Lan biết được.

Một nỗi nghi hoặc mơ hồ hiện lên trong Ái Lan, nhưng cô lại im lặng, chỉ e dè gặt đầu với Tử Thông trước thái độ bất bình thường của anh.

...

Chớp nhẹ mi mắt dài, Đông Nhi thở dài thườn thượt, cố gắng tổng ra một số cảm xúc không nên có trong cơ thể. Giả dụ như ngay lúc này, cô đang buồn vì rất nhớ chồng cô - Minh Vũ. Nhưng một chữ "buồn" liệu có nói hết lên tất cả cảm xúc của cô hiện tại.

Vẫn tự hỏi, đến bao giờ Đông Nhi cô mới được về với Minh Vũ?

Chợt nhận ra mình đã xa Minh Vũ được một thời gian khá lâu, Đông Nhi lại thấy chạnh lòng. Ghì chặt con gấu bông trong tay, mặc dù cô không biết chủ nhân của nó là ai. Lúc ấy cô mới nhận ra, căn phòng cô đang ở này có một gam màu trang nhã rất đẹp và nữ tính. Những vật dụng trong phòng cho Đông Nhi biết được chủ nhân nó là một cô gái.

Nhưng cô gái ấy là ai, thì Đông Nhi cô hoàn toàn không biết!!

...

Minh Vũ ngồi dựa lưng ra chiếc ghế đệm trong phòng làm việc của chính mình, anh châm điếu thuốc rồi phì phèo nó trong tay. Chốc chốc lại nhả ra những làn khói trắng đục.

Anh đã bắt đầu tập hút thuốc gần 3 tháng nay.

3 tháng...

... cũng là thời gian mà Đông Nhi vợ anh biệt âm vô tính. Minh Vũ lúc này hoàn toàn vô hại. Điều đáng sợ từ anh lúc này phải chăng chỉ là ánh mắt vô cảm cùng đôi đồng tử màu hổ phách luôn trừng trừng nhìn những con người xung quanh như kẻ thù.

Không có Đông Nhi, Minh Vũ anh chẳng khác gì một con người tầm thường trong một thế giới nhàm chán.

Không có cô, anh như một tên tay sai cho những đêm rùng rợn chỉ còn lại một mình với chiếc giường rộng thênh thang, vẫn còn phảng phất mùi hương đặc trưng từ Đông Nhi.

31. Chương 31

Chap 31

Những điếu thuốc trong phòng ngủ ngày càng nhiều, gạt tàn thuốc cũng đầy là thuốc lá.

Căn phòng ngăn nắp trước kia bị thay thế bởi một sự hỗn độn. Người ta chỉ thấy một Minh Vũ bơ phờ, ít cười ít nói. Không những thế, anh còn "lạnh" hơn lúc trước nhiều lần.

Người ta cũng hiểu ngay, thời gian vắng Đông Nhi, Minh Vũ chẳng làm được trò gì ra hồn.

Người giúp việc cũng thường xuyên bị giật mình bởi những tiếng động trên phòng Minh Vũ, họ chỉ biết nhìn nhau lo lắng cho vị thiếu gia duy nhất của nhà họ Đằng.

Dựa đầu vào vai Tử Thông, Ái Lan chốc chốc lại ngo nguẩy chẳng chịu yên. Nắm tóc cứ chọc chọc vào cổ Tử Thông khiến anh ngứa ngáy, hung tàn đẩy mạnh Ái Lan ra xa:

- Không ngồi yên được à??

Ái Lan sửa lại tư thế ngồi, rồi đưa đôi mắt chớp chớp kiêu vô tội nhìn Tử Thông. Nhận cô chỉ nhận lại được cái trừng mắt lạnh nhạt của Tử Thông.

- Em thấy khó chịu, anh đi mua giúp em vài viên thuốc được không?

- Em lắm chuyện thật! Được thôi, đi thì đi! - Tử Thông vùng đứng dậy, với tay lấy cái áo vest mặc vào người, anh chậm rãi bước ra khỏi nhà.

Ái Lan ngó nghiêng nhìn theo Tử Thông cho đến khi đi khuất dạng, cô mím môi nở nụ cười đắc chí khi dự được Tử Thông ra khỏi nhà. Cô hấp tấp chạy băng qua mấy bậc cầu thang dài ngoằng dẫn đến căn phòng quen thuộc của mình. Cái nỗi mơ hồ chóng vánh trong cô lại trở dậy cùng sự tò mò. Rốt cuộc thì trong ấy có gì?

Bàn tay trắng nõn từ từ chạm vào nắm cửa. Một chút lo sợ, nhưng cái tò mò lại hối thúc cô mở nó ra.

Khi cánh cửa vừa hé mở, trước mắt Ái Lan lại là một thân hình nhỏ bé, gương mặt hiền lành tựa hồ thiên sứ đang an giấc ngủ trên chiếc giường gỗ bóng loáng, trong tay lại còn đang ôm chặt lấy con thú bông yêu quý của cô.

Ái Lan mém thốt lên thành tiếng, nhưng cô kịp thời dùng tay bịt miệng chính mình lại để giữ sự yên tĩnh. Không hiểu vì sao, nhưng khi cô bắt gặp cô gái ấy thì cô lại không muốn làm phiền.

Là vì gương mặt xinh xắn kia?

Hay vì Ái Lan quá bất ngờ mà không nói thành lời?

Ái Lan tiến đến mỗi lúc một gần hơn, lúc này cô mới nhìn thật kĩ được gương mặt đó. Gương mặt trắng hồng không có một chút tì vết, da dẻ lại hồng hào mịn màng như da em bé. Ái Lan cô lại thấy ngưỡng mộ vẻ đẹp đó khi mà ánh sáng ngoài cửa sổ kia hắt vào, len lỏi qua từng kẽ tóc của Đông Nhi.

Đông Nhi khê cựa mình, cô nheo nheo mắt khi bị ánh nắng ngoài kia làm phiền. Đông Nhi cau mày rồi đưa tay dụi dụi mắt như trẻ con, tay còn lại vẫn ôm khư khư con gấu bông.

- Con gấu bông ấy là của tôi!

Đông Nhi hốt hoảng ngồi bật dậy như lò xo. Cô gái vừa cất tiếng nói đang ngồi kế bên giường nơi cô đang nằm. Không khỏi ngạc nhiên và lo lắng, Đông Nhi dời con gấu ra sau lưng mình, rồi đưa đôi mắt to tròn đen láy nhìn con người kia.

- Cô không định trả nó lại cho tôi sao? - Lần nữa Ái Lan đánh giọng lên tiếng, cô nghiêng nghiêng cái đầu đợi chờ hồi âm từ bên kia.

Vừa nhìn Ái Lan dè chừng, Đông Nhi vừa từ từ đưa con gấu bông ra xem nhưng không để nó gần trong tầm tay với của Ái Lan. Hết nhìn con gấu, Đông Nhi lại đưa mắt nhìn Ái Lan lần nữa nghi hoặc:

- Có thật nó là của chị không?

- Thật sao không!! Trả cho tôi đi! - Ái Lan mỉm cười gượng, sau đó cô xòe bàn tay ra giữa không trung, tiếp tục chờ đợi con người lạ mặt kia trả lại.

- Vậy... chị cho tôi về nhà đi, tôi sẽ trả nó lại cho chị!!! - Mạnh bạo nói lớn, Đông Nhi lại lôi con gấu ra phía sau giấu kĩ. Cô chau mày tỏ vẻ cương quyết.

Phải rồi, mục đích của cô là ra khỏi đây mà!! Có tặng cho cô gái kia hàng ngàn con gấu để cô được thoát khỏi đây Đông Nhi cô cũng bằng lòng.

Ái Lan trơ tráo nhìn Đông Nhi chăm chăm. Vì vừa lúc này thôi, cô bé này còn e dè ngưỡng ngáp, nhưng bây giờ thì trái ngược hoàn toàn, y hệt như một loài thú dữ muốn được thả tự do. Nhưng nguyên nhân là gì cơ chứ?!

- Muốn về thì cô tự về, việc gì phải đợi tôi cho!!

- Tử Thông nhốt tôi!! Mặc dù tôi không biết chị là ai, nhưng chị làm ơn hãy cho tôi về với Minh Vũ!!

- Minh Vũ? Chẳng phải đó là thiếu gia tập đoàn Mafia P&R sao? - Nghếch mặt ra khi chưa biết chuyện gì đang xảy ra, Ái Lan vẫn đủ thông minh để hiểu ra người yêu cô đã phạm phải tội tày trời như thế nào. Chưa kể còn phản bội cô, giấu giếm một đứa con gái khác trong nhà. Bỗng dưng cổ họng Ái Lan nghẹn ứ lại, khóe mắt lại thấy cay cay.

- Đúng!! Đó là chồng tôi, chị cho tôi về với anh ấy đi!! - Buông thông con gấu bông trong tay, Đông Nhi quên lãng đi mà chộp lấy cánh tay của Ái Lan lay lay mạnh thúc giục.

- Tử Thông sẽ giết tôi mất!!... - Ái Lan gỡ nhẹ bàn tay Đông Nhi ra khỏi cánh tay mình, rồi nở nụ cười an ủi, vì ngay chính cô cũng không giúp được gì cho Đông Nhi. Cô muốn ở đây lâu hơn, nhưng thời gian lại không cho phép. - ... Có lẽ Tử Thông sắp về, tôi phải xuống dưới nhà ngay bây giờ!!

Nói rồi Ái Lan xoay người bước đi, để lại Đông Nhi với vô số sự hụt hẫng.

Đông Nhi bật khóc thành tiếng. Thế là cơ hội cuối cùng để thoát khỏi đây cũng tiêu tan. Tại sao ông trời lại hay trêu người cô như vậy? Tại sao chúa không giúp cô?

Những giọt nước mắt rơi lã chã cả gương mặt trắng hồng, thấm đẫm cả chiếc nệm. Con gấu bông nằm lăn lóc trên giường được cô siết chặt vào lòng, đau đớn.

Đó cũng là lúc Ái Lan khóa cánh cửa gỗ lại...

...

Bàn thần bước từ trên tầng hai xuống, Ái Lan chẳng buồn nhìn đường đi, mặc dù đôi mắt vẫn hướng về phía trước. Cái hình ảnh cô bé thiên sứ bật khóc lại hiện về trong cô, hầu như chiếm toàn bộ cảm xúc và nắm gọn cả suy nghĩ.

Ái Lan mệt mỏi thả người xuống ghế sofa, bất giác cô thở dài. Ít ra khi cô yêu Tử Thông, cô vẫn còn được bên cạnh anh mỗi ngày.

- Đã khỏe hơn chưa?

Ngẩng đầu nhìn lên, Ái Lan bắt gặp Tử Thông đã đứng trước cửa. Anh ném bịch thuốc về phía cô, lạnh nhạt cất tiếng:

- Uống ngay giùm tôi đi!

Đón lấy bịch thuốc từ Tử Thông, Ái Lan vẫn mỉm cười mãn nguyện, dù cho hành động Tử Thông đối xử với cô là hơi thô bạo.

Cô vẫn luôn tự hỏi, liệu đó là tình yêu hay là mù quáng?

- Cảm ơn anh!

- Không cần cảm ơn, không chết là được rồi!! - Cọc cần đáp trả, Tử Thông vò vò mớ tóc rối. Anh ngáp dài, chẳng thèm lấy tay che miệng cho phải phép, chỉ biết cắm đầu đi lên phòng mà chẳng đoái hoài gì tới Ái Lan.

Ái Lan lại thấy chạnh lòng, nhưng sau đó cô không buồn. Ái Lan cho bịch thuốc vào túi xách cẩn thận, xem như đó là món quà mà Tử Thông tặng cho cô.

- Thiếu gia!! Đã tìm thấy nơi của Tử Thông!! - Tên cận vệ với bộ vest đen quen thuộc hối hả chạy vào, thở không ra hơi, mồ hôi lại nhễ nhãi, anh vẫn cố gắng nói cho trọn vẹn câu chữ. Vừa dứt lời, anh thở hì hục, nhưng vẫn giữ được nét nghiêm nghị của một Mafia, nhất là khi đang đứng trước con người tựa như quỷ dữ.

- Tốt lắm, chuẩn bị mọi thứ cho tôi. Chúng ta phải tiến hành nhanh chóng!! - Đan các ngón tay vào nhau, Minh Vũ ngả lưng ra ghế. Phong thái vẫn điềm đạm như thường, pha chút tiếng nói lạnh cóng làm rợn hết da gà người nghe. Minh Vũ nhếch môi tỏ vẻ hài lòng, nụ cười thoáng chốc thoát ẩn thoát hiện trên môi anh ngạo mạn.

Người cận vệ cung kính cúi đầu rồi lui người ra ngoài, sau khi đã đóng cánh cửa một cách nhẹ nhàng.

Minh Vũ lại châm thêm điếu thuốc đưa lên môi. Anh hít một hơi dài rồi phả ra một làn khói, làn khói ấy tồn tại được vài giây ngắn ngủi rồi cũng tan theo không khí. Anh nheo nheo đôi mắt màu hổ phách nhìn trân trân vào khoảng không gian vô định phía trước, lòng thầm rửa cái tên dám bắt mất Đông Nhi của anh. Nhưng đôi môi lại vẫn mỉm cười bằng nửa miệng bởi một đường cong hoàn mỹ.

32. Chương 32

Chap 32

Tối.

Khoảng không gian bên ngoài cửa sổ được bao trùm bởi một màn đêm đen tĩnh mịch. Chỉ còn tiếng côn trùng vang lên rả rích.

Đông Nhi cảm thấy bồn chồn trong người, cô có linh cảm sẽ có chuyện gì đó xảy đến với cô, nhưng là điều tốt hay điều xấu?

Chợt ánh sáng dưới sân nhà làm Đông Nhi chú ý đến. Chiếc xe màu đen chậm rãi chạy ra khỏi sân, qua cánh cổng rồi mất hút. Có thể Tử Thông đang đi đâu đó.

Cách

Tiếng cánh cửa vang lên khiến Đông Nhi giật mình quay lại, vẻ hơi sợ sệt một chút vì có người đến. Nhưng ngay sau đó cơ mặt cô dần ra, vì người ấy lại là Ái Lan.

- Theo tôi ra khỏi đây, nhanh lên!!!

Chưa kịp hiểu chuyện gì, Đông Nhi đã bị Ái Lan lớn tiếng thúc giục. Trong khi đang còn ngơ ngác không biết có chuyện gì, Ái Lan nắm lấy cổ tay Đông Nhi kéo mạnh.

- Ái Lan, chị muốn làm gì???

- Chẳng phải cô muốn ra khỏi đây sao??? Nhanh lên!!!

Mặc dù chưa hiểu, Đông Nhi cũng vẫn vội vàng bước xuống giường, trên tay vẫn không quên ôm theo con gấu bông to sụ. Ái Lan đặt lại chiếc gối dài rồi dùng chăn trùm kín ngực tạo cho một Đông Nhi “giả” đang ngủ trên giường.

Ái Lan nhìn khắp căn phòng một lượt để chắc chắn không có sai sót nào, sau đó cô mới kéo Đông Nhi ra khỏi phòng, tiện tay khóa nó lại như cũ. Lúc này cô mới quay sang nói gần như là giải thích cho những thắc mắc của Đông Nhi từ nãy đến giờ:

- Tôi sẽ đưa cô ra khỏi đây, nhưng phải tuyệt đối giữ im lặng. Có thể cô chưa về nhà lúc này được, tôi sẽ đưa cô đến nơi khác an toàn hơn, khi nào xong xuôi, tôi sẽ đến đón cô!! - Ái Lan gấp gáp nói một hơi dài. Làm sao không gấp gáp cho được khi mà khó khăn lắm cô mới dụ được Tử Thông ra khỏi nhà mà không mảy may hay biết chuyện gì. Nhưng điều làm cô đau đầu là làm sao qua mặt được đám người làm dưới nhà, thế nào họ cũng mách lại với Tử Thông là chính cô đã giúp Đông Nhi trốn thoát.

- Nhưng tôi sẽ ở đâu??? - Giật lại cái kéo đi từ Ái Lan, Đông Nhi vẫn gặng hỏi cho bằng được mới thôi.

- Đi theo tôi thì biết!! - Ái Lan cộc cằn đáp lại vẻ bực mình. Trong lúc đang dầu sôi lửa bỏng thế này mà cô ấy vẫn còn có tâm trạng để hỏi thì cũng chuyện lạ thật!! Ái Lan tiếp tục nắm lấy cổ tay Đông Nhi kéo đi, nhưng kéo đi về hướng khác.

Cấu trúc căn nhà này dường như quá quen thuộc đối với Ái Lan, vậy nên cô có thể thoát khỏi đây dễ như trở bàn tay. Ái Lan cô vẫn không quên cánh cổng nhỏ sau nhà, phòng khi những tên lưu manh đến quấy rối, Tử Thông sẽ dùng nó để trốn khỏi đây. Tiếp nối cánh cổng ấy là một con đường mòn đầy sỏi đá, nhưng sau đó lại dẫn đến một con đường lớn của thành phố.

Ái Lan dẫn đầu đi trước, cô vẫn không buông bàn tay Đông Nhi ra suốt từ đầu đến giờ. Mò mẫm trong bóng tối của con đường mòn, họ chỉ nhận được một chút ánh sáng từ những ngọn đèn của những người dân gần đó. Chốc chốc Ái Lan lại nghe thấy tiếng thút thút phía sau, lúc ấy cô chỉ biết nắm chặt lấy bàn tay Đông Nhi, cố gắng kéo cô ấy đi gần mình hơn. Tiếng bước chân lại rạo rạt trên nền đất.

Thứ đèn đường hắt ánh sáng lan rộng cả một vùng, y hệt như một tia hy vọng len lỏi trong cuộc đời Đông Nhi. Cô mừng rỡ ôm chầm lấy Ái Lan sung sướng. Ái Lan có mỉm cười với cô, nhưng sau đó lại lạnh lùng gỡ bỏ cánh tay Đông Nhi ra khỏi vai mình. Ái Lan với tay gọi một chiếc taxi bên đường. Chiếc taxi lăn bánh, Đông Nhi lại thấy cồn cào, bứt rứt. Hình như cô sắp bỏ lỡ điều gì đó!!

Tử Thông mở cánh cửa một cách nhẹ nhàng nhất có thể, cánh cửa hé ra một khoảng vừa tầm nhìn. Anh thở phào khi nhận ra Đông Nhi đã trùm kín chăn và nằm say giấc trên giường. Khẽ khàng đóng cánh cửa lại, Tử Thông mới nhớ sự ra, con gấu bông mà Đông Nhi hay ôm trong lòng lại không thấy ở đó.

...

- Phá nát hết, còn bên này đi tìm Đông Nhi cho tôi!!! - Minh Vũ hét lớn, nhưng thanh âm vẫn trầm và vương chút lạnh. Phong thái lại vô vùng điềm đạm, anh chỉ tay ra lệnh cho đám cận vệ.

Minh Vũ đứng trước chiếc BMW màu đen của mình, đôi mắt màu hổ phách dao dáo tìm kiếm bóng dáng của Đông Nhi, nhưng anh chỉ thấy bọn người giúp việc đang nhón nháo la hét từ trong nhà chạy ra. Mấy giọt mồ hôi nặng trĩu cứ thay phiên nhau chảy dài trên trán, mặc dù thời tiết hiện tại không đến nỗi quá nóng.

Những cơn gió vẫn vô tư đi qua, đôi khi lướt qua từng con người ở đây. Những con người đang đứng gác trước cổng không cho bất cứ ai ra hay vào. Những con người đang ra sức quật tung các bụi cây để tìm kiếm một đứa con gái quan trọng. Ít ra là quan trọng đối với họ.

Họ tự nguyện tôn sùng Đông Nhi như một thánh sống trên cõi đời này. Có thể là tôn sùng âm thầm trong lòng, nhưng tất cả đều nể phục trước cô gái ấy. Người con gái có cả một tấm lòng bao dung nhưng không kém phần gan dạ. Đó là những gì họ cảm thấy cần phải học từ cô gái này. Vậy nên, dù thế nào đi nữa họ vẫn hết lòng bảo vệ cho Đông Nhi.

Gia Lương - cô em gái song sinh còn sót lại của Gia Cát - cũng cố gắng lùng sục mọi góc ngách để tìm ra Đông Nhi. Cô sẵn sàng ra tay với bất kì tên tay sai nào của Tử Thông dám cản đường cô. Mỗi một hoặc hai tiếng súng vang lên là có một cơ thể từ sống đi đến cái chết. Họ nằm rải rác trên nền đất, Gia Cát cũng chẳng thêm quan tâm.

...

Tử Thông hé mở tấm rèm, ngó xuống sân xem. Bên anh đang yếu thế hơn nhiều, bằng chứng rõ ràng là Tử Thông đang cố gắng điểm danh lại những tên tay sai của anh, nhưng chỉ còn lại lác đác vài tên đang ráng sức cầm cự và chống trả, trong khi phe Minh Vũ đã áp vào nhà đến nơi.

Anh đâm mạnh tay vào tường tức giận, rồi tiến nhanh đến chiếc giường nơi Đông Nhi đang ngủ. Khi lật tung chiếc chăn ra anh mới sững sốt, bên dưới chiếc chăn ấy chỉ là một cái gối được ngụy trang khéo léo. Đã tức giận sẵn, nay sự tức giận ấy lại đạt đến tột độ. Anh cũng chẳng thêm quan tâm cô người yêu mình - Ái Lan - đang ở đâu, chỉ biết anh cần phải thoát khỏi đây trước.

Vừa quay lưng bước ra khỏi phòng, Tử Thông lại giật mình khi nhận thấy hai, ba nòng súng tử thần đang chĩa thẳng về mình.

...

- Đông Nhi đâu??? - Minh Vũ sốt sắng hỏi cận vệ của mình khi anh chỉ nhìn thấy mỗi một mình Tử Thông được đưa ra, trong khi người anh đang cần tìm nhất lúc này lại là Đông Nhi.

- Chúng tôi không tìm thấy cô...

- Mẹ kiếp...!! - Không để cho tên cận vệ nói hết, Minh Vũ thầm rửa một câu rồi chạy vụt đi vào trong.

Minh Vũ không tin họ không tìm thấy Đông Nhi, chắc chắn còn những chỗ họ chưa tìm đến, chắc chắn là cô đang bị nhốt ở đâu đó. Minh Vũ chạy dọc dãy hành lang, anh lục tung mọi góc ngách trong từng căn phòng. Khi anh trở xuống dưới nhà, trong tay anh trống không.

Đưa đôi mắt màu hổ phách lướt một lượt từng người. Đôi mắt ánh lên cái nhìn đáng sợ, như muốn lột da tất cả mọi người có mặt ở đó. Anh gồng gọng, ngay đến trợ lý Kim quen thuộc với anh đã lâu nhưng cũng chưa bao giờ thấy anh đáng sợ như thế.

- Tất cả mọi người ở đây, ai biết Đông Nhi ở đâu??? Nói mau!!

Tất cả im thin thít, vì có nói họ cũng chẳng biết Đông Nhi ở đâu. Khi mà đang đứng trước cái vực thẳm giữa sự sống và cái chết, nhất là khi đang phải đối diện trước ác quỷ, con người ta tự nhiên trở nên thành thật và hiện đi một cách lạ lùng.

- Tôi có nhốt cô ấy trong phòng trên tầng 2, nhưng khi nãy kiểm tra thì không thấy cô ấy đâu nữa. Có lẽ cô ấy đã bỏ trốn! - Tử Thông buông câu nói chắc nịch, anh có đưa mắt nhìn Minh Vũ, nhưng khi bắt gặp lại ánh mắt ấy, Tử Thông lại tránh né nó.

- Mà đã làm gì để cô ấy phải bỏ trốn hả??? - Minh Vũ lao tới nắm lấy cổ áo Tử Thông lay lay. Anh cau mày giận dữ, quả thật anh muốn cầu xé Tử Thông ra từng mảnh để hả dạ.

- Tôi không làm gì cả!!

Buông cổ áo Tử Thông ra, Minh Vũ ném cho hắn một cái nhìn cháy lửa. Rồi hất mặt cho đám cận vệ ra lệnh:

- Giết hết cho tôi. Nhốt Tử Thông lại cho đến khi tìm được Đông Nhi! Tất cả lui về!!

Minh Vũ gõ gót đi trước, âm thanh chạm nhau giữa gót giày và sàn nhà tạo nên cảm giác rùng mình ớn lạnh.

Không lâu kể từ lúc ấy, một loạt tiếng súng vang lên, xé toạc cả không gian tĩnh mịch vốn có của buổi đêm. Bầu trời lại chuyển dần sang một màu đỏ.

Minh Vũ anh không thua, nhưng lạc mất Đông Nhi từ lần này đến lần khác thì chẳng khác nào là thua cả.

Chiếc taxi dừng lại, từ trong xe bước ra là hai cô gái. Đông Nhi vẫn còn ôm khư khư con gấu bông, Ái Lan trả tiền xe cho bác tài xế rồi lại kéo Đông Nhi vào trong.

Cái nơi mà Ái Lan quyết định cho Đông Nhi “tá túc” là nơi ở của cô ngày xưa. Cô đã gửi gắm Đông Nhi cho một vài đứa bạn cũ. Sau khi đưa Đông Nhi vào nhà cẩn thận, Ái Lan quay trở ra nhưng Đông Nhi kịp nắm vạt áo cô lại.

- Họ sẽ không làm gì cô đâu, cứ yên tâm mà ở đây, tôi sẽ đến đón cô nhanh nhất có thể!!

33. Chương 33

Chap 33

Ái Lan rời đi, nước mắt Đông Nhi lại rưng rưng. Cô muốn về nhà với Minh Vũ, nhưng ở đây là nơi nào thì cô không biết, mà không biết thì làm sao mà về được.

- Em tên gì? Ngồi xuống đây nào! - Mấy chị trong nhà gọi với ra, hồ hởi đón tiếp Đông Nhi nhiệt liệt.

Trong khi Đông Nhi đang còn đứng tần ngần ra nhìn, một chị chạy đến kéo tay cô vào nhà.

- Em tên Đông Nhi, còn mấy chị là...

Từng người một bắt đầu giới thiệu về mình. Cô chị có lẽ lớn tuổi nhất ở đây là Kiều Dung, cô có vẻ đẹp mặn mà, giản dị của những cô gái vùng nông thôn. Mái tóc đen xõa dài được cô cắt ngang đến nửa lưng. Chốc chốc Kiều Dung lại hất nó ra phía sau về kiểu sa.

Cô lớn tuổi thứ hai là Mỹ Yến. Người ta chú ý đến cô bởi nước da ngăm và nụ cười rõ tươi lúc nào cũng thường trực trên đôi môi mỏng, có lẽ cô không bao giờ biết buồn là vậy. Cô nói nhiều, nói luyên thuyên và thường xuyên chy lằng xằng khắp nhà.

Cô gái còn lại là Hoài Vỹ. Người ta chắc chắn sẽ ấn tượng với cô gái này đầu tiên, vì Đông Nhi cũng vậy. Mái tóc nhuộm màu nâu chì được cô cắt ngắn cùn cùn như tomboy. Nước da trắng ngần và đôi mắt đen láy. Người ta bảo cô để tóc dài sẽ xinh và duyên dáng hơn, nhưng Hoài Vỹ chỉ phẩy phẩy tay, gạt bỏ tất cả: "Cắt ngắn cho nó mát!!". Cô ít nói và lạnh lùng nhất nhà, nhưng vẫn hay mỉm cười thân thiện với Đông Nhi.

Họ đối xử tốt với Đông Nhi, nhưng cô vẫn nhớ cái vị trí của mình là "ăn nhờ ở đậu" nên cô sống khép kín hơn. Mặc dù tiền chu cấp hàng tháng Ái Lan vẫn gửi đến cho cô đều đặn. Đông Nhi cô chỉ thắc mắc, không biết họ làm gì ra tiền trong khi tối họ đi đến tận sáng mới về, vậy mà tiền vẫn rủng rỉnh trong tay.

2 tháng trôi qua mà Ái Lan vẫn chưa đến đón cô, kể từ thời gian Đông Nhi bị bắt nhốt bên nhà Tử Thông là 5 tháng. 5 tháng rỗng rã cô chưa gặp mặt Minh Vũ lấy một lần. Cô nhớ anh da diết. Cô vẫn khóc mỗi khi ban đêm tròng xuống, lúc ấy cô chỉ cảm nhận được bàn tay Hoài Vỹ vỗ nhẹ vào vai cô vài cái. Mặc dù không nói, nhưng Hoài Vỹ vẫn thường an ủi Đông Nhi kiểu như thế.

...

- Con nhỏ đó đẹp, không "xài" thì uống lắm!! - Vừa đếm xấp tiền dày trong tay, Kiều Dung lại chốc chốc liếc nhìn hai đứa em đang ngồi đối diện với mình.

- Xài??? Kiều Dung, chị đang nghĩ gì vậy!! - Hoài Vỹ đánh nhẹ vào tay Kiều Dung ngăn cản, cô biết chị ấy đang nghĩ gì trong đầu nhưng vẫn đánh tiếng hỏi.

- Không phải sao? Con nhỏ ấy cũng được giá lắm chứ bộ!! - Kiều Dung hất nhẹ bàn tay Hoài Vỹ ra, sau đó nhếch đôi môi đỏ choét lên cười cười đắc chí.

- Con bé còn nhỏ, chúng ta không làm hại nó được!!

Trong khi cuộc đấu khẩu đang sắp nổ tung ra, Mỹ Yến vẫn bình thản ngồi tĩa lại mấy cái móng tay bị xước. Dường như dù cho họ đánh nhau đến đổ máu đi chẳng nữa cũng chẳng liên quan gì đến cô.

- Vậy thì chờ nó lớn!! Hoài Vỹ, em nên nhớ mọi chuyện lớn bé trong nhà này đều qua tay chị. Chị không bỏ qua con bé ấy đâu!!!

Xếp lại xấp tiền cho ngay ngắn, Kiều Dung bực dọc bỏ ra ngoài. Cô bạo lực đóng cánh cửa thành tiếng, khiến cho Mỹ Yến giật thót người, chỉ cần cô lệch tay một chút thôi thì bàn tay cô đã mất đi một miếng thịt.

- Bực bội thật, ngày nghỉ mà cũng không yên với mấy người!!!

...

Chiếc taxi dừng lại ở một quán bar sang trọng có tiếng có tăm. Là nơi hội tụ những phần tử ăn chơi lêu lổng, hay các ông đại gia nhiều tiền nhưng lại thiếu gái đẹp.

Đông Nhi được mấy chị cho mặc một bộ váy trắng ngắn cùn cùn, phía sau lưng khoét đi khiến phần lưng trắng của cô lộ ra.

Đẩy mạnh cánh cửa kính có cách âm, mỗi cô gái mang một vẻ đẹp riêng biệt cùng bước vào. Những quán bar như thế này đã quá quen thuộc với Đông Nhi, chẳng phải trước kia cô đã gặp Minh Vũ trong một quán bar như thế này hay sao.

Chọn được chiếc bàn ưng ý, Kiều Dung lập tức kéo Đông Nhi đến đứng gần mình. Sau đó rót rượu chuốc cho cô uống. Nhưng Kiều Dung đâu biết rằng, những chai rượu hạng xoàng như thế này chẳng hề nhằm nhò gì với Đông Nhi. Bởi vậy chuốc mãi mà chẳng thấy cô say.

...

Nhấp ly rượu lên môi, Khánh Đăng tiếp tục đưa mắt quan sát những người xung quanh, bỗng nhiên anh khẽ cười vì một hành động kì quặc của ai đó. Bar mà, khi đã có rượu vào người rồi thì còn mấy ai tỉnh táo để kiểm soát hành động của mình nữa.

Nhưng điều khiến anh chú ý đến từ lúc này đến giờ là cô gái kia, cô đứng cách anh 2, 3 bàn. Cô gái trong chiếc váy trắng, phần lưng được khoét một mảng to. Dưới ánh đèn lập lòe ở đây, Khánh Đăng vẫn nhận ra mái tóc màu hạt dẻ được làm xoăn nhẹ như gợn sóng, cùng với đôi môi màu của cánh hoa đào. Lúc ấy anh mới giật mình nhận ra.

- Đông Nhi, cô làm gì ở đây? - Khánh Đăng bám nhẹ lấy vai Đông Nhi, rồi nhìn kĩ từng người còn lại đang cổ vũ rượu cho cô.

- Anh là ai?? Buông Đông Nhi ra!! - Kiều Dung lao tới hất mạnh cánh tay Khánh Đăng ra khỏi vai Đông Nhi, nhưng với sức của một cô gái chỉ biết ăn không ngồi rồi thì điều đó là không thể.

- Xem ra cô quên tôi mất rồi!! - Khánh Đăng chép miệng, sau đó dùng hai bàn tay to lớn của mình bịt kín tai Đông Nhi lại, dù cho cô có cố vùng vẫy cách mấy. Vì anh không muốn Đông Nhi phải nghe những gì không cần thiết. - ... Chẳng phải cô đã từng ngủ với tôi sao?

Kiều Dung đờ hống, cô nheo mắt ngược nhìn Khánh Đăng chằm chằm, cố nhớ xem đã gặp anh ở đâu.

- ... Ở khách sạn, cô có muốn đến đó để nhớ rõ hơn không? - Nắm bắt cả suy nghĩ của người khác, Khánh Đăng hất mặt kiêu ngạo, đôi môi lại nở nụ cười khinh bỉ.

Kiều Dung im thin thít, cô chỉ biết nhìn Đông Nhi, sau đó lại nhìn Khánh Đăng.

- Bây giờ tôi đưa cô ấy đi, được chứ?

Ra khỏi tiếng nhạc ầm ĩ, Đông Nhi nhìn ngó xung quanh, cô chẳng hiểu chuyện gì cả, cũng chẳng biết cuộc đối thoại vừa rồi là gì. Nhưng điều cô quan tâm nhất lúc này, là về nhà.

- Khánh Đăng, đưa tôi về nhà đi! - Đông Nhi chớp chớp đôi mắt to tròn đen lay láy với Khánh Đăng, đôi mắt ngấn ngấn nước như mèo con về tội nghiệp. Trong số 36 kế, kế này là dễ dàng sử dụng nhất.

- Tại sao tôi phải đưa cô về nhà?

- Minh Vũ sẽ giết anh nếu anh không đưa tôi về nhà!! - Từ đôi mắt ngấn nước, cô nhanh chóng chuyển sang uy hiếp. Đông Nhi chau mày, bặm môi. Nhưng tất cả chỉ khiến cho Khánh Đăng bật cười khanh khách trước thái độ trẻ con ấy.

- Nếu tôi nói không thì sao? - Không chịu thua, Khánh Đăng vẫn liên tục đặt ra các câu hỏi gây sốc óc. Nhịn lại tràng cười khi này, Khánh Đăng đưa tay lên chùi nhẹ những giọt nước trên mắt vì quá buồn cười.

- Tôi sẽ giết anh!! - Giốn hạn của một con người là đến đây. Đông Nhi không chau mày, bặm môi nữa. Cô nhướn mày, khoe môi cong lên một đường cong hết sức hoàn mỹ, đẹp lung linh dưới ánh đèn đường. Cô cười, một nụ cười để đóng dấu chắc chắn cho lời nói vừa rồi.

Khánh Đăng bắt giắc thụt lùi về sau, anh không ngờ người con gái này trong phút trước còn con nít đến thế, vậy mà phút sau đã thay đổi chóng mặt. Anh nhận ra nụ cười này, nó y hệt như nụ cười đắc chí của Minh Vũ. Thời gian ở bên Minh Vũ khiến Đông Nhi mạnh mẽ đến thế sao?

Khánh Đăng cũng chẳng lí giải nổi vì sao khi bắt gặp nụ cười ấy, anh lại thụt lùi và đề phòng nó đến thế. Anh đang sợ?

- Cô đang dọa tôi sao?

- Đừng quên tôi là vợ của một thủ lĩnh đứng đầu tổ chức Mafia. Nếu anh muốn tiếp tục sống một cuộc sống bình yên thì mau đưa tôi về nhà!! - Nụ cười ấy vẫn chưa tắt, ánh đèn đường hắt vào đôi mắt đen tuyền khiến nó trở nên một màu nâu nhạt tuyệt đẹp.

Một lần nữa Khánh Đăng lại giật mình, anh dùng bàn tay ôm mặt. Đôi mắt ấy lại phảng phất màu hổ phách, màu của một loài thú dữ. Trong phút mơ hồ, anh đã nghĩ đó là màu hổ phách, màu mắt của Minh Vũ.

34. Chương 34

Chap 34

Màu mắt đặc biệt chẳng thể nào lẫn với ai được. Lửa điện vẫn tí tách nổi lên trong đôi mắt ấy. Khánh Đăng không thể tin nó lại giống nhau đến như thế.

Đông Nhi mà anh gặp lần đầu tiên đâu có lì lợm nhưng vẫn còn e dè, Đông Nhi bây giờ đang đứng trước mặt anh lại đáng sợ hơn gấp bội.

Bao nhiêu đó có đủ để Khánh Đăng anh buông tha cho Đông Nhi về, trong khi anh lại là kẻ thù không đội trời chung với Minh Vũ.

- Được thôi, tôi đưa cô về!

Nụ cười ban nãy của Đông Nhi bây giờ được thay bằng nụ cười hài lòng, cô gật gù khen thầm. Sau đó bước lên chiếc xe mui trần màu đỏ của Khánh Đăng, chỉ cần ngồi chờ cho đến lúc về nhà.

Khánh Đăng chỉ dám liếc nhìn Đông Nhi lấy một cái, rồi cũng ngậm ngùi bước lên xe lái đi.

Cứ ngỡ những chai rượu hạng xoàng sẽ chẳng thấm thía gì với Đông Nhi, nhưng đến lúc này nó mới thấm. Cô ngủ lì bì trên xe. Cho đến lúc tỉnh lại thì thấy mình đang nằm chèo queo trên giường trong một căn phòng.

Nhưng cô dễ dàng nhận ra ngay, đây không phải là căn phòng với hai màu trắng đen của Minh Vũ. Hoặc là cô đến nhầm phòng, hoặc là Minh Vũ đã đổi tông màu.

Bàng hoàng ngồi dậy, Đông Nhi ngó khắp căn phòng. Chẳng có thứ gì liên quan đến căn phòng của Minh Vũ cả. Rốt cuộc thì đây là đâu?

- Đây rồi sao?

Tiếng mở cửa, theo sau đó thì giọng nói của Khánh Đăng. Đông Nhi giật thót người quay lại.

“Gì vậy?? Thắc mắc về căn phòng này cô vẫn chưa giải đáp xong mà!!!”

- Khánh Đăng??? Đây là đâu!!!

- Thứ nhất, cô đang ở trong phòng tôi. Và thứ hai, cô đã ngủ nửa ngày rồi! - Trước sự ngạc nhiên tột độ của Đông Nhi, Khánh Đăng vẫn bình thản giải đáp những thắc mắc cho cô một cách chậm rãi, từ tốn. Anh đặt chiếc khay có bánh và ly sữa lên bàn, sau đó quay lại nhún vai nhìn Đông Nhi.

- Nửa ngày?! Đùa à?! - Đông Nhi gạt tay, sau đó cô lại thấy hồ nghi về tất cả những gì Khánh Đăng nói. Cô tiến đến ô cửa sổ gần đó, nhẹ nhàng kéo màn và trước mắt cô là một màu sáng của ban ngày.

- Thế nào, đã tin tôi chưa?

- Tôi nói anh cho tôi về nhà mà, sao lại đến đây???

- Rất tiếc, tôi không cho cô về được. Cô biết lý do mà!! - Nói dứt lời, Khánh Đăng chỉ tay vào khay bánh trên bàn rồi hất mặt. - Ăn nó đi, nếu muốn nói chuyện với tôi thì cứ xuống dưới nhà!

...

- Mày không biết cô ấy ở đâu thật sao? - Minh Vũ ngả lưng ra chiếc ghế đen trong phòng làm việc, đôi mắt màu hổ phách quét một lượt lên người Tử Thông như muốn đốt cháy cả da thịt của hắn.

- Tôi không biết thật!! - Tử Thông quỳ rạp xuống dưới nền nhà lạnh toát. Cái bản tính ham sống sợ chết có sẵn trong mỗi con người lại nổi dậy, Tử Thông không muốn chết một cách nhục nhã như thế, nhất là khi người ấy lại là Minh Vũ.

- Đồ ngu ngốc!! - Minh Vũ ngồi bật dậy, anh đập bàn đánh rầm. Các tên cận vệ dường như quá quên việc này nên mặt mày ai cũng bình thản và lạnh ngắt. Chỉ có Tử Thông là giật thót người. - Mày không có manh mối nào để tìm ra cô ấy sao???

Tử Thông cuối gằm mặt rầu rĩ, nhưng sau đó anh ngược dậy, gương mặt rạng rỡ hơn bao giờ hết khi nhớ ra điều gì đó.

- Phải rồi, Ái Lan!! Lúc Đông Nhi mất tích tôi cũng không thấy cô ấy. Chắc chắn là cô ấy!!!

...

Trước con người đáng sợ như quỷ dữ của Minh Vũ, Ái Lan nói hết tất cả. Rằng đã đưa Đông Nhi đến chỗ ở trước kia của cô. Đợi lúc xong xuôi sẽ đưa Đông Nhi về.

Minh Vũ phóng xe như bay đến chỗ ấy, hơi xa chỗ ở của anh, nhưng anh vẫn đến cho bằng được, đến ngay lập tức.

- Ra đây!!! - Minh Vũ đập rầm rầm vào cánh cửa. Trong lòng lại dấy lên một cảm xúc khó tả. Anh muốn thấy Đông Nhi ngay tức khắc.

Những người có mặt trong nhà hồi hải chạy ra vì nghĩ có người làm loạn. Kiều Dung đã định cho tên làm phiền ấy một trận tới tấp. Nhưng khi gặp mặt cái người - làm - phiền ấy thì Kiều Dung ngây người, cả người cứ như đang lơ lửng trên cung trăng. Gương mặt góc cạnh đầy nam tính nhìn cô chăm chăm, cùng với đôi mắt màu hổ phách hút hồn người khác, điều đó khiến Kiều Dung không khỏi ấn tượng về anh.

- Anh tìm em sao? - Chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Kiều Dung đã phán luôn một câu như búa bổ khiến mọi người ngơ ngác.

Mỹ Yến và Hoài Vỹ đánh khê vào Kiều Dung ra dấu hiệu, nhưng tất cả đều bị Kiều Dung gạt qua một bên, sau đó cô lại tiếp tục ông ẹo trước Minh Vũ.

- Chị tỉnh lại đi, không thấy những người đàn ông đi sau lưng anh ấy sao?!! - Hoài Vỹ đánh tiếng khê, cô nói với cái giọng pha chút khinh khi nhằm trêu ghẹo Kiều Dung.

Lúc này Kiều Dung mới để ý, những người đàn ông hung tợn mặc vest đen, kính đen với gương mặt lạnh như băng đang đứng ngay ngắn sau lưng Minh Vũ.

- Đông Nhi đâu? - Minh Vũ hất mặt, đôi đồng tử màu hổ phách lướt nhìn ba người con gái mỗi người một vẻ.

- À... ờ... Đông Nhi...

- Đông Nhi đâu??? - Minh Vũ gặng giọng vì câu trả lời ấp úng của Kiều Dung, đột nhiên trong lòng anh lại có linh cảm cực kỳ xấu. Tại sao vậy?

- Đông Nhi bị một người con trai trạc tuổi cậu bắt đi mất rồi!! - Hoài Vỹ đồng dục tiên phong nói, mặc kệ cho Mỹ Yến và Kiều Dung ra dấu im lặng, họ nhón nháo cả một góc nhà.

Minh Vũ không nói được gì nữa, anh ngửa mặt lên trời, mặc kệ cho mấy tia nắng của ban chiều đang hành hạ mắt anh. Mù cũng được, còn hơn sống mà nhìn thấy Đông Nhi bị bắt hết lần này đến lần khác. Trong khi Minh Vũ anh luôn luôn là người đến trễ và hầu như là người ngoài cuộc.

Anh không thể biết được Đông Nhi đã phải khổ sở như thế nào, trong tay cô không có lấy một tất sát. Tại sao họ thay phiên nhau lần lượt truyền tay vợ anh từ người này sang người khác? Tại sao không có ai đó bảo vệ lấy Đông Nhi của anh?

- Biến hết ngay cho tôi, bọn ăn hại!!! - Minh Vũ không kiềm được hành động của mình nữa, anh đâm mạnh vào cánh cửa kính khiến nó vỡ toang ra từng mảnh nhỏ vương vãi khắp nơi.

Thủy tinh cửa vào tay Minh Vũ những đường dài và sâu. Máu của từng mạch gân theo đó chảy dài, rồi đáp xuống nền nhà. Thấm đẫm cả sàn nhà tinh tươm.

Hoài Vỹ chỉ biết ôm mặt nhìn Minh Vũ đau đớn. Giá như lúc ấy cô kiên quyết ngăn cản Kiều Dung. Giá như cô giữ Đông Nhi lại thì đã không bị người ta đưa đi mất.

Trong khi Hoài Vỹ bất lực khụy gối xuống sàn nhà, Kiều Dung và Mỹ Yến lại hoảng sợ, chỉ biết ôm nhau khóc thét lên.

Tất cả dường như tuyệt vọng. Những tên cận vệ hốt hoảng đỡ Minh Vũ dậy trong khi máu ra mỗi lúc một nhiều. Một vài tên khác chỉ đứng ngây ra như trời trồng khi biết thiếu phu nhân của họ không có ở đây.

Dường như tất cả mọi hy vọng mà những người có mặt ở đây xây dựng nên, bây giờ sụp đổ tan tành. Chẳng còn một manh mối nào để có thể cứu vớt nữa.

- Phải rồi, Kiều Dung!! Chị biết hẳn ta mà, phải không??? - Chợt Hoài Vỹ quay ngoắc sang Kiều Dung. Đôi mắt cô sáng lên như đèn pha ô tô giữa ban đêm khi vừa mới phát hiện ra điều gì đó.

- À... đúng rồi... tôi... tôi có nhớ! Hình như là... - Kiều Dung giật mình, nhưng sau đó cũng quệt ngang dòng nước mắt, cố nặn óc để nhớ ra. - ... hình như là... Khánh... Đăng thì phải!!

Cái tên ấy vừa bật ra từ miệng Kiều Dung thì tất cả những tên cận vệ cùng Minh Vũ nhìn cô chăm chăm. Mặt mày Minh Vũ xanh ngắt đi, đôi môi tái nhợt nhưng anh vẫn nở nụ cười đắc chí bằng nửa miệng.

- Khánh Đăng?... Lập tức đến nơi ở của hắn, bằng mọi cách phải đưa Đông Nhi về!!

35. Chương 35

Chap 35

- Nhưng thiếu gia, tay của người...

- Im đi!! Người muốn lạc mất Đông Nhi lần nữa hay sao??? - Minh Vũ như muốn hét lên. Vết thương này thì nhằm nò gì với anh, làm sao nó đau bằng lòng anh khi mà Đông Nhi vẫn chưa trở về.

- Vạy lên xe chúng tôi sẽ cầm máu cho người!

Mấy tên cận vệ hối hả dìu Minh Vũ ra ngoài xe. Người nào người nấy đổ mồ hôi hột với Minh Vũ. Trong khi Minh Vũ đang sốt ruột, lần đầu tiên anh biết vãi trời để tìm sự bình yên cho người con khác.

...

Ngồi bó gối ở một góc giường, đôi mắt đen tuyền hướng ánh nhìn ra ngoài cửa sổ. Cái cảnh này sao mà giống hệt khi cô bị nhốt ở nhà Tử Thông. Đôi mắt to tròn đen lay láy vốn có bây giờ được thay thế bằng một ánh mắt vô cảm, lạnh nhạt.

Đông Nhi cô không muốn làm gì cả, cứ như cô chỉ cần nhúc nhích nhẹ thôi thì toàn thân sẽ bị ê nhức. Khay bánh và sữa mà Khánh Đăng mang tới vẫn còn y nguyên đó, cô chưa hề đụng đến một chút nào.

Cô thấy trong người nóng ran, cổ họng lại khô khốc, khó thở. Đông Nhi để mặc cho cơ thể nhẹ nhàng rơi tự do xuống chiếc đệm êm ái. Đông Nhi nằm như bất động ra đó, chợt khóe môi cô hình thành một nụ cười, một nụ cười khinh bỉ dành cho cái số phận ác nghiệt của cô, cái số phận trở trêu chỉ giỏi trêu người người khác.

Miệng cười, nhưng nước mắt lại rơi trong vô thức.

Cho đến khi, Đông Nhi không biết xung quanh mình đang xảy ra chuyện gì nữa...

...

- Khánh Đăng, ra đây gấp tôi nhanh lên!!! - Minh Vũ xông xộc vào nhà, chẳng ai ngăn cản được anh ngay lúc này cả. Bất kể cho những tên bảo vệ gác cổng bên ngoài cũng bị cận vệ của anh khống chế, họ chỉ biết bất lực đứng nhìn người lạ hiên ngang vào nhà.

- Minh Vũ, anh làm gì ở đây?! Bảo vệ của tôi... - Khánh Đăng ngơ ngác từ phòng khách bước ra. Không khỏi ngạc nhiên khi thấy Minh Vũ đến tìm tận đây.

- Đông Nhi đâu???

- Anh đang nói gì vậy? Vợ anh sao lại đến đây tìm?!! - Khánh Đăng nhún vai bất lực tỏ vẻ không hiểu chuyện gì.

Cách

- Mày chán sống đúng không?? - Ấn tay để lên còi súng, Minh Vũ chau mày cương quyết nhắm đến Khánh Đăng, sẵn sàng cho anh ăn đạn bất cứ lúc nào.

Khánh Đăng dù cho có gan dạ đến mức nào cũng phải sợ nòng súng “tử thần” của Minh Vũ. Có chạy đằng trời anh cũng vẫn bắn trúng, bởi thế nên Minh Vũ anh nổi tiếng vì cái tài bắn súng bách phát bách trúng của mình. Gương mặt Khánh Đăng tái đi, cắt không còn một giọt máu.

- Tao cho mày ba giây!!

Run rẩy hết mức chịu đựng, Khánh Đăng đành chỉ ngón tay lên tầng hai ra hiệu. Chỉ chờ có thế, Minh Vũ hất mặt về phía Khánh Đăng cho đám cận vệ xử lí, còn anh phóng lên tầng hai nhanh chóng.

Cánh cửa phòng được mở tung ra một cách bạo lực, trước mắt Minh Vũ là con người bé nhỏ kia, ngày trước luôn luôn chạy lằng xằng khắp nhà chọc ghẹo anh, bây giờ nằm đó.

Anh tiến đến gần hơn, rồi gần hơn chút nữa. Bàn tay bất giác đưa lên, chạm nhẹ vào những sợi tóc mềm màu hạt dẻ, anh hít một hơi thật sâu mùi hương ấy. Mùi hương đặc trưng chẳng thể lẫn đi đâu của Đông Nhi.

Minh Vũ chạm nhẹ vào gò má Đông Nhi. Nó xanh xao quá, lại gầy nữa. Chẳng nhẽ Đông Nhi đã phải chịu cực đến như vậy sao?

- Vợ à! Anh đến đón vợ đây, về với anh nào!! - Khẽ lay người cô vợ bướng bỉnh đang nằm ỉ ra đó, Minh Vũ chợt mỉm cười. Cô vẫn là cô đầy thôi, vẫn lì lợm lại lưỡi biếng. Nhưng cô vẫn nằm đó, im lặng. Đáng nhẽ ra, cô đã phải chạy đến ôm chầm lấy cổ anh rồi. - Đông Nhi, dậy nào!!

Bàn tay Minh Vũ chạm khẽ vào trán Đông Nhi. Nhưng vì tay anh nóng hay vì người Đông Nhi quá nóng?

Minh Vũ hốt hoảng bế thốc Đông Nhi lên, hấp tấp chạy xuống mấy bậc cầu thang. Khi đi lướt qua Khánh Đăng, Minh Vũ vẫn không quên nói mà như hét thẳng vào mặt cậu:

- Cậu đã làm gì để cô ấy ra nông nỗi này hả?? Khốn khiếp...!!

Nói rồi, Minh Vũ lại bế Đông Nhi lên xe. Chiếc BMW màu đen hổi hả lặn từng vòng bánh xe đầu tiên giữa buổi chiều tà. Y hết như tâm trạng của chủ nhân nó, Minh Vũ ngồi trên xe mà lòng như lửa đốt.

...

- Minh Vũ...!

Giữa cơn mê man của cơn sốt, Đông Nhi vẫn liên tục gọi tên Minh Vũ như thế. Hai ngày một đêm rồi, cô vẫn chưa mở mắt nhìn anh một lần.

Minh Vũ bỏ hết công việc ở nhà, anh đến thường trực ở bệnh viện thường xuyên, dù cho Đăng lão gia có kêu réo gọi về đi chẳng nữa anh cũng không quan tâm.

...

Các mi mắt bắt đầu động đậy rồi cử động nhẹ, mi mắt vừa mở lên, cái thứ đập vào mắt Đông Nhi đầu tiên là một màu trắng tinh khiết. Ngay sau đó là mùi khử trùng xộc vào mũi. Đông Nhi cử động nhẹ, cô cảm nhận được bàn tay phải của mình đang được cái gì đó đè lên. Nhẹ lắm nhưng cô không cực cự được.

Đó chẳng phải là Minh Vũ chồng cô sao? Chồng cô đang nằm tựa đầu lên tay cô, bất giác cô mỉm cười hạnh phúc. Nụ cười cùng mấy giọt nước mắt liên tục lăn dài vì lâu lắm rồi, cô mới được gần Minh Vũ.

Đông Nhi dùng bàn tay trái sờ nhẹ lên mái tóc đen lòa xòa của Minh Vũ, cô xoa nhẹ nhưng lại khiến cho anh tỉnh giấc.

Minh Vũ từ từ ngốc đầu dậy, anh đưa tay xoa lại mái tóc. Bất chợt anh nhìn thấy Đông Nhi đang mỉm cười nhìn anh. Minh Vũ chỉ biết im lặng một hồi lâu.

- Minh Vũ, là anh đúng không? - Mấy giọt nước trong từ khóe mắt vẫn lăn đều, nhưng cô vẫn cười.
- Đừng khóc nữa!! Anh xin lỗi! - Gạt nhẹ giúp Đông Nhi vài giọt nước mắt, Minh Vũ cười lại với cô. Anh nhướn người, hôn nhẹ lên chiếc trán còn hâm hẩm hơi nóng của Đông Nhi, rồi hôn lên chóp mũi cô, sau đó là dùng lại chóp nhoáng ở đôi môi màu cánh hoa đào quen thuộc.

Ấy vậy mà 5 tháng trời, Minh Vũ anh chỉ biết làm bạn với những buổi đêm dài rùng rã, cũng những điều thuốc mau tàn. Anh nhớ cô hơn bao giờ hết. Nhớ mái tóc dài màu hạt dẻ lúc nào cũng đong đưa theo cô. Nhớ đôi mắt to tròn, và đen lay láy. Nhớ cả đôi môi màu cánh hoa đào kia. Phải chăng Đông Nhi quá quan trọng đối với anh đến mức như thế?

- Em... - Đông Nhi bỗng dừng hẳn mặt đau khổ, cộng thêm đôi mắt đang còn ngằn ngằn nước đỏ hoe, cô chớp chớp mắt nhìn Minh Vũ khiến anh thêm lo lắng. - ... tê tay quá!! Tại anh đấy, ai bảo lại nằm lên tay em mà ngủ chứ!!

p/s: Sắp thi rồi mà vẫn còn ngồi đây gõ lạch cạch post liên tiếp 3 chap cho mọi người đấy. Thấy tg yêu mọi người ghê chưa

Ai có chơi facebook thì kết bạn với tớ đi. Nhiệt liệt chào mừng luôn!!

36. Chương 36

Chap 36

Minh Vũ tròn xoe đôi mắt màu hổ phách đông cứng. Hóa ra chỉ là vì tê tay thôi cơ đấy!

- Gan nhỉ!! Dám nạt nộ cả chồng mình cơ đấy! - Minh Vũ ngồi xuống chiếc ghế bên giường bệnh của Đông Nhi, anh ngả lưng thoải mái rồi bắt chéo chân, không quên neho neho đôi mắt hăm dọa vợ mình.

Bất giác Đông Nhi giật mình, cô nghiêng nghiêng đầu cười xòa trước ánh nhìn của Minh Vũ. Đôi mắt đen lầy lấp lánh mấy tia nắng ngoài cửa sổ.

- Em đùa đấy, yêu chồng nhất cơ mà!
- Thiếu gia! Có Hàn lão gia và con gái đến thăm thiếu phu nhân! - Tên cận vệ nhẹ nhàng mở cửa rồi khép nép cuối đầu kính cẩn trước cặp vợ chồng trẻ. Anh nói lưu loát một mạch, sau đó e dè nhìn Minh Vũ chờ đợi một cái gật đầu cho phép.
- Hàn lão gia chậm rãi bước vào căn phòng sắc mùi sát trùng, căn phòng trắng toát lên một màu lạnh lẽo. Ông xót xa nhìn đứa con gái yêu quý nằm trên giường mà không tránh khỏi lo lắng.
- Đông Nhi, sao lại ra nông nỗi này hả con? - Nắm nhẹ lấy bàn tay mềm mại mà xương xương của Đông Nhi, ông nhìn lên bàn tay ấy. Bàn tay đầy những vết kim tiêm để truyền dung dịch nước biển vào người. Từ bé đến bây giờ, Hàn lão gia ông chưa bao giờ để con gái mình phải xây xát, dù chỉ là một con muỗi tí tẹo. Vậy mà bây giờ, đứa con gái ông cưng như trứng lại thành ra như thế này, thử hỏi có người cha nào mà không thương con?
- Con ổn mà ba! - Cười lại với Hàn lão gia bằng nụ cười tươi đẹp nhất, Đông Nhi cũng nắm chặt lấy tay ông.
- Nó còn sống ra đấy chứ có chết đâu mà ba phải quỵ lụy như thế!! - Câu nói tàn nhẫn bật ra, bao nhiêu ánh mắt đều đổ dồn về phía có tiếng nói cay độc ấy.

Ánh mắt ngạc nhiên từ Minh Vũ hướng đến cô chị cả Đông Nghi. Anh vẫn chưa hiểu, trong khi họ là những người chị em ruột thịt với nhau, và Đông Nghi dường như là một giám đốc nằm trong tay các công ty lớn nhỏ của tập đoàn IPP, vậy thì tại sao Đông Nghi lại căm ghét vợ anh đến như thế?

Hàn lão gia tức giận ngược nhìn Đông Nghi nhằm đe dọa, trong khi Đông Nghi vẫn bình thản đưa mắt nhìn chị mình, cứ như những lời nói cay độc ấy đã quá quen thuộc với cô.

- Đông Nghi!! Con ăn nói với em ruột mình như thế hả???

- Nó đâu phải là ruột thịt của con!!! - Thêm một câu nói cay đắng khác bật ra từ Đông Nghi, cô bỏ ra khỏi phòng, không quên ném lại cho Đông Nghi cái nhìn thù hận tự đáy lòng.

Minh Vũ đứng bật dậy, tiến đến ôm Đông Nghi vào lòng ngực. Cô cũng chẳng thêm vùng vẫy, toàn thân cô lại mềm nhũn ra.

Câu nói từ Đông Nghi chẳng khác nào là tiếng sét đánh ngang tai Đông Nghi, cô muốn vòng tay ôm Minh Vũ nhưng nó lại chẳng nghe lời cô.

- Ba, chị ấy... vừa nói gì vậy? - Toàn thân cứng đờ ra như một tảng băng, Đông Nghi ngốc đầu ra khỏi lòng ngực Minh Vũ, ngay lập tức quay sang Hàn lão gia.

- Đông Nghi ngoan nào, ngủ đi!! - Minh Vũ bất ngờ chen ngang, anh đặt đầu Đông Nghi lại ngay ngắn trên gối. Đôi mắt màu hổ phách vẫn chốc chốc liếc nhìn Hàn lão gia đang đứng bất động ra đó.

....

Đặt chân vào khoảng sân lớn của bệnh viện, Hàn lão gia khẽ thở dài, ông ngược nhìn trời mặc cho mây tia nắng đang còn rực rỡ của buổi chiều tà.

Minh Vũ cho hai tay vào túi quần, bước đi song song bên Hàn lão gia. Trong khi ba vợ anh đang nhìn trời xanh rồi thở dài, Minh Vũ anh lại cuối đầu nhìn những bước chân trên nền đá.

Mỗi người một vẻ, một tâm trạng bồn chồn khác nhau.

- Ba, rốt cuộc thì họ có phải là chị em ruột không?

Hàn lão gia giật mình trước câu hỏi ấy, ông mới ngược nhìn Minh Vũ. Đôi mắt đã hằn nhiều vết chân chim chất chứa biết bao nhiêu sầu muộn, bây giờ có người đụng chạm, ông lại thấy nhói.

Hàn lão gia ngồi xuống một chiếc ghế đá gần đó, ông nắm chặt hai bàn tay lại với nhau, cố che đậy mớ cảm xúc hỗn tạp bên trong.

- Đông Nghi chỉ là con nuôi. Ta nhận nó ở một trại trẻ mồ côi, ta đã nghĩ vợ mình không sinh con được, nhưng không ngờ không lâu sau đó bà ấy mang thai Đông Nghi.... - Hàn lão gia nói một cách chậm rãi, bất ngờ ông dừng lại, hít lấy một hơi thật sâu rồi tiếp tục ngược nhìn bầu trời. Phải chăng trên cao ấy, vợ ông cũng đang mỉm cười nhìn ông. - ... Bà ấy đã đổi tính mạng để sinh ra con bé, có lẽ vì thế mà Đông Nghi mới ghét Đông Nghi...

” - Mày tránh ra đi, tao không chơi với mày đâu!!!

- Chơi với Nhi đi, Nhi hứa sẽ ngoan mà!

- Không, tại mày mà mẹ mới chết. Tại mày đấy!!”

Từng dòng kí ức lần lượt ủa về trong tâm trí Hàn lão gia. Một con bé 7 tuổi liên tục quát tháo một con bé 5 tuổi, xua đuổi như một điều xui xẻo.

Mất vợ, Hàn lão gia ông đau lắm chứ. Nhưng ông lại xem Đông Nghi như một niềm vui còn sót lại trên đời này. Ông còn bất ngờ hơn khi Đông Nghi càng lớn càng giống mẹ, từ mái tóc màu hạt dẻ cho đến đôi mắt to tròn ấy.

Minh Vũ còn để tay trong túi nhìn chăm chăm Hàn lão gia. Gương mặt góc cạnh nam tính vẫn bình thản và lạnh tanh như chẳng có chuyện gì xảy ra. Nhưng ai biết được rằng, trong lòng Minh Vũ đang dậy sóng. Sự thật khủng khiếp như thế này, làm sao Đông Nghi có thể chịu được.

- Ta thương yêu cả hai đứa, ta chẳng ghét bỏ ai cả. Nhưng dường như Đông Nghi không hiểu lấy điều đó!

...

Những bước chân bần thần đi trong bất giác, cô ngồi xuống bên khu vườn phía sau của bệnh viện. Mấy giọt nước mắt cứ lã chã rơi, liên tục chạm đất như những giọt pha lê tan vỡ.

Đông Nghi ngược mặt lên trời hòng ngăn chặn không cho nước mắt rơi nữa.

Cô không còn nhớ cái ngày cô được Hàn lão gia nhận nuôi về, nhưng cô vẫn nhớ như in cái vòng tay ấm áp từ ‘mẹ’. Bà ôm cô vào lòng siết chặt, yêu thương cô hơn bao giờ hết. Từ một đứa trẻ mồ côi bị bỏ rơi, lần đầu tiên cô cảm nhận được tình thương ấy, dường như bao nhiêu đó đã là quá đủ với cô.

Ấy vậy mà bà vẫn bỏ rơi cô, yêu thương từ Hàn lão gia bị san sẻ bớt cho đứa em gái mới sinh. Đông Nghi căm ghét nó hơn bao giờ hết, đã có lúc cô muốn nó biến mất khỏi cõi đời này mãi mãi.

Ring! Ring! - Bất giác chiếc điện thoại trong túi quần cô reo lên, gạt nhẹ nước mắt, lấy lại cái giọng bình thường nhất để nghe máy.

- Alo...

- ‘Đến gặp ta ngay đi!’

- Tôi bận rồi!

- ‘Đừng cãi lời, chẳng phải cô muốn giết ‘nó’ hay sao? Đến đây ngay!!!’

....

Trở về phòng của Đông Nhi, Minh Vũ đẩy nhẹ cánh cửa. Dường như cô vẫn còn đang ngủ, anh mới khẽ khàng bước vào.

- Chị ấy... không phải là chị ruột của em, đúng không? - Bất ngờ Đông Nhi mở mắt, cô chẳng buồn nhìn Minh Vũ lấy một cái, chỉ nghiêng đầu nhìn cánh tay mình trên giường.

Minh Vũ không khỏi giật mình, anh nhanh chân bước đến gần Đông Nhi rồi ngồi xuống chiếc ghế gần đó.

- Em có quý chị ấy không? - Giọng nói lạnh cất lên, Minh Vũ không trả lời trọng tâm vào câu hỏi của Đông Nhi mà đặt ra một câu hỏi khác.

Dường như câu hỏi ấy xoáy sâu vào tâm can Đông Nhi, rồi vỡ òa ra. Cô khóc.

- Có...!!

- Vậy thì chị ấy đã là chị của em rồi. Chẳng phải hai người đã từng sống cùng nhau trong một nhà hay sao?

- Chợt Minh Vũ khẽ cười, nụ cười hiền rung rinh trên môi anh. - Đừng khóc, đồ mèo con!

37. Chương 37

Chap 37

Mặc dù đau đớn, Đông Nhi vẫn ngậm ngùi nghe theo lời Minh Vũ. Chớp nhẹ khẽ mắt, giọt nước mắt trong suốt như sương đêm nặng trĩu lăn ra từ khóe mắt, mang theo bao nhiêu nỗi muộn phiền trong lòng.

Có mơ cô cũng chẳng dám nghĩ người chị thân thiết suốt mấy năm trời lại không phải là chị ruột của mình. Đông Nghi vẫn cộc cằn, vẫn trách mắng cô mà không rõ lý do, nhưng Đông Nhi cô vẫn yêu quý chị ấy.

Đông Nhi xuất viện, đến thăm cô chỉ có Hàn lão gia và Minh Vũ. Ấy vậy mà cô vẫn trông chờ Đông Nghi đến trong cái ngày cô xuất viện. Đôi mắt to nheo nheo lại, cố gắng tìm kiếm cái dáng cao gầy của chị ở đâu đó.

...

Nhìn mình trong gương ở bàn trang điểm, Đông Nhi có chút giật mình vì cô bây giờ tiều tụy quá. Đôi mắt thâm quầng khiến cô như một bà mẹ 30 tuổi, cô lại gầy đi nhiều trong thấy.

Vuốt cho gọn lại mái tóc dài màu hạt dẻ sang một bên vai, cũng là lúc Minh Vũ mở cửa bước vào phòng.

Anh đến gần cô, sau đó cúi người hôn tóc cô, rồi mới khụy chân ngồi xuống bên cạnh.

- Gầy quá rồi nhé, anh không thích em như thế này chút nào!!

- Vậy anh muốn em lặn đi thì mới chịu à? - Đông Nhi cười tít mắt, cô hất mặt ghẹo lại anh.

Minh Vũ nắm nhẹ bàn tay phải của cô, vật đập vào đôi mắt hổ phách của anh là thứ ánh sáng lấp lánh trên ngón tay. Chiếc nhẫn mà mẹ anh để lại, đến bây giờ Đông Nhi cô vẫn đeo.

Anh lôi trong hộp tủ của bàn trang điểm một chiếc hộp màu đen nhỏ. Lẳng lặng mở nó ra, một chiếc nhẫn khác hiện lên trong đôi mắt Đông Nhi. Minh Vũ đeo nó vào ngón áp út của Đông Nhi, trong khi cô vẫn còn đang ngạc nhiên ngắm nhìn chiếc nhẫn, Minh Vũ mới khẽ cười, nụ cười lạnh băng nửa miệng khắc trên gương mặt nam tính tuyệt đẹp.

- Còn nhớ nó không? - Anh xòe bàn tay ra trước mặt vợ mình, trên tay trái của anh cũng có một chiếc nhẫn y hệt ở ngón áp út.

Tất nhiên là Đông Nhi cô còn nhớ chứ. Mặt của chiếc nhẫn được khắc một nửa trái tim, khi ráp lại, nó là một trái tim toàn vẹn. Bên trong nhẫn của cô còn khắc hai chữ viết tắt tên của Minh Vũ. Vậy thì chỉ có thể là nhẫn cưới của cả hai.

- Nhẫn cưới?! Anh vẫn còn giữ nó sao?

Minh Vũ không nói, chỉ cười. Anh nhưn người vén lại mấy sợi tóc rối của Đông Nhi cho gọn, rồi hôn lên cổ cô, sau đó lại lả lướt trên chiếc tai đang nóng ran của cô.

- Em định khi nào thì mới sinh con cho anh đây?

3 năm sau...

Thờ thẩn bước từ trên cầu thang xuống, Minh Vũ lắc lắc cái cổ khiến nó kêu lên răng rắc. Vừa đi vừa dùng một tay cởi hai cúc áo ở trên của chiếc sơ mi cho mát. Đúng là mở cúc áo bằng một tay khó thật. Vì sao ư? Vì tay kia của anh đang bận bế một “cửa nợ” mà vợ anh ban cho.

Ngồi phịch xuống ghế sofa, cái “cửa nợ” trong tay anh lại cựa quậy liên hồi, sau đó lại cất tiếng khóc lần thứ... mấy trăm lên?

- Minh Minh!!! Con không ngậm miệng lại được hay sao??? - Minh Vũ bực dọc quát lớn, khiến cái “cửa nợ” mang tên Minh Minh khóc lớn hơn, to hơn và quyết liệt hơn.

Minh Minh vùng vẫy, đưa tay đưa chân loạn xạ ngẫu hết cả lên, ngồi trong lòng ba mà cứ cố đẩy ra.

- Đứng ngồi, đi nữa đi! - Thằng bé gần 2 tuổi bắt đầu vùi vãnh, liên tục đánh vào mặt Minh Vũ uy hiếp.

Trong khi ông bố Minh Vũ đang dần tức giận, Minh Minh vẫn chưa có dấu hiệu buông tha thì Minh Vũ mạnh bạo đặt “cửa nợ” xuống ghế sofa mặc cho bé con đang khóc thét lên, anh với tay lấy tách trà để kìm nén cơn tức giận. Nếu biết có con khổ như thế này, chắc chắn Minh Vũ anh sẽ không bao giờ cho Đông Nhi đẻ.

- Minh Minh, lại đây với mẹ! - Không khỏi ngạc nhiên khi Đông Nhi phải “lách” xác xuống đây, cô vừa mới nhờ Minh Vũ trông con giúp để chợp mắt một tí thì tiếng khóc của Minh Minh như làm kinh thiên động địa, khiến cho một con sâu ngủ như cô cũng khó lòng nhắm mắt... ngủ tiếp.

Đang còn ăn vạ, Minh Minh chợt nghe thấy tiếng gọi quen thuộc từ mẹ, cậu ngoái đầu nhìn rồi quay người lại trên ghế sofa, từ từ trườn hai cái chân xuống trước, sau đó mới lon ton chạy đến với Đông Nhi.

Cô bế con lên bằng hai tay, không quên hậm hực ném cho Minh Vũ cái nhìn trừng trừng đầy khói lửa. Ngồi xuống bên cạnh Minh Vũ, cô đặt Minh Minh lên đùi rồi nhún lên nhún xuống khiến thằng bé cười khúc khích, hươ hươ cái tay thích thú.

Ấy vậy mà Minh Vũ vẫn chưa chịu buông tha, anh nắm lấy chiếc cằm nhọn của Đông Nhi quay về phía mình rồi hôn lên môi cô. Nếu như là 3 năm về trước, đây chắc hẳn sẽ là một nụ hôn thật sâu. Nhưng hiện tại, thành viên thứ ba trong gia đình lại trở thành “con kì đà khổng bố cản mũi” của Minh Vũ.

Minh Minh ngay lập tức dùng tay và chân đẩy Minh Vũ ra xa mẹ Đông Nhi. Đã thế, cậu còn bấu môi chu mỏ với Minh Vũ.

- Mẹ Nhi là của Minh Minh, Minh Minh bo xì với ba Vũ rồi đấy nhá!! - Nói xong bé con quay về phía mẹ, đập lên đùi cô để đứng lên rồi ghì cổ Đông Nhi thật chặt.

Câu nói ấy khiến Đông Nhi bật cười lên, cô vừa ôm Minh Minh vừa bắt chước con bấu môi chu mỏ. Minh Vũ ngơ ngác, anh giận điên lên. Đánh con không được thì đánh mẹ!!!

- Từ khi có Minh Minh anh chẳng hôn em được lần nào hết đấy!!!

Anh nhanh tay chớp lấy da mặt Đông Nhi véo thật mạnh khiến cô hét lên vì đau. Thế là “vệ sĩ tí hon” của cô lại quay ngoắc sang trợn mắt với ba Vũ. Cậu dậm chân đành dạch, vừa bậm môi vừa quát:

- Đau mẹ bây giờ!!! Ba Vũ không được đánh mẹ Nhi, không là Minh Minh bo xì ba luôn đấy!!!

- Tại Minh Minh không thương ba đấy!! - Minh Vũ cũng chẳng chịu thua, vừa liếc nhìn vợ mình, vừa giả vờ giận dỗi.

- Ô... - Minh Minh buông tay ra khỏi cổ mẹ, cậu bám lấy cổ ba rồi vuốt nhẹ vài cái lên má Minh Vũ, cái giọng ngọt ngọt như mía của trẻ con cất lên. - ... Ngoan nhá, Minh Minh thương ba Vũ nhất mà!!

38. Chương 38

Chap 38

Đông Nhi nghiêng nghiêng đầu nhìn đứa con thơ, đôi môi màu cánh hoa đào nhẹ nhàng mỉm cười hạnh phúc. Minh Minh đáng yêu của cô chắc chắn sau này là một chàng trai hoàn mỹ như ba Minh Vũ và dễ thương như mẹ Đông Nhi.

Còn gì hạnh phúc hơn, khi cô được nằm gọn trong tay Minh Vũ, và Minh Minh lại nằm gọn trong tay cô.

Đôi khi, ông trời vẫn cướp đi của cô nhiều thứ quý giá, nhưng lại trao cho cô một người chồng tốt và một đứa con trai bụ bẫm.

Ông trời vốn vẫn công bằng đấy thôi!

Hai cha con thì nhau phỏng mang trợn má, đối thoại với nhau bằng những ngôn ngữ chỉ có người trong cuộc mới hiểu.

Bất chợt chiếc Iphone trên bàn của Minh Vũ rung lên từng chớp hồi hả. Anh nghe máy, ậm ừ vài tiếng vẻ nghiêm trọng rồi với tay lấy chiếc áo vest đen. Không quên cúi người hôn nhẹ lên trán Minh Minh, và dành một cái vào môi cho vợ yêu Đông Nhi.

Sau đó anh hấp tấp bước ra khỏi nhà, dặn dò gì đó với mấy tên cận vệ rồi leo lên chiếc BMW đi thẳng.

Minh Minh nhún nhún trên đùi mẹ, cậu hươ hươ cái tay chỉ về hướng ba cậu vừa đi rồi quay sang hỏi mẹ:

- Ba Vũ đi đánh nhau hả mẹ?

Câu hỏi tưởng chừng như là ngây ngô không có tác hại nhưng lại khiến cho Đông Nhi giật mình, cô ôm con, đôi mắt tròn cụp xuống buồn hiu.

Thằng bé con cô còn quá nhỏ, ấy vậy mà nó vẫn biết Minh Vũ đi đâu, làm gì.

Phải, Minh Vũ chồng cô vẫn phải đi đi về về như thế theo mệnh lệnh của Đảng lão gia. Cái nghĩa vụ của một thủ lĩnh nằm trong tay hàng trăm tên Mafia, sống hay chết, đều do một tay anh quyết định.

Mặc dù cô đã sinh Minh Minh, nhưng Đảng lão gia vẫn một mực nhất quyết không chịu từ bỏ cái thế giới chết chóc ấy. Ông muốn khi Minh Minh khôn lớn, cậu bé sẽ phải nối dõi Minh Vũ, thay anh cầm đầu hàng loạt những tên Mafia.

Đông Nhi cô không muốn như thế. Bởi, thế giới ngầm đang ngày càng lớn mạnh, đồng nghĩa với việc sẽ có vô số những tổ chức khác bên ngoài muốn lật đổ tổ chức Mafia P&R của Đảng lão gia.

Vậy thì đến lượt con cô thì sao? Cô muốn Minh Minh nhất định phải có một cuộc sống bình thường như bao đứa trẻ khác, phải luôn nở nụ cười trên môi. Chứ không phải suốt ngày cứ lầm lũi lì lì như chồng cô - Đảng Minh Vũ.

- Minh Minh, ba Vũ con đi làm, không phải đi đánh nhau! - Đông Nhi từ tốn giải thích với Minh Minh. Mặc dù cô biết rõ là không được nói dối với trẻ con, nhưng Minh Minh còn quá nhỏ, bảo vệ ngay chính con cô thì có gì là sai.

- Thật ă?! Vậy mà ông nội nói với Minh Minh, ba Vũ đi đánh nhau, còn được bắn súng nữa cơ. Ba Vũ sướng thật! - Thằng bé hồn nhiên đáp lại, cậu chọc chọc ngón tay vào bàn tay còn lại, tỏ vẻ ghen tị với ba Vũ vì ba được bắn súng thật, trong khi cậu chỉ được chơi với những cây súng giả mà ông nội mua cho.

Cẩn nhẹ chiếc môi màu cánh hoa đào tuyệt đẹp, Đông Nhi lại thấy cực kì căm ghét ngay chính ba chồng mình. Nhồi nhét những điều xấu xa ấy vào đầu Minh Minh, liệu nó có làm vừa lòng ông ta? Nhưng nếu cô dám cãi lời, chưa biết chắc chuyện gì sẽ xảy đến với mẹ con cô.

Chiếc Iphone màu trắng còn lại trên bàn reo lên, nhấp nháy. Đông Nhi lướt nhẹ ngón tay trên màn hình cảm ứng, rồi nhấc máy lên tai nghe.

- "Con và Minh Minh đến nhà ta ngay nhé!" - Thanh âm ở đầu dây bên kia lạnh ngắt, khàn khàn và hơi khó nghe cất lên.

- Có chuyện gì không ba?

- "Ta chỉ muốn thăm Minh Minh thôi. Đến ngay đi!"

Nói đến đây Đảng lão gia ngắt máy ngang xương, để lại cho Đông Nhi đang ấp ớ như trẻ con tập nói. Mặc dù vậy, dù muốn dù không Đông Nhi cô vẫn phải đến. Đến với cái tư cách đang bị ép buộc.

Diện cho mình chiếc váy xếp li dài màu tối và áo ngắn tay sáng màu. Tận dụng cái dáng thanh mảnh sau khi sinh con, trông Đông Nhi dịu dàng và đầm thắm hơn nhiều. Minh Minh được mẹ Nhi diện chiếc áo thun trắng và quần xắn gấu. Nhóc con lằng xằng chạy từ chỗ này đến chỗ khác chỉ vì... được mặc đồ đẹp.

Bước vào sảnh chính của căn biệt thự rộng lớn, Đông Nhi nắm tay Minh Minh dắt cậu vào căn phòng khách sang trọng.

Đảng lão gia vừa nhấc tách trà đưa lên môi, còn chưa kịp nếm thử mùi vị như thế nào thì Minh Minh đã hét lên khi thấy ông:

- Ông nội...!!! - Những bước chân ngắn cứ hấp tấp chạy đến với Đảng lão gia, Minh Minh dang rộng hai cánh tay, rồi được Đảng lão gia bế vào lòng.

- Thưa ba con mới tới! - Lễ phép trước ba chồng, Đông Nhi cũng khẽ khàng cúi nhẹ đầu. Sau đó cô mới ngồi xuống chiếc ghế salon đối diện với Đảng lão gia.

Minh Minh cười toe toét với mẹ Nhi, rồi được mấy cô người làm trong nhà bế đi chỗ khác chơi vì lệnh của Đảng lão gia.

- Thật ra chẳng có việc gì quan trọng cả. Ta nhớ Minh Minh nên mới gọi con đến đây thôi! - Đảng lão gia cười cười. Nhưng trong cái cười ấy vẫn còn chút gì đó lạnh lạnh tận xương tủy. - Khi nào Minh Minh bắt đầu học cấp 2, ta sẽ dạy nó tất cả những gì cần thiết trong tổ chức!

- Có sớm quá không ba? - Đông Nhi giật mình nhún người, cô chống hai cánh tay lên đệm ghế, cố gắng giữ vững cho cơ thể không ngã.

- Chẳng có gì là sớm cả. Rồi nó sẽ giỏi y hệt như Minh Vũ thôi!

- Nhưng... con không muốn!!! Ba không được đầu độc Minh Minh bằng những thứ vô bổ trong tổ chức. Minh Minh có quyền không tham gia vào tổ chức của ba!!! - Bao nhiêu ức chế bấy lâu nay được Đông Nhi kiềm nén cũng đạt đến tột đỉnh, nó bộc phát như một lẽ thường tình của những người mẹ muốn bảo vệ con cái họ. Đông Nhi đứng bật dậy, cô chau mày và thanh âm cao hơn hẳn bình thường.

- Đầu độc?! Vô bổ?! Con lấy quyền gì để cấm Minh Minh không tham gia tổ chức? Dòng dõi nhà họ Đằng này đã theo cái luật lệ ấy từ bao năm trước. Con không được phép cãi lời!!! - Đằng lão gia đập bàn khiến những tách trà rung lên lạch cách.

- Ba không được làm hại Minh Minh, nó phải có một cuộc sống bình thường. Tất cả chỉ là để phục vụ cho nhu cầu riêng của ba thôi!!!

Đông Nhi mém chút bật khóc, cô quay lưng gọi tên Minh Minh. Suy nghĩ trong cô lúc này là phải thoát khỏi đây càng sớm càng tốt, mặc kệ cho Đằng lão gia có làm gì đến mẹ con cô đi chẳng nữa.

Minh Minh từ ngoài sân nghe tiếng mẹ gọi, cậu gạt sang một bên tất cả đồ chơi mà mấy chị giúp việc cho, hối hả chạy vào nhà với mẹ.

Đông Nhi đã dang tay sẵn chờ cho Minh Minh sà vào, nhưng ngay lúc ấy Đằng lão gia đứng phắt dậy, ông chỉ tay về phía Đông Nhi cho đám cận vệ, hét lệnh như sấm:

- Giữ Đông Nhi lại!!

Ngay lập tức những tên cận vệ với những tên to con bặm trợn đứng chắn trước mặt Đông Nhi. Hai, ba tên khác nắm chặt khuỷu tay cô siết lấy. Mấy chị người làm cũng bế Minh Minh lên ra xa khỏi Đông Nhi, chia cắt khoảng cách giữa mẹ con họ.

- Nếu cô một mực khăng khăng quyết định ấy, ta sẽ nuôi Minh Minh cho đến lớn. Còn cô mau ra khỏi đây và đừng để ta gặp mặt nữa!!! - Đằng lão gia chau mày, hét lên đáng sợ.

Trong khi Minh Minh ngơ ngác hết nhìn mẹ lại nhìn Đằng lão gia khó hiểu thì mấy chị người làm nhanh chóng bế cậu lên tầng 2.

”Ra khỏi đây và đừng để ta gặp mặt nữa!!!”

Như vậy chẳng khác nào là đuổi cô ra khỏi nhà sao?

Như vậy chẳng khác nào Đằng lão gia không muốn nhìn nhận đứa con dâu này nữa!

Nhưng cô cũng chẳng cần quan tâm. Nếu là ngày xưa một thân một mình rời khỏi đây, cô chấp nhận. Nhưng ngay lúc này, cô còn có Minh Minh, cô không thể nhắm mắt làm ngơ mà để con cho Đằng lão gia dạy dỗ. Rồi nó sẽ vô cảm y hệt như Minh Vũ thôi.

- Các người buông ra!!! - Đông Nhi giẫy nẩy, cô giật phắt tay ra khỏi bàn tay to lớn của những tên cận vệ. Thoáng chút hoảng sợ, họ đồng loạt buông tay, thả Đông Nhi về tự do mà quên mất sự có mặt của Đằng lão gia với ánh mắt giết người. Đông Nhi đưa ánh mắt sang ba chồng, đó không còn là đôi mắt to tròn tâm thường của mọi ngày, thay vào đó, sự tức giận tột cùng của một người mẹ đang hiện hữu trong mắt cô. - Minh Vũ sẽ không để yên cho ba nếu ba làm hại Minh Minh đâu. Mau trả Minh Minh lại cho con!!!

- Cút khỏi đây ngay!!! Mấy người còn đứng đó làm gì, đưa nó ra khỏi đây!!!

Bắt gặp ánh mắt rợn người của Đằng lão gia, mấy tên cận vệ lâm vào tình trạng khốn đốn kinh khủng. Vừa hoảng sợ trước thái độ uy nghiêm và đầy quyền lực của Đằng thiếu phu nhân, họ vừa run rẩy trước Đằng lão gia.

Nhưng khốn đốn cỡ nào, họ cũng phải chộp lấy khuỷu tay Đông Nhi lôi ra ngoài. Bởi vậy, nếu có được quyền chọn chủ để phục vụ, chắc chắn họ sẽ chọn Đằng thiếu phu nhân đầy quyền lực, còn hơn là suốt ngày đối mặt với Đằng lão gia để có ngày đau tim mà chết đột tử.

Ra khỏi cửa nhà của căn biệt thự, cũng là lúc khuất tầm nhìn của Đẳng lão gia, những tên cận vệ trở nên nhẹ nhàng hơn, họ nói lỏng tay, dùng lời để mà khuyên nhủ:

- Thiếu phu nhân, nếu cô ở đây sẽ không tốt đâu. Cô mau về đi!

- Im ngay đi!!! Tôi sẽ không tha cho các anh đâu!! - Nói rồi cô hối hả chạy ra chiếc BMW màu đen bóng loáng đang đậu sẵn, leo lên xe rồi rút Iphone ra, ngón tay thon dài lướt nhẹ nhàng trên màn hình rồi ấn nút gọi.

Nhưng đầu dây bên kia chỉ là những câu nói quen thuộc đến thuộc lòng của cô nhân viên trực tổng đài. Đông Nhi thở hồng hộc, cô cảm thấy khó thở. Vừa bức bối vì gọi cho Minh Vũ không được, vừa bị cục tức trong cổ họng làm cho nghẹn ứ lại.

Người cô run lên bần bật như người bị trúng gió. Một lúc sau khi gọi cho Minh Vũ không được, Đông Nhi nhướn người ra lệnh cho tên cận vệ lái xe:

- Đến chỗ của Minh Vũ ngay cho tôi!!

39. Chương 39

Chap 39

- Nhưng thưa cô, thiếu gia đang...

- Tôi nói đến đó ngay cho tôi, đừng cãi lời!!!

Tên cận vệ ấp úng vài tiếng, rồi cũng ngậm ngùi lái xe đi thẳng. Khi băng qua con đường xa lộ tấp nập phương tiện giao thông, chợt Đông Nhi bắt tên cận vệ dừng lại trước một shop thời gian không quá sang trọng nhưng cũng không phải quá bèo nhèo.

- Trong thời gian đợi, anh hãy liên lạc với Minh Vũ giúp tôi! - Đông Nhi nói nhanh rồi hấp tấp đẩy cửa bước vào shop quần áo.

Tên cận vệ ngơ ngác nhìn theo Đông Nhi. Bởi, trong tình thế theo hẩn là cấp bách như lúc này mà Đông Nhi vẫn còn tâm trạng và thời gian để đi shopping thì chẳng còn gì để có thể nói nổi. Nghĩ trong đầu vậy thôi, nhưng hẩn cũng rút điện thoại cố gắng gọi liên lạc cho Minh Vũ, gọi đến cả chục lần cũng chẳng có gì thay đổi.

Chỉ khoảng chừng 4, 5 phút sau, Đông Nhi lại hấp tấp bước ra. Lúc ấy tên cận vệ kia mới ngậy người ra, thì ra Đông Nhi cô vào đây để thay cho mình chiếc quần da màu đen bóng để dễ di chuyển, còn chiếc váy xếp ly luộm thuộm khi nãy, hình như Đông Nhi đã vứt lại đó.

Chiếc BMW lại tiếp tục chạy băng băng trên đường với tốc độ khá nhanh để đến nơi Minh Vũ đang làm nhiệm vụ của Đẳng lão gia. Đông Nhi không cố gọi cho Minh Vũ nữa. Bởi vì biết đâu, Minh Vũ đang trong tình trạng đầu sungs với ai đó, gọi điện khiến anh mất tập trung thì chỉ khổ cho Minh Vũ chồng cô thôi.

...

Trong một quán bi - a nổi tiếng của thành phố, là nơi tập trung của những tên đầu gấu với nhiều hình xăm trên tay, chỉ biết ăn chơi và sử dụng chất nghiện.

Đối với họ, đây là nơi thuận lợi để cảnh sát không biết đến. Nếu là người ta nhìn từ bên ngoài, họ chắc chắn sẽ chỉ chép miệng nhún vai bởi vì quán bi - a này quá đổi bình thường như những quán bi - a khác. Còn đến khi bước vào rồi thì mới biết sự thật khác xa với nhận định khách quan ban đầu.

Nhiều người vẫn biết quán bi - a này chứa gì đấy thôi. Nhưng mấy ai dám đủ can đảm để tố cáo với cảnh sát. Một khi dám phá rối nơi ăn chơi của họ, chắc chắn họ sẽ làm bạn sống dở chết dở.

Minh Vũ bắt ngang chân, ngả lưng ra thoải mái trong một góc để quan sát đối tượng. Mấy tên cận vệ bắt chéo tay đứng hai bên Minh Vũ với cặp kính đen cũng đưa mắt quan sát mọi thứ.

Chợt Minh Vũ đứng dậy, tiến đến một bàn bi - a. Anh phì phèo điều thuốc trong tay và liên tục nhả ra từng làn khói trắng đục, phong thái bất cần, điềm đạm làm điều đúng biết bao nhiêu đứa con gái đang có mặt ở đó. Một vài đứa khác mặc dù đang tay trong tay với thằng khác nhưng cũng vẫn ngoái đầu nhìn theo Minh Vũ.

- Tôi tham gia được chứ? - Minh Vũ khề ho khan rồi đánh tiếng.

Sở dĩ anh tiếp cận bàn này vì đối tượng của anh - Đắc Di - đang ở đây.

- Để tao xem trình độ của anh bạn đã!! - Đắc Di nhanh chóng lên tiếng không lâu sau đó. Hắn nhếch môi khinh khi, tỏ vẻ xem thường người mới vào.

Hắn xếp lại 10 bi thành một hình tam giác, đặt lại bi cái cho Minh Vũ rồi ném cho anh cây gậy. Sau đó hất mặt ra hiệu.

Chộp được cây gậy từ Đắc Di, Minh Vũ nheo nheo đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp nhìn thái độ của Đắc Di, anh hít một hơi thật sâu cho hết điều thuốc, rồi ung dung ném nó xuống sàn, dùng gót giày ngoáy ngoáy cho tắt lửa. Khóe môi anh cong lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ mang nụ cười khinh bỉ dành cho Đắc Di.

Minh Vũ hơi khom người, anh mở rộng hai chân để cân bằng trọng lượng, rồi đặt chân trái lên phía trước. Tay cầm gậy đặt vuông góc với cạnh bàn một góc 90 độ, tay cầu để đặt gậy lên ngăn không cho gậy di chuyển sang hai bên và để nhắm đúng hướng đi của bi hơn.

Mọi người xung quanh cũng bắt đầu đổ dồn ánh mắt về phía Minh Vũ. Chỉ là tư thế đánh bi thôi đã khiến họ gây tò mò vì nó quá chính xác. Nhưng điều mà họ mong mỏi nhất, có thể là kỹ thuật đánh bi quá thành thạo của Minh Vũ.

Cú đầu tiên, Minh Vũ đánh mạnh vào bi cái, làm cho tất cả các bi lăn ra đủ phía. Một vài bi theo đó cũng lăn xuống lỗ một cách dễ dàng. Còn lại 7 bi, Minh Vũ bắt đầu chuyển hướng đánh theo bi cái.

Mỗi một bi rơi xuống lỗ, mọi người xung quanh cũng reo ồ lên thích thú. Điều đó khiến cho Đắc Di tức lồng lộn lên chỉ vì hai lý do. Thứ nhất, từ trước đến nay ở quán bi - a này có lẽ Đắc Di chính là người đánh giỏi nhất, chưa ai có thể đánh hay hơn hắn nên cái tên "gậy phù thủy" ra đời. Thứ hai, tất cả những tên tai sai và mấy con nhỏ chân dài suốt ngày đeo bám Đắc Di bây giờ "vứt" hắn ở một xó chỉ để bám đuôi Minh Vũ xem đánh bi - a.

Đắc Di đập tay xuống bàn bi - a khiến cho tất cả những người còn lại hốt hoảng ai chạy về chỗ người này. Một vài người nuối tiếc hùi hụi vì chưa được xem Minh Vũ đánh bi trọn vẹn.

Minh Vũ vẫn bình thản trước thái độ của Đắc Di, anh chống gậy xuống sàn rồi vênh vác nhìn hắn.

- Mày là ai? Mày muốn gì hả??? - Đắc Di thét lên, hắn sừng cò lên như rắn phùng mang.

- Đẳng Minh Vũ, đến đây để tìm mày!

Cái tên vừa bật ra, những người có mặt ở đó hầu hết đều sững sốt lên vì không thể không biết cái tên ấy. Đến ngay cả những đứa con gái suốt ngày chỉ biết ỏng ẹo để moi tiền đàn ông cũng phải hét lên thất thanh rồi chui xuống bàn bi - a để trốn.

Những thằng tay sai của Đắc Di cũng không tránh khỏi sợ hãi. Một thằng tiên phong lên trước, nắm lấy tay áo Đắc Di lay lay. Mà ngay chính hắn cũng không biết mình đang lay tay Đắc Di hay do quá sợ nên run rẩy hết cả lên.

- Đại ca, nó nổi tiếng là đàn anh có mặt mặt đấy. Đụng đến nó thì không xong đâu!!!

- Máu mặt thì sao??? Từ trước đến nay chưa ai dám qua mặt tao!!! - Vẫn chưa định dạng được mối nguy hiểm trước mặt, Đắc Di quay sang mắng cả vào mặt đàn em.

- Nó là thiếu gia duy nhất của tổ chức Mafia P&R đó. Rút thôi đại ca!!

- Đàn em mày còn biết điều hơn mày. Khôn hồn thì dừng động vào tổ chức, không tốt cho mày đâu!

- Mẹ kiếp!!!

Đắc Di thốt lên chữ rửa rồi rút súng trong túi áo ra nhắm đến Minh Vũ định bắn. Nhưng ngay lúc ấy hàng loạt tiếng súng đồng thanh lên còi khiến hắn phải khựng lại.

Trước mặt Đắc Di là ba, bốn tên Mafia đang chĩa súng về mình. Họ sẵn sàng cho Đắc Di ăn đạn nếu hắn dám động dậy.

- Tưởng tượng xem, sẽ như thế nào nếu mày ăn đạn của tao! – Minh Vũ hất mặt, nụ cười vẫn còn ngự trị trên đôi môi hoàn mỹ, làm đóng băng tất cả những hoạt động ở đây vì nó quá lạnh.
- Dù gì mày cũng phải chết!!! – Dứt lời xong, Đắc Di điên loạn nả súng loạn xạ khắp phía khiến mọi người phải ngụp đầu tránh những phát đạn ấy.

Minh Vũ phản xạ nhanh nhẹn nên anh phóng đến một góc khuất. Súng đã lên còi sẵn, nhưng vì trận nả súng của Đắc Di cứ bắn liên hồi khiến anh không lộ đầu ra được. Mãi lúc sau cho đến khi đạn trong súng Đắc Di hết, chỉ còn lại tiếng cạch cạch thì Minh Vũ mới an tâm lộ đầu, nhưng chưa kịp nhắm súng đến Đắc Di thì đã bị một tràng súng khác làm anh phải thụt đầu lại.

Thêm một tràng súng quá bất ngờ, mà nó lại nhắm đến Đắc Di làm hắn không kịp trở tay. Chỉ cho đến khi cơ thể đầy máu, hắn mới ngã xuống sàn nhà lạnh toát.

Minh Vũ và những người cận vệ đều ngạc nhiên không biết đó là ai. Sau khi tất cả im phẫn phất, họ mới biết, người bắn những phát đạn vào Đắc Di là Đông Nhi.

- Đông Nhi?! Sao em lại ở đây, Minh Minh đâu?? – Vừa hỏi, Minh Vũ vừa ngó nghiêng tìm kiếm Minh Minh.

Đông Nhi thở hồng hộc, cô dùng tay vuốt ngực, nuốt nước bọt liên tục để lấy lại bình tĩnh.

- Đem Minh Minh về cho em... Ba bắt nó rồi, ba muốn nó phải thừa kế tổ chức. Mau đi, mau đòi Minh Minh lại cho em!!! – Vừa nói, cơ thể Đông Nhi vừa tuột dần. Cô bám lấy khuỷu tay Minh Minh để gắng gượng đứng dậy. Đôi chân cô không đứng vững được nữa, nước mắt lại cứ nhạt nhòa khiến thế giới trước mắt cô nhòe đi.

Minh Vũ hơi khom người vì bị Đông Nhi kéo, anh nắm lấy hai bả vai cô để giúp cô đứng dậy. Nhưng rốt cuộc thì Minh Vũ cũng khụy xuống cùng Đông Nhi.

- Anh sẽ đưa con về cho em. Không được khóc nữa, ngoan nào!! – Minh Vũ ôm Đông Nhi siết chặt, anh khẽ thì thầm bên tai Đông Nhi. Nhỏ lắm, như chỉ để một mình cô nghe thấy. Lúc ấy anh mới cảm nhận được tiếng nấc nghẹn của Đông Nhi trong lòng anh. Chắc chắn cô đã phải chịu đựng nhiều lắm!

40. Chương 40

Chap 40

- Mẹ Nhi đâu hả nội?
- Con sẽ ở đây luôn với ông bà nội. Ba mẹ con không đến đón con đâu! – Đàng phu nhân ôn nhu đáp lại. Bà cười nhẹ với Minh Minh, một tay nhẹ nhàng xoa đầu thằng bé.
- Minh Minh cho chiếc xe hơi đồ chơi chạy ào ào trên đệm nơi cậu ngồi. Rồi vừa chơi vừa hỏi bà.
- Vậy khi nào ba Vũ mới đến đón Minh Minh về nhà?
- Đã nói nó không đến đón mà. Sao mày hỏi nhiều vậy hả??? – Hết lòng kiên nhẫn, Đàng phu nhân tức giận quát lên làm thằng bé giật mình ném luôn cả chiếc xe đồ chơi trong tay.
- Đôi mắt to tròn đọng nước đỏ hoe nhìn Đàng phu nhân căm ghét. Minh Minh trèo xuống giường, cậu xoay người cho hai xuống trước rồi mới tuột dần người xuống. Cậu lon ton chạy ra khỏi phòng, vừa mới mở cửa đã bắt gặp thân hình cao gầy của ai đó.
- Một chút nữa Minh Minh đã đụng phải. Thân hình cao gầy đó bế cậu lên, cười cười với cậu:
- Minh Minh, con chạy đi đâu vậy hả?

- Minh Minh ghét nội, nội mới mắng Minh Minh! – Minh Minh nũng nịu rồi dụi đầu vào vai người đang bế cậu.

- Đông Nghi, con đến rồi sao? – Đàng phu nhân cắt ngang cuộc nói chuyện của hai dì cháu, bà khẽ lườm Minh Minh rồi tươi cười hơn hớn khi thấy Đông Nghi.

- Thưa bác, con mới tới! – Đông Nghi cũng cười rồi cô thả Minh Minh xuống, hôn nhẹ lên đầu thằng bé, Đông Nghi nhẹ nhàng cất giọng. – Minh Minh, con ra ngoài chơi với mấy cô giúp việc nhé!

Nói rồi Minh Minh cũng ngoan ngoãn nghe theo, cậu chạy lon ton ra ngoài. Vì nếu có bắt ở lại chắc chắn Minh Minh cũng không chịu.

- Nói thật, ta chẳng ưa nó chút nào. Nhìn nó làm ta cứ liên tưởng đến Đông Nhi! – Đàng phu nhân khẽ chau mày tỏ vẻ khó chịu rồi với tay lấy tách trà đưa lên môi nhấp ngụm. – Ta muốn nó biến mất càng nhanh càng tốt, lúc ấy con có thể thế chỗ của nó!

Đông Nghi nhếch môi cười hài lòng. Đại gì mà không chịu chấp nhận vào một gia đình thuộc hàng bậc nhất như Đàng gia, cô có thể hưởng thụ cả đời mà không hết.

Vả lại, một người tài giỏi như cô, đã nắm sẵn trong tay một số công ty lớn của tập đoàn IPP, vậy thì Đàng gia dù muốn dù không cũng phải chấp nhận một cô con dâu giỏi giang, xinh đẹp như cô vào nhà.

Điều mà cô bận tâm lúc này là Hàn Đông Nhi, cô em gái trên danh nghĩa của cô còn sống sờ sờ ra đó thể nào cũng gây khó khăn cho cô. Đông Nghi cô không hề bận tâm đến Hàn lão gia, mặc dù chính ông là người nhận nuôi và nuôi cô khôn lớn, cho cô biết bao nhiêu điều tốt đẹp.

Nhưng cô vẫn cảm thấy như vậy là chưa đủ. Nếu ngày xưa họ không sinh ra Đông Nhi, nếu ngày xưa họ chấp nhận bỏ đi đứa con ấy để cứu lấy mạng sống của người mẹ thì chắc có lẽ giờ đây, Đông Nghi cô đã có đầy đủ một cha một mẹ, và tình thương cũng không bị cướp đi một nửa như thế.

Cô muốn tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất đều phải là của cô, chỉ duy nhất một mình cô thôi.

- Vậy bác muốn con phải làm gì với Đông Nhi? – Khóe môi nhếch lên nở nụ cười giả tạo, Đông Nghi trầm giọng xuống thấp ra vẻ nghiêm trọng với Đàng phu nhân.

- Giết nó! Giết luôn thằng bé để mẹ con nó có thể đoàn tụ. Con có thể sinh cho Minh Vũ đứa con khác mà!

Da gà da vịt thay phiên nhau dựng đứng lên trên làn da trắng của Đông Nghi, cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng khiến cô rùng mình.

Giết cả Minh Minh?

Liệu như vậy có độc ác quá không?

Thằng bé còn quá nhỏ, nó không có tội!

Từng dòng suy nghĩ chiếm hết toàn bộ cảm xúc của Đông Nghi khiến cô chờ người ra nhìn Đàng phu nhân. Đông Nghi cô không ngờ, Đàng phu nhân quá đổi độc ác đến như thế.

Một người phụ nữ trung niên quý phái, sang trọng nhưng lại khoác lên mình bộ mặt giả tạo, bắt chấp tất cả và dùng bất cứ thủ đoạn nào chỉ để làm vừa lòng âm mưu của mình.

Đáng lẽ ra Đông Nghi cô cần phải để ý Đàng phu nhân sớm hơn. Đúng là cô muốn Đông Nhi biến khỏi thế giới này, nhưng cô không hề muốn làm tổn thương đến Minh Minh.

- Con... có thể nuôi Minh Minh!

- Không được!! Đáng lẽ ra nó không được phép có mặt trên cõi đời này!!!

- Nhưng... bác...

- Không nói nữa, ta đã quyết định rồi. Để nó lại chỉ tổn gây phiền phức thôi!!!

...

Bước ra khỏi căn phòng đầy mùi sát khí từ con người ấy, Đông Nghi bần thần bước xuống mấy bậc cầu thang. Chợt cô thấy Minh Minh đang ngồi chơi một mình trên tấm thảm lớn giữa gian phòng khách.

Thấy không?

Không có mẹ ở đây, nó quá cô đơn giữa căn biệt thự rộng lớn này!

Bé con phóng những chiếc máy bay giấy vèo vèo khắp nơi, rồi lon ton chạy đi nhặt lại để rồi phóng tiếp.

Chợt Đông Nghi khẽ cười, quả thật cướp đi sinh mạng của một đứa bé như thế, có ăn gan trời cô cũng không nổi. Nhưng bởi, Đẳng phu nhân trên kia quá cao tay, biến cô trở thành một con rối để bà ấy giật dây. Một con rối đầy lạnh lợi và tài giỏi.

“Đừng tưởng ta không biết con chỉ là con nuôi của Hàn lão gia. Nếu con dám cãi lời, thanh danh của một tổng giám đốc sẽ bị hủy hoại một cách không thương tiếc!”

Đông Nghi khẽ nhủ mày. Biết làm sao được, khó khăn lắm cô mới có thể đưa công ty chi nhánh của IPP lên đỉnh cao, nếu chỉ vì hai chữ “con nuôi” mà làm sụp đổ tất cả thì dù là việc gì cô cũng có thể làm. Thanh danh của một tổng giám đốc phải cao thì công ty mới lên cao được!!!

...

Chiếc BMW phanh gấp lại trước căn biệt thự cực kì sang trọng, nổi bật giữa một con đường đô thị. Trời cũng bắt đầu sập tối, bao trùm lấy bầu trời là một màu đen tĩnh mịch. Minh Vũ bước xuống xe, định mở cửa cho Đông Nhi thì cô đã sốt ruột tự mở cửa cho mình.

Đông Nhi ngược nhìn Minh Vũ, đôi mắt đỏ hoe chớp nhẹ nhìn anh. Minh Vũ bước đến xoa đầu cô, nhẹ nhàng trấn an, nhưng thanh âm vẫn lạnh ngắt quen thuộc:

- Ông ấy sẽ không làm hại con chúng ta đâu. Em an tâm đi!
- Nhưng Minh Minh không quen ở một mình khi trời tối. Em sợ...

...

- Mẹ ơi...!! – Bỗng dưng Minh Minh òa lên khóc, nhóc con ngồi bệch giữa tấm thảm êm ái đầy hoa văn, nước mắt nước mũi tèm lem, cậu cũng vẫn rống lên khóc khi không có mẹ.

- Minh Minh, con sao vậy? – Đang lạc giữa những dòng suy nghĩ, chợt tiếng khóc của Minh Minh khiến cô giật mình trở về với thực tại. Đông Nghi hấp tấp chạy xuống mấy bậc cầu thang để đến phòng khách, cô khụy xuống bên Minh Minh, vừa gạt nhẹ nước mắt cho Minh Minh vừa sốt sắng hỏi.

- Mẹ Nhi ơi... hức hức... Mẹ Nhi!!! – Nhóc con chẳng thèm trả lời, cứ hả họng khóc thật to. Đông Nghi ôm vai cậu, cậu cũng nghiêng người né xa để gạt tay Đông Nghi ra.

- Dắt nó lên sân thượng đi, thằng Minh Vũ tới rồi!! – Đẳng lão gia từ phòng làm việc bước ra, ông gắng giọng nói với hai dì cháu, nhưng mắt lại ngó nghiêng dòm ở ngoài cổng.

Mặc dù Minh Minh vẫn quyết liệt đẩy Đông Nghi ra, nhưng cô cũng cản rằng chịu đựng những cái đập và đánh vào mặt của thằng nhóc 2 tuổi để bé cậu lên sân thượng. Lúc ấy Đẳng lão gia mới an tâm cho người ra mở cửa.

- Minh Minh đâu? – Vừa bước vào nhà, Minh Vũ đã cất tiếng hỏi ngay. Con người anh là vậy, càng vòng vo càng làm anh bức bối. Con người điềm tĩnh hắt mặt với ngay chính Đẳng lão gia.

- Ta không biết! – Đẳng lão gia nhún vai, gương mặt lão hóa ngơ ngác như không biết chuyện gì.

- Ba nói dối, sáng nay chính ba đã bắt nó!! – Đông Nhi lập tức lên tiếng phản bác, cô gạt tay, chau mày và hét lớn.

- Hồn láo!! Cô dám nói như vậy với tôi sao??

Minh Vũ nhanh tay kéo vợ mình ra phía sau lưng anh trước khi Đẳng lão gia kịp làm gì đó. Anh dùng một tay ghì chặt Đông Nhi ép vào lưng mình. Bởi vì, lạc mất con rồi, anh không thể để Đông Nhi có mệnh hệ gì nữa.

- Ok, tôi sẽ tự tìm! – Minh Vũ hơi nghiêng đầu rồi gật gật vài cái. Nói xong anh kéo tay Đông Nhi đi thẳng, ung dung tự tại lướt qua mặt Đàng lão gia để bước lên cầu thang.

- Chặn tụi nó lại!!

Sau khi lệnh tự Đàng lão gia buông ra, cả tên chục tên cận vệ bậm trợn đứng chắn đường của hai vợ chồng trẻ. Họ có bắt gặp đôi mắt đỏ hoe sưng húp của Đông Nhi, điều đó khiến họ có xót xa và hơi xiêu lòng, nhưng cho đến khi ánh mắt rừng rực lửa của Đàng lão gia chiếu đến họ, họ lại trở nên cứng rắn.

- Tránh ra!!! Các người chán sống đúng không??? - Minh Vũ rút lên ken két qua từng kẻ rặng. Đôi đồng tử màu hổ phách lướt nhìn từng người một.

Đôi mắt ấy không còn bình thường nữa, bởi vì đứa con trai Minh Minh đang gặp nguy, nhất là khi lúc này anh cảm nhận được bàn tay đang run lên của Đông Nhi trong tay anh. Bao nhiêu đó thôi cũng đủ làm con ác quỷ ẩn dật bên trong Minh Vũ bộc phát.

Toàn cơ thể Minh Vũ tỏa ra nghi ngút mùi sát khí, sẵn sàng giết chết con người nào dám cản đường anh, chứ đừng nói đến một vài tên cận vệ yếu kém, sống chết còn đang nằm trong tay anh.

- Tôi nói tránh ra!!! Có nghe không???

Những tên cận vệ bắt đầu run lên, họ đưa mắt nhìn nhau phân vân. Nếu như có một người tiên phong từ bỏ, họ sẽ bỏ theo.

- Bọn khốn!! – Con người có giới hạn, đối với Minh Vũ, giới hạn đã đạt quá mức cho phép lâu rồi. Anh chẳng ngần ngại rút súng trong túi áo ra, lên còi.

Ngay lập tức, tất cả đều né sang một bên, mặc kệ cho Đàng lão gia có đang tức điên lên đến mức nào đi chăng nữa, họ vẫn mặc kệ.

Minh Vũ ném cho mỗi người một cái nhìn khiếp sợ rồi nắm tay Đông Nhi chạy băng qua những bậc cầu thang dài ngoằng.

- Anh nghĩ con mình đang ở đâu?

- Trên sân thượng! – Câu trả lời chắc nịch của Minh Vũ làm cho Đông Nhi cảm thấy an tâm. Cô nắm tay anh chặt hơn, cùng anh chạy lên mấy bậc cầu thang, mặc dù có đôi chân mỏi đến cứng đờ, Đông Nhi cô cũng không thể dừng lại.

41. Chương 41 - End

Chap cuối.

Mở tung cánh cửa trên sân thượng một cách thô bạo nhất bằng chân, Minh Vũ vẫn còn nắm chặt tay Đông Nhi. Trong khi mồ hôi đã thấm đẫm trên trán cô, cô thở hồng hộc, ấy vậy mà Minh Vũ vẫn còn tỉnh táo như thường.

- Mẹ Nhi! – Nhóc con Minh Minh hét lớn khi thấy mẹ, cậu cố với hai cánh tay bé xíu, vùng vẫy để được mẹ ôm nhưng Đông Nhi lại ôm cậu cứng ngắc.

Đông Nhi giật mình vì tiếng gọi của Minh Minh, nhưng điều lại khiến cô ngạc nhiên hơn là chị gái cô cùng Đàng phu nhân đều có mặt ở đó.

- Đông Nhi?! Chị làm gì ở đây?

- Ngạc nhiên lắm hả con gái! - Đàng phu nhân cất ngang, đôi môi nhếch lên nụ cười chế nhạo. – Có Minh Vũ nữa sao? Tốt thật!

- Mau đưa Minh Minh lại cho tôi. Đừng lấy trẻ con ra đùa giỡn! – Minh Vũ hất mặt, đôi mắt căm hận lại hướng đến Đàng phu nhân, người đàn bà tồi tệ bất chấp tất cả, kể cả trẻ con.

- Nếu không thì sao? – Con gió lộng hành thổi tung hết tất cả, thổi tung cả mớ tóc xoắn quý phái của Đàng phu nhân, khiến nó bay lòa xòa trước mắt.

- Bà sẽ không sống được bao lâu đâu! – Minh Vũ siết chặt khẩu súng trong tay. Trong thâm tâm anh không hề muốn giết người trong nhà, nhưng nếu bất cứ ai dám đụng đến con và vợ anh, anh sẽ thẳng tay trừng trị hết tất cả.

Lúc Đăng phu nhân nhếch môi cười trước lời hăm dọa của Minh Vũ, Đông Nghi rút ra một con dao nhọn hoắc, nó phản chiếu lại dưới ánh trăng sáng, mang một màu chết chóc rợn người.

- Đông Nghi, chị định làm gì??? – Đông Nhi hét lên thất thanh. Bởi vì con trai cô đang được Đông Nghi ôm gọn trong tay.

- Giết nó... rồi sau đó giết cô! – Lạnh lùng đáp trả, Đông Nghi nghiêng đầu rồi nhướn mày, đôi môi ma mị lại nở nụ cười nhạt thêch.

Minh Minh trong tay Đông Nghi bắt đầu quấy khóc khi thấy mẹ, thằng bé hươ tay hươ chân để giải thoát cho mình nhưng tất cả đều bất lực. Điều đó lại khiến cho Đông Nhi xót xa hơn.

- Không!!! Chị không được làm thế. Chị làm gì em cũng được, nhưng làm ơn hãy thả thằng bé ra!!! – Cô muốn chạy đến, chạy đến đó thật nhanh trước khi điều tồi tệ ấy xảy ra, nhưng Minh Vũ đã kéo tay cô lại ghì chặt.

Anh chẳng cần phải cân đo đong đếm, cũng chẳng cần phân vân hay ngượng ngập. Khẩu súng trong tay anh đưa lên, hướng về phía Đông Nghi.

Đông Nhi bàng hoàng nhìn Minh Vũ, cô biết anh đang định làm gì. Khẽ đưa mắt nhìn Đông Nghi, Đông Nhi cắn nhẹ môi, thôi thì cô phải làm liều, để cứu đứa con trai yêu quý.

- Người chị muốn giết là em, đừng làm hại đến Minh Minh. Đổi lại chị phải thả thằng bé, rồi muốn giết em hay cho em sống thì tùy vào chị!

- Đông Nhi!! Em nói gì vậy hả???

- Hãy chăm sóc cho Minh Minh... - Bất chợt Đông Nhi khóc lên, nhưng cô vẫn phải gượng cười một nụ cười với Minh Vũ. Cô quay về phía anh, nhìn anh bằng ánh mắt chua xót nhất, đau đớn nhất. - ... Chúng ta phải cứu Minh Minh!

- Các người làm gì Minh Minh vậy hả??? - Rốt cuộc thì đến lúc này Đăng lão gia mới lên tiếng xuất hiện. Vừa mới đặt chân lên sân thượng, ông đã phải hốt hoảng khi con dao kia đang cận kề với Minh Minh, đứa cháu nội đức tôn của ông.

Đăng lão gia không hề hay biết kế hoạch của Đăng phu nhân và Đông Nghi là gì, chỉ biết họ thường xuyên liên lạc với nhau.

Cái cảnh tượng hùng hồn trước mắt cũng đã giải thích cho Đăng lão gia một phần nào âm mưu của Đăng phu nhân. Ông chỉ biết ngay lúc này, trái tim ông hoàn toàn lẫn lộn hết lý trí. Gạt qua một bên chuyện thừa kế tổ chức của Minh Minh, Đăng lão gia chỉ biết phải bảo vệ cho thằng bé.

Phải chăng đến cái lúc nguy kịch nhất, con người ta mới nhận ra đâu là đúng, đâu là sai. Và đâu là tình cảm gia đình dòng họ, đâu là công việc.

Minh Vũ và Đông Nhi đều đứng dạt sang một bên khi Đăng lão gia đến.

Đăng phu nhân mặc dù đang rất hoảng sợ vì không ngờ Đăng lão gia đến. Nhưng đã phóng lao phải theo lao, nên bà vẫn mạnh miệng hét lớn:

- Ông đừng hòng xen vào chuyện này!!

- Mau thả Minh Minh ra, nhanh lên!!!

- Đông Nghi, chị sẽ không hiểu được khi có con thế nào đâu! – Đông Nhi bật khóc lên nghẹn ngào, cô ôm ngực, cơn nhói trong lòng quặn lên từng đợt đau đớn. – Em biết chị đang trách em vì đáng ra, em đã không nên có mặt trên đời này, nhưng mẹ vẫn chấp nhận sinh em ra....

- Đừng nhắc đến mẹ nữa!!! Tôi không muốn nghe!!! – Đông Nghi hét lên, con dao trong tay cô loạng choạng khiến cho tất cả đều hốt hoảng lên. Biết đâu, vô tình mũi dao ấy lệch hướng.

- Chị phải nghe!! Đến bây giờ em mới hiểu tại sao mẹ lại làm thế. Vì chỉ khi có con mới biết nó quan trọng như thế nào. Làm ơn hãy trả Minh Minh về cho em rồi chị muốn gì cũng được!! – Người mẹ trẻ một con cũng khóc thét lên, hòa quyện vào tiếng khóc của Minh Minh. Những con người có mặt ở đó đều cảm thấy xót lòng.

Chỉ trừ một con người lạnh như sắc đá vẫn đưa mắt âm thầm quan sát mọi thứ.

- Cô không được trả lại, tôi sẽ giết nó ngay lập tức!! – Đàng phu nhân héch mặt về phía Đông Nghi, rồi từ đâu rút ra một khẩu súng ngắn. Có lẽ bà đã lén lấy trộm từ Đàng lão gia và cất giấu kĩ càng. Đối với bà, đây có lẽ là cơ hội tốt để trừ khử cả hai mẹ con Đông Nhi.

- Cất khẩu súng của bà vào đi! Tôi sẽ đổi thằng bé với Đông Nhi! – Đông Nghi ném cho Đàng phu nhân cái nhìn rợn gáy rồi cất giọng lạnh tanh lên. Cô từ từ hạ Minh Minh xuống, cẩn thận khẹp con dao để tránh xa thằng bé. Minh Minh vẫn khóc rất lớn khiến cô phải hét lên. – Tôi sẽ trao đổi, cô hãy bước qua đây!

Đàng phu nhân ngỡ người ra vì đây là lần đầu tiên Đông Nghi dám cãi lệnh bà. Trước giờ, cô luôn tỏ ra hiền lành và lễ phép. Vậy mà bây giờ dám trái lời để hành động một mình. Khẩu súng bà vẫn để nó hướng đến Đông Nghi, nhưng bà không bắn, bởi toàn thân bà bây giờ đều phải ngỡ ngàng vì sự thay đổi thái độ đến 180 của cô ấy.

Minh Vũ nắm chặt lấy bàn tay Đông Nhi, tay còn lại nắm chặt khẩu súng đến mức bàn tay anh bắt đầu rỉ mồ hôi. Anh muốn cùng Đông Nhi đi qua bên ấy.

- Anh sẽ đưa em qua!

Những bước chân ngắn, ngượng ngập bắt đầu bước đi về phía Đông Nghi. Một chút do dự, sợ hãi, tất cả đều bị cái tình mẫu tử đè bẹp.

Khoảng cách giữa hai bên cũng dần được rút ngắn lại. Đến một khoảng cách nhất định, Đông Nghi đẩy Minh Minh về phía trước cho Minh Vũ, còn Đông Nhi lại lưu luyến nhìn con rồi bước về phía chị gái mình.

Lúc nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Đông Nhi để kéo về, Đông Nghi mới giật mình. Rốt cuộc thì em gái cô đã phải chịu đựng cay đắng bao nhiêu, để bàn tay ngọc ngà vốn có bây giờ khô ráp và lạnh lẽo.

Những ngón tay xương dài, Đông Nghi cũng có thể cảm nhận được tất cả. Hóa ra, Đông Nghi cô đã là người hạnh phúc nhất. Vì đã có một thời gian cô được ở bên mẹ dù là ngắn ngủi. Trong khi, Đông Nhi em gái cô vẫn chưa biết mặt mũi và hơi ấm của mẹ ra sao.

Tại sao vậy? Tại sao đã trong suốt một thời gian dài, sự ích kỷ vẫn còn nhen nhúm trong con người cô. Vì điều gì đã khiến cho cô đối xử tệ bạc với chính em gái mình.

“- Mày tránh ra đi, tao không chơi với mày đâu!!

- Chơi với Nhi đi, Nhi hứa sẽ ngoan mà!

- Tránh ra, tại mày mà mẹ mới chết!! Tại mày đấy!!”

Lúc ấy là khi Đông Nghi cô chỉ mới 6 tuổi, cô luôn khó chịu vì “cái đuôi” Đông Nhi luôn bám theo sau cô phiền phức. Đông Nhi kém Đông Nghi đến 2 tuổi, mặc cho chị gái cứ hăm dọa, tệ hơn là đuổi đánh, cô vẫn lì lợm theo sau.

Đã có lúc, vì quá tức giận với Đông Nhi, Đông Nghi đã đẩy ngã đứa em gái, khiến cho con bé Đông Nhi 2 tuổi phải gãy tay, bó bột đến hơn 1 tháng trời. Vậy mà khi Hàn lão gia hỏi tội, Đông Nghi vẫn một mực chối rằng do cô bị té và cố sức bao che cho người chị mình

Vậy thì sao Đông Nghi cô vẫn cứng đầu cứng cổ, chưa bao giờ hỏi thăm đứa em gái đến một lần đâu là duy nhất. Vì đâu mà sự ích kỷ đã bao trùm hết con người cô, điều khiển cô một cách vô chủ như thế.

- Tốt lắm! Tiện thể ta sẽ cho hai chị em cô lên đường trước rồi tiễn thằng Minh Minh theo sau! – Đàng phu nhân lúc này mới trở về thực tại. Hết đường rồi, bà đành phải đưa cao súng, nhắm đến Đông Nhi.

“Đoàng!”

“Đoàng! Đoàng! Đoàng!”

Trên sân thượng của một tòa biệt thự xa hoa sang trọng, nổi bật giữa con phố đầy ánh đèn đường. Người ta nghe thấy nhiều phát súng liên tiếp nổ ra.

Mọi việc đều diễn ra quá nhanh, khiến cho thời gian như đọng lại, rồi vỡ tan ra từng mảnh nhỏ li ti.

Bầu trời vốn dĩ đã đen nay bỗng dưng chuyển dần sang một màu đỏ tang thương, một màu đỏ của máu, và một màu đỏ cho sự chết chóc, sự ra đi của một con người mang đầy thù hận.

Bất chợt cơn mưa đổ ập xuống, như nước mắt của trời.

Những giọt nước mắt chan chứa hòa lẫn vào nước mưa.

Mặn đắng lòng người.

Phát súng thứ nhất, viên đạn được bắn ra từ khẩu súng trên tay Đằng phu nhân nhắm đến Đông Nhi. Nhưng người ngã xuống lại là cô chị gái Đông Nghi.

Nền đất lạnh toát bao trùm lấy cô, ôm trọn cô vào lòng.

- Minh Minh cần em... em phải... sống... biết chưa? Đừng bao giờ... đánh đổi... mạng sống của mình... như mẹ!

Đông Nghi gục đầu ngay trên tay Đông Nhi. Cô nghẹn nước mắt, khóc không được nữa. Chỉ biết ôm chặt lấy Đông Nghi rồi hét lên.

Ba phát súng tiếp theo, ba viên đạn được bắn ra từ khẩu súng của Minh Vũ hướng đến Đằng phu nhân khiến bà ăn trọn. Khụy chân xuống đất, bà mới thấm thía cái đau như cắt vào da vào thịt.

Đằng lão gia khụy gối xuống, bàn thần nhìn theo Đằng phu nhân. Con người độc đoán như cũng phải có lúc đau đớn đến như thế. Bởi, ông cũng là con người.

Tất cả diễn ra trong vài giây ngắn ngủi, mà khiến cho hai con người phải ngã quỵ xuống.

Bàn tay Minh Vũ run lên. Không biết vì lạnh, hay vì người đàn bà đang nằm bên kia. Anh cởi chiếc áo vest đen trùm lên đầu Minh Minh tránh mưa rồi bế nhóc con lên, tiến đến gần người vợ đang còn bàn thần ngồi đó.

- Về thôi em! – Minh Vũ hơi cúi người nắm tay Đông Nhi kéo cô đứng dậy. Cô loạng choạng đứng lên, nhìn theo Đông Nghi một lượt rồi ôm chầm lấy cổ Minh Vũ siết chặt.

- Bao nhiêu đây đã quá đủ với em, đừng để ai phải chết nữa! – Đông Nhi nói trong tiếng nấc, chữ mất chữ còn.

Minh Vũ hôn nhẹ lên trán vợ, khẽ cười trấn an.

Đó cũng là dòng dõi cuối cùng của tổ chức Mafia P&R. Đằng lão gia chấp nhận không hoạt động tổ chức nữa, thời gian còn lại, ông chỉ biết an nhàn ở nhà... đánh cờ với cháu nội.

Đằng gia cùng hợp tác với Hàn gia, Minh Vũ giữ chức nhiệm lớn nhất, thay Hàn lão gia giám sát tất cả công việc của tập đoàn IPP. Đông Nhi cũng cùng chồng đưa IPP đi lên. Đối với Đông Nhi cô, hạnh phúc như vậy là quá đủ.

Thiên sứ và ác ma, họ đều có thể hòa hợp được với nhau, gắn bó với nhau suốt phần đời còn lại.

Thế gian đã sắp đặt họ đến với nhau. Và họ chấp nhận điều đó.

THE END :*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/den-day-nao-vo-ngoc>